

பரந்தாமன்

கீதை

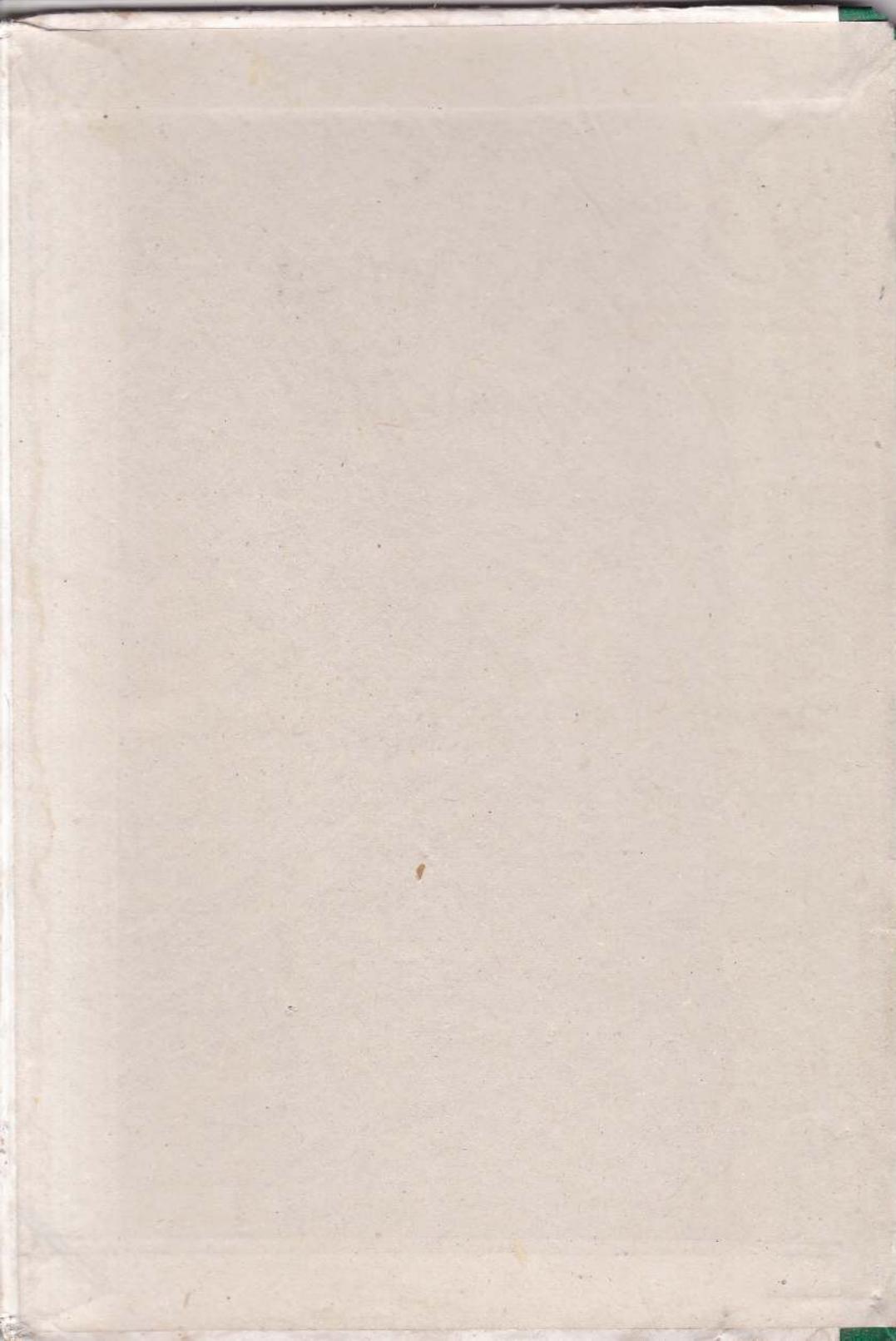

மகாகவி'

— பாட்டி —

தமிழில்

ஞீ ராம ஜெயம்

பரந்தாமன் கீதை

மகாகவி

~~~~~ பாரதி ~~~~
தமிழில் .....

ஸ்ரீ ராம ஜெயம்

மஹாத்மா அச்சகம், சமாளை.

முன்னுரைச் சுருக்கம்

கிடையில் பகவான் செய்யும் உபதேசங்களுக்கிள்ளாம் அடிப்படையானது கிடை 3-ம் அத்தியாயம், 50-ம் சட்டோகம்.

புத்தியிலே சார்பெய்தியவன், இங்கு நற்செய்கை தீச்செய்கை இரண்டையும் துறந்து விடுகின்றார். ஆதலால் போக நெறியிலே பொருந்துக் கொக்கை மோகம் செயல்களிலே திறமையாவது என்பதுதான் குறித்த கலோகம். புத்தி என்பது தெளிந்த புத்தி. புத்தியிலே சார்பெய்தலாவது அறிவை முற்றிலும் தெளியாக மாகமறுஷன்றி வைத்திருத்தல். அஃதாவது கவலை நிலைப்புக்களும் அவற்றிற்கு ஆதாரமான பாவநிலைப்புக்களுமின்றி அறிவை இயற்கை நிலை பெறத் திருத்துதல்.

“நீங்கள் குழந்தைகளைப் போலானுஸ்ரி மோட்ச இராஜ்யத்தை எய்த மாட்டார்கள்” என இயேக்கிந்திஸ்து சொல்லியதும் இதே கருத்துக் கொண்டுதான். குழந்தைகளைப் போல் என்றது இதயத்தை நின்ற்களாங்கமாகவும் சுத்தமாகவும் வைத்துக் கொள்ளுக்கள் என்பதுவே.

இதயம் தெளிந்தால் அன்றிப் புத்தி தெளியாது. இதயத்தில் பரிபூரண சுத்தநிலை ஏற்படும் வரை. புத்தி இடையிடையே தெளித்தாலும் மீண்டும் குழம்பிப் போய்விடும்.

தெளித்த இதயத்தை நிலைபெற்று, செய்யும் செய்கை யாதாயினும் அது நற்செய்கையாம். அந் நிலையில் மனம் போன்படி இருப்பினும் நன்றாம். நீ நற்செய்கை, தீச் செய்கை என்ற பேதத்தை மற்றுது. உனது இஸ்டப்படி எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். நீ செய்வதெல்லாம் நன்றாகவே முடியும். தீயை செய்தல் சாத்தியப்படாது. மனம் போன்படி எல்லாம் வேலை செய்யலாம்.

எவ்வளம் செய்கை அன்றி ஒரு கணமேனும் இருந்தல் இயலாத காரியம். எல்லா உயிர்களும் இயற்கையில் தோன்றும் குணங்களால் தொழிலில் பூட்டப்படுகின்றன. மனிதன் தொழில் செய்துதான் ஆக வேண்டும். தொழில் செய்யுமிடத்து அதில் வரும் கஷ்ட நஷ்டத்துக்கு மனமுடைந்து ஒயாமல் துன்பப்பட்டுக் கொண்டே தொழில் செய்பவன் சாதாரன மனிதன். இதயந் தெளிந்தவன் தனக்கு தொழில் செய்யத்தான் அதிகாரம் உண்டே தவிரப்பயண்களில் அதி காரம் இல்லை என்பதையும் தெளிந்தவன் ஆகின்றன.

பகவான் மேலும் சொல்லுகிறார், கர்மத்தின் பயனிலே பற்றுத் வின்றித் தான் செய்யவேண்டிய தொழிலை எவன் செய்கின்றானே அவனே துறவி; அவனே யோகி.

அறிவுத் தெளிவுவத் தவறவிடாதே. ஒயாமல் தொழில் செய்து கொண்டே இரு. நீ உடம்பாலும் மனத்தாலும் செய்தாலும் நல்ல தரகவே முடியும். ஜபம். கல்வி, மனனம், சாஸ்திரம், கவிதை, நாடகம், சட்டம், வேதம், புராணம், கதை, காவியம் யாவும் மனதால் செய்யப்படும் தொழில்கள்.

அறிவுத் தெளிவுவக் கல்க்கலிடாதே. அப்பால் யோகம் பண்ணு. தொழிலுக்குத் தன்னைத் தகுதி உடையவனுக்கிக் கொள்ளலே யோகம் எனப்படும். அதாவது பிறிதொரு பொருளாக் கவனிக்குமிடத்து அப்போது மனதில் எவ்வித சஞ்சலமேனும் சலிப்பேனும், பயமேனும் இன்றி, அதில் ஆழந்து மனம் முழுவதையும் அதனுடன் இல்லயப் படுத்திக் கவனிப்பதாகிய பயிற்சி.

நீ ஒரு பொருளுடன் உறவாடுப்போது உன் மனம் முழுவதும் அப்பொருளின் வடிவமாக மாறிவிட வேண்டும். அப்போதுதான் நீ அந்தப் பொருளை நன்றாக அறிந்தவனுவாய்.

யோகி தன் அறிவுவக் கடவுளின் அறிவு போவ விசாஸ்ப்படுத்திக் கொள்ளுதல் இயலும். ஏனவில் ஹன்றிக் கவனிக்கும் வழக்கம் அவனுக்குத் தெளிவாக அர்த்தமாகி விடுகிறது. ஆதலால் அவனுடைய அறிவு தெய்விக்கான விசாலத்தன்மை பெற்று விளங்குகிறது. அவ்வறிவுக்கு வரம்பே கிடையாது எனவே அவன் எங்கும் கடவுள் இருப்பதைக் காண்கின்றன.

வேதத்தின் கொள்கைகளையினக்கும் பொருட்டாகவே பகவத்தீதை செய்யப்பட்டது.

“எவன் எல்லாப் பொருட்களை இயும் ஆத்மாவையும், ஆத்மாவில் எல்லாப் பொருட்களையும் பார்க்கிறானே அவனே காட்சியுடையவன்,” என்று பகவான் கூறுகிறார். அந்திலையில் நீயும் கடவுள். நீ செய்யும் செயல்கள் எல்லாம் கடவுளுடைய செயல்கள்.

நீ பந்தத்தில் பிறப்பதும், மென்மேலும் பல தனிகளை உலக்கு நீடிய பூட்டிக் கொள்வதும், நீ முத்தி பெறுவது ஆகிய எல்லாம் கடவுளுடைய செயலேயன்றி, உன் செயல்ல.

துறையில்கொடு நூலைக்கு பல்வேறு, தடிடாலை கூட கூட சும்
குடிக்கிற கூடாலோ. ஒன்றைக் கூறுவது பலியீர்களா இலை கூடாலோ.
எல்லாம் கடவுள் செயல் என்றால் நான் ஏன் பாடுபடவேண்டும்.
முத்திக்கு முயற்சிக்க வேண்டும்.

முத்தியாவது யாது? எல்லாத் துயர்களும் எல்லா அம்சங்களும்
எல்லாக் கவலைகளும் நீங்கி நிற்கும் நிலைபே முத்தி, இந்திலே அடைய
வேண்டுமாயின் முயற்சி செய். இல்லையேல் ஓயாமல் துன்பத்தில்
ழங்கு கொண்டிரு, உன்னை யார் தடுக்கிறார்கள்.

ஆனால் நீ எது செய்தாலும் உள் செயல் இல்லை, கடவுள் செயல்
என்று அறிந்துகொண்டு செய், அதனால் உனக்கு நன்மையே விளையும்
என்கிறது சாஸ்திரம்.

எல்லாத் தோற்றங்களும், வடிவங்களும், காட்சிகளும், கோலங்
களும், நிலைமைகளும், உயிர்களும், பொருள்களும், சக்திகளும் நிகழ்ச்சி
களும், செயல்களும் கடவுள் மயம். ஆகலால் ஒன்றுக்கொண்டு சமானம்,

இவ்வுலகில் நிகழ்வது எதுவுமில்லை அது கடவுள் மயமானது
என்பது உபநிடதம். எல்லாம் கடவுள் மயமான உலகில் ஒருவன்
கவலைப்படுதல், பயப்படுதல், துயர்ப்படுதல் அறியாமை அன்றோ?
எல்லாம் கடவுள் மயமாக இருக்கும்போது மானுடா! நீ ஏன்
வீணைப் பொறுப்பைச் சமக்கின்றாய்? பொறுப்பை எல்லாம் தொப்
பென்று கிழே போட்டுவிட்டுச் சந்தோஷமாக உன்னால் இயன்ற தொழி
லைச் செய்து கொள்கிறு. எது எப்படியானால் உனக்கென்ன? நீயா
இவ்வுலகைப் படைத்தாய்? உலகம் என்னும்போது உன்னைத் தவிர்ந்த
மற்ற உலகத்தை எல்லாம் கணக்கிடாதே. நீ உட்பட்ட உலகத்தை,
உனக்கு முந்தியே உன் டூர்வகாரணமாக நின்று உன்னை ஆக்கி
வளர்த்துத் துடைக்கும் உலகத்தை மானுடா! நீயா படைத்தாய்?
நீயா இதை நடத்துகிறோய்? உன்னைக் கேட்டா நடசத்திரங்கள் நடக்
வின்றன.

உன்னைக் கேட்டா நீ பிறந்தாய்? எந்த விஷயத்திற்கும் நீ ஏன்
பொறுப்பை வகித்துக் கொள்கிறோய்? பகவான் இன்னும் சொல்லுகிறார்.

கோபமும், பயமும், சினமும் அழிந்து என் மயமாய் என்னைச்
சார்ந்தோராய் ஞானத் தவத்தால் தூய்மை பெற்றோ பலர் எனது
தன்மை எய்தியுள்ளனர் (கிடைக்கும் அத் 10-ம் சுலோகம்). இச் சுலோ
எத்தில் ஒருவன் இந்த உலகத்திலேயே ஜீவன் முத்தி பெற்று ஈசவரத்
தன்மை அடையக்கூடிய உபாயம் பகவானுல் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஞானத்தைக் கிடைப்பீடி, அதனையே தவமாகக் கொண்டெடாமுல் சின்தை விடு, என்னையே சரணைக் கொண்டு என்னுடன் வயித்திரு. நீ எனது தன்மை பெறுவாய்.

எல்லாச் செயல்களும், கடவுருக்கென்று சமர்ப்பித்துகிட்டப் பற்றுதல் நீங்கி எவன் தொழில் செய்கின்றாலோ அவனைப் பாவம் தீண்டுவதில்லை. தசமரை இலை நீர் தங்காமல் நழுவி ஒடுவதுபோல் உங்கள் மதியைப் பாவம் கவர்ந்து நிற்கும். வலியற்றதாய் உங்களை விட்டு நழுவியோடிப் போய்விடும்.

மனிதனுக்குச் சொந்தமாக ஒரு செய்கையும் கிடையாது. செய்யும் திறமையும் அவனுக்குக் கடவுள்ள ஏற்படுத்தவில்லை. கர்மப் பயணை அவன் எய்துவதுமில்லை. எல்லாம் இயற்கையின்படி நடக்கிறது. (கிடை 5-ம் அத்தியாயம் 14-ம் சலோகம்)

எனவே அவன் செய்கைகளில் எவ்வித பொருளையும், சஞ்சலமும் எய்த வேண்டா. தன் செயல்களுக்கு இடையூருக் கிற்கும் என்ற எண்ணத்தால் அவன் பிற உயிர்களுடன் முரண்படுதல் வேண்டா.

“கல்வியும் விநயமும் உடைய அந்தனளிடத்திலும், மாட்டி னிடத்திலும், யாகோயினிடத்திலும், நரியினிடத்திலும் அதை உண்ணும் சள்டாளனிடத்திலும் அறிஞர் சமமான பார்வையுடையோராவர்” (6-ம் அத்தியாயம் 18-ம் சலோகம்)

எனவே பகவான் மனிதருள் சாதி வேற்றுமையையும், அறிவு வேற்றுமையையும் பார்க்கக்கூடாது என்பது மட்டுமன்றி எல்லா உயிர்களுக்குள்ளேயும் எவ்வித வேற்றுமையும் பாராதிருத்தலே ஞானி களுக்கு இலட்சணமென்று கருகின்றார்.

எல்லாம் கடவுள் மயம், ஓரம்பும் நாராயணன், நரியும் நாராயணன், பார்ப்பனும் பறையனும் கடவுளின் ரூபங்கள். இப்படி இருக்க ஒரு ஜந்து மற்ற ஜந்துவைத் தாழ்வாக நினைத்தல் ‘அஞ்ஞானம்’.

ஏற்றத்தாழ்வு நினைவுடையோர் எக்காலத்தும் குக்கத்திலிருந்து விடுபடார். வேற்றுமை உள்ள இடத்தில் பயம் உண்டு ஆபத்து உண்டு. மரணம் உண்டு. வேற்றுமை நீங்கி ரிப்பதே ஞானம். அதுவே முத்திக்கு வழி.

கிடைத் தர்ம சாஸ்திரம் மட்டுமன்று, தொழில் புரியத் தாண்டுவது மட்டும்தான் அதன் நோக்கமன்று. மனிதன் சர்வ துக்கத்தின் நின்றும் விடுபட்டு முத்தி (நிலையன் இங்பம்) பெறுதலே அதன் குறிக்கோள்.

தொழில் புரிதல் நிலையான இன்பத்திற்குத் தடையெனப் பலர் கருதி வாதிட்டுக் குழம்பியமையால் பகவான் தொழில் செய். தொழில் செய் என வற்புறுத்துகிறார். தொழில் இல்லாதிருத்தல் இயற்கையன்று.

இங்கு தொழில் செய்யத் தாண்டியிருப்பது முக்கியமன்று. அதனை என்ன நிலையிலிருந்து என்ன மாதிரிச் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் மிக முக்கியமானது.

பற்று நீக்கிச் செய், பற்று நீக்கிச் செய் என்பதுதான் முக்கிய பாடம்.

தொழில்தான் நீ செய்து தீரவேண்டியதாயிற்றே. நீ விரும்பின ஒம் விரும்பாவிட்டாலும் இயற்கை உன்னை வற்புறுத்தித் தொழிலில் மூட்டுவதாயிற்றே.

ஆகவே பகவான் கூறுகிறார் “தொழிலின் வலைகளில் மாட்டிக் கொள்ளாதே, அவற்றால் பந்தப்படாதே. தொப்படாதே” இதுதான் முக்கிய உபதேசம்.

எல்லா விதமான பற்றுக்களையும் களைந்துவிட்டு மனச்சோர்வுக்கும், கவலைக்கும், கலக்கத்திற்கும், பயத்திற்கும். இவை அனைத்திலும் கொடியதாயிய ஜயத்திற்கும் இடங்கொடாதிரு. “ஜயமுற்றே ன் அழிவான்”

ஆன்மாவுக்கு நாசத்தை விளைவிப்பவை மூன்று, காமம், குரோதம், வேலாபம், இதனால் கவலையும் பயமும் உண்டாகிறது. கவலையையும், பயத்தையும் அறவே வீடு கடவுளை நம்பி, உள்ளத்தில் வெற்றியிறநிறுத்தினால்நிறி இயலாது. இவை உள்ளத்தை அரித்துக் கொண்டே இருக்கும். கோபமும், காமமும் உள்ளத்தை வெதுப்பிக்கொண்டே இருக்கும். அதனால் மனிதன் நாசமடைகிறான்.

ஆகவே;

சங்க நம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை வேண்டும். பகவான் சொல்லுகிறான். எல்லா இரகசியங்களிலும் பெரிய இரகசியத்தை நீ எனக்கு மிகவும் இங்டனத்தலால் உணக்குச் சொல்கிறேன்.

(கிடை 18-ம் அத்தியாயம் 64-ம் கலோகம்)

உன் மனதை எனதாக்கிவிடு. என பக்தனுயிரு. எனக்குப் பூசை செய், என்னைக் கும்பிடு. நீ என்னையே எய்துவாய். இஃதுண்மை. உனக்குப் பிரதிக்கிறை செய்து கொடுக்கின்றேன். நீ எனக்குப் பிரியமானவன்.

(கிடை 12-ம் அத்தியாயம் 65-ம் கலோகம்)

எல்லாக் கடமைகளையும் பரித்தியாகம் பண்ணிவிட்டு என்னையே சரண்புகு. நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கின் ரேன். துயரப்படாதே.

(கிடை 18-ம் அத்தியாயம் 66-ம் சுலோகம்)

பிரகலாதன் சரித்திரத்திலும் திரெளபதி துகிலுரியும் காதயிலும் இந்த உண்மையே கூறப்பட்டது. இப்பு வஸ்திரத்தில் இருந்த இடது கையையும் விட்டு இரு கைகளையும் தலையீது வைத்து குவித்துப் பணித்த பின்தான் பகவான் அருள் கிடைத்து, ஆகில் வளர் ஆரம் பித்ததும், துச்சாதனன் கைசோர்ந்து விழுந்ததும் திரெளபதையின் இந்தச் சரித்திரமே பரபக்திக்கு இலக்கணம். திருநாவுக்கரசரை கல்லுடன் கட்டிக் கடலுடன் இட்டபோதும் தணக்கு நம்புதற்குரிய துணை நமச்சிவாய (சிவைப் பணிகின்றேன்) என்று பாடிக் கரைசேர்கின்றார். இதுவும் பரபக்தியின் இலக்கணம்.

இன்று இன்பம் என்று நிளைப்பது நாளை துண்பமாக மாறி மனதைக் கவக்குகிறது. இன்று துண்பம் என்று மனதைக் கலக்கிய ஒன்று நாளை இன்பமாக மாறிக் குதூகவிக்கச் செய்கின்றது. இந்த நிலையில் தடுமாறும் உயிருக்கு நிலையான இன்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஒன்று பரபக்திதான்.

பக்தியை வளர்க்க வேண்டுமாயின் நம்மை நாமே தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும். இதில் நான் யார் என்ற கேள்வி எழுகிறது. நாளிலும் பொழுதிலும் எழும் இக்கேள்வியால் தன்னைத்தான் சிறிது சிறிதாக அறிய முடியும். தன்னைத்தான் சிறிது சிறிதாக அறிய அறியத் திரிகரணசுத்தி (மனம், வாக்கு, காயம்) ஏற்படும். திரிகரணசுத்தி வளரவளர் மெய்ஞ்ஞானமும் வளர் ஆரம்பிக்கும். மெய்ஞ்ஞானம் வளரவளரத் தனது ஆற்றலும் வளரத் தொடங்கும்.

திரிகரண சுத்தியும், மெய்ஞ்ஞானமும் பேராற்றலும் வளர வளரக் காரியசித்தி ஏற்படும். காரிய சித்தியிலே இன்பம் உண்டாகும். தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்ற உணர்வு உண்டாகும். இதனால் இன்பமே சூழ்க, எல்லோரும் வாழ்க என்ற உணர்வு ஏற்படும். அவ்வுணர்வில் இது இறைவன் தந்த இன்பம், யாவும் இறைவன் செயல் என்ற உணர்வில் தன்னை இழந்து இறைவனை நம்புவதை விட வேரெஞ்றுமில்லை என்ற ஜீவன் முத்திநிலை ஏற்படும்.

துன்பங்கள் நம்மை மீறி எத்தும்போது நாம் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே நன்மையும் தீமையும் நிகராகக் கருத வேண்டும் என்ற உபதேசத்தின் கருத்தானும்.

கடவுளின் ஞானத்தீ எல்லாத் துன்பங்களையும் சாம்பராக்குகிறது. கடவுள் உலகமாக நம்மைச் சூழ்ந்து நிற்கின்றான். நம்முடன் ஒன்றேய் உடனேய் வேறைய் அனைவுக்கணுவாய் அப்பாலுக்கப்பாலாய் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கின்றான்.

கடவுளை நம்பினார் கைவிடப்படார். இதுவே பக்தி. உண்மையான பக்தி. கடவுள் எத்தனைமை உடையான். எல்லா அறிவும், எல்லா இயக்கமும், எல்லாப் பொருளும் எல்லா வடிவமும் எல்லாம் தானேயாகி நிற்பான்.

அவனை நம்பினார் செய்யத் தக்கது யாது? எதற்கும் துயரப் படாதிருத்தல், எதற்கும் கவலைப்படாதிருத்தல், எதனிலும் ஜயுறவு பூணுதிருத்தல்.

ஜயமுடையான் அழிவான், நம்பினவன் (மோட்சம் நிலையான்) இன்பம் அடைவான்.

பகவான் சொல்லுகிறார்-

குளிர், வெம்மை, இன்பம், துன்பம் என்பவற்றைத் தரும் இயற்கையின் தீண்டுதல்கள் வந்து போகும் இயல்புடையன. அந்தத்திய மானவை, அவற்றைப் பொறுத்துக்கொள், பாரதா.

(கிடை கீ-ம் அத்தியாயம் 14-ம் சுலோகம்)

ஆண் காளையே இவை எந்த மனிதனைத் துன்புறுத்த மாட்டாவோ, இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் நிகராகக் கருதும் அந்தத் தீரன் சாகாதிருக்கத் தகுவான்.

இஃதே கிடையின் கிரம
இஃதே கிடையின் ரசம்
இஃதே அமரத் தன்மை
இஃதே வேத இரகசியம்

குளிர், வெம்மை, இன்பம், துன்பம் இவை இயற்கை அனுபவங்கள், அந்தத்தியமானவை. தோன்றி மறையும் இயல்புடையன. எவன் ஒருவன் இவற்றால் துயரப்படா திருக்கின்றானே அவன் சாகாதிருக்கத் தகுவான்.

இதுவே கிடையின் சாராம்சம். கிடை அகில உலகத்தினரையும் உய்விக்கத் தோன்றிய அமிர்த சாஸ்திரம் அல்லவா?

கண்ணன் புகட்டிய கீதை

பகவானின் வாய்மொழி வியாச மகரிஷியினுல் எழுதப்பட்டது. ஏகஶாலத்தில் சுருதியாகவும் ஸ்மிருதி யாகவும் வழங்கப்படும் பகவத்கீதை பகவான் கூட்டிய வழி. தத் தீவும் அளிவு என்னும் மகா வாக்கியத்திற்கு உற்ற உயர்ந்த விளக்கம் பகவத்கீதை.

உபநிடதங்களுக்கும் பிரமம் சூத்திரங்களுக்கும் வியாக்கியானங்கள் அமைந்திருப்பதைவிட அதிகமாகப் பகவத்கீதைக்கு உண்டு. மக்களிடம் சுதந்திர வேட்கை ஏற்படுத்திய மகாகவி பாரதி, ஆன்மீகத் தாகத்தையும் தீர்ப்பதைப் பாருங்கள்.

ஏற்கெனவே சுவாமி சித்பவானந்தர் போன்றேரி இயம்பியிருந்தாலும் பாமர மக்களுக்காக மக்கள் கவிஞர் இயம்பியது, இதோ உங்கள் கையில் ... ...

மஹாத்மா அச்சகம்,
ஏழாணி.

12-04-91.

பொருளடக்கம்

அத்யாயம்	பொருள்	பக்கம்
1.	அர்ஜூனன் துயரம்	1
2.	ஸாங்கிய யோகம்	5
3.	கர்ம யோகம்	12
4.	ஞான யோகம்	17
5.	ஸந்யாஸ யோகம்	21
6.	அத்யாத்ம யோகம்	24
7.	ஞான யோகம்	29
8.	அகஷர ப்ரஹ்ம யோகம்	32
9.	ராஜவித்யா ராஜரஹஸ்ய யோகம்	34
10.	விசூதி யோகம்	38
11.	விசுவநுப தர்சனம்	42
12.	பக்தி யோகம்	49
13.	கேஷ்டர - கேஷ்டரக்ஞ விபாகம்	51
14.	மூன்று குணப் பாகுபாடு	54
15.	புருஷோத்தம யோகம்	57
16.	தேவ ஸம்பத்தும், அஸ்ர ஸம்பத்தும்	59
17.	முவகை நம்பிக்கை	61
18.	ஸந்யாஸ யோகம்	64

“குரு சேஷத்திரப் போர் நடக்கையிலே
கண்ணில்லாத திருத்தாஷ்டர் ராஜன் தான்
அங்கு செல்லக் கூடாமையால் ஹஸ்தினு
புரத்தில் தனதரமணையில் இருந்து
கொண்டே போர்க்களத்தில் நடக்கும்
செய்திகளைத் தனக்குச் செல்லும்படி ஸஞ்ச
ஜயன் என்ற மந்திரியை நியமிக்கிறுன்.
வேதவியாஸரருளால் ஞான திருஷ்டி
பெற்றவனைய் ஸஞ்ஜயன் போர்க்களத்துக் கொல்
செய்திகளைத் திருத்தாஷ்டரனுக்குச் சொல்
இடுகிறுன். கண்ணனுக்கும் பார்த்தனுக்கும்
போர்த் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்த ஸம்பா
ஷனையை ஸஞ்ஜயன் கூறுவதாகச் சமைக்கப்பட்டது பகவத்தீதை. முதலத்தியாயம்
பாயிரமாகக் கருத்தத்துகும்.

ஸ்ரீமத் பகவத்கிதை

(முஸ்மும், உரையும்)

முதலத்யாயம்

அர்ஜு-ஏன்னி துயரம்

திருத்ராஜ்டரன் சொல்லுகிறோன் -

ஸஞ்ஜயா, அற நிலமாகிய குரு நிலத்தில் போர் செய்ய விரும் பித் திரண்ட நம்மவர்களும் பாண்டவரும் என்ன செய்தனர்? (1)

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறேன் -

அப்போது தூர்யோதன சாஜன் அனிவகுத்து நின்ற பாண்டவர் படையைப் பார்த்துவிட்டு, ஆசார்ய (துரோண) விடம் போய்ப் (பின் வரும்) வார்த்தை சொல்லலாயினன்: (2)

குருவே, துருபதன் மகனும் நின் சிடலுமாகிய நிபுணங்கள் வகுப்புற்ற இப் பெரிய பாண்டவைப் படையைப் பார்! (3)

இங்கு குரும் பெரிய வீல்லாளிகளும், போரில் வீமணையும் பார்த்தனையும் நிகர்த்தவருமாகிய பலர் இருக்கிறார்கள்:- யுதான்; விராடன்; மஹாரதனுகிய துருபதன்; (4)

த்ருஷ்டகேது; சேதிதானன்; வீர்யமுடைய காசிராஜன்; புருஜித்; குந்தபோஜன்; மனிதரேரூபிய சௌவியன். (5)

வளிமை மிகக் யுதாமந்யு; உத்த மெளைஜா என்ற வீரன்; ஸாபத்ரை மகன்; திரெளபதி மக்கள்; எல்லாருமே மஹாரதர். (6)

இனி எனது படைக்கு நாயகராய், நம்முள்ளே சிறந்தோரையுத் தெரிந்து கொள். இரு பிறப்பாளரில் மேம்பட்டவனே, குறிப்பின் பொருட்டாக அவர்களை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். (7)

நீ; பீஷ்மன்; கர்ணன்; பொருநர் கூட்டத்தை வெல்லோனுகிய கிருபன்; ஸோமதத்தன் மகன்; (8)

இன்னும் வேறு பல குரர்; என் பொருட்டு வாழ்க்கையைக் துறந்தோர்; பலவிதமான ஆயுதங்களும் அம்புகளுமுடையோர்! எல்லோருமே போரில் நிபுணர். (9)

(எனிலும்) பீஷ்மனால் காக்கப்படும் நமது படை (கண்ணுக்கு) நிறைந்திருக்கவில்லை. வீமனால் காக்கப்படும் இவர்களுடைய படையோ நிறைந்திருக்கிறது. (10)

நீங்களைனவரும் வகுப்புக்களின்படி எல்லா இடங்களிலும் நின்று கொண்டு பீஷ்மனையே காக்கக்கடவீர். (11)

(அப்போது) தூர்யோதனனுக்கு மகிழ்ச்சி விளைவிக்குமாறு கீர்த்தி மிகக் கெளரவர் கிழவனுகிய பாட்டன் உயர்ந்த குரலில் சிங்கநாதம் புரிந்து சங்கை யூதினான். (12)

அப்பால், சங்குகளும், பேரினக்களும், தம்பட்டங்களும் பறைகளும், கொட்டுகளும் திடீரென ஒலித்தன. அஃது பேரோசையாயிற்று. (13)

பின்பு வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டிய பெருந்தேரில் நின்ற மாதவலும் பார்த்தனும் (தம்முடைய) தேவச் சங்குகளை யூதினான். (14)

கண்ணன் பாஞ்சஜூன்யத்தை யூதினான்; தேவதத்தம் என்ற சங்கைத் தனஞ்ஜூயன் ஒலித்தான். அஞ்சுதற்குரிய செயல்களையுடைய ஒநாய் வயிற்று வீமன் பொண்டரம் என்ற பெருஞ் சங்கை யூதினான். (15)

குந்தி மகனுகிய யுதிஷ்டிர ராஜன் அநந்த விஜயம் என்ற சங்கையும், நகுலனும் ஸஹதேவனும் (முறையே) ஸாகோஷம், மணி புஷ்பகம் என்ற சங்குகளையும் ஊதினர். (16)

வில்லாளிகளில் மிகச் சிறந்த காசிராஜனும், மஹாரதனுகிய சிகண்டியும், த்ருஷ்டத்யும்நனும், விராடனும், வெல்லப்படாத ஸாத்யகியும், (17)

துருபதனும், துரோபதை மக்களும், பெருந் தேரானுடையவனுகிய சுபத்திரை மகனும் தனித் தனியே தத்தம் சங்குகளை ஒலித்தனர், பூமிக்குத் தலைவனே! (18)

இங்கு பூமிக்குத் தலைவனென்று திருதராஷ்டரனை, கதை சொல்லிவரும் ஸஞ்ஜூயன் விலீக்கிறான்.

அந்துப் பெரு முழக்கம் வாணையும் மண்ணையும் உடனெனுக்கச் செய்வதாய், திருத்தாஷ்டரக் கூட்டத்தாரின் நெஞ்சுகளைப் பிளந்தது. (19)

அப்பால், (இருசிறத்தும்) அம்புகள் பறக்கத் தலைப்பட்டன. அப்போது குரங்குக் கொடியுயர்த்த பார்த்தன் ‘திருத்தாஷ்டரக் கூட்டத்தாரை நோக்கி வில்லையேந்திக்கொண்டு. (20)

கண்ணலைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறோன். “அங்கதா, படைக் கிரண்டிற்கும் நடுவே என் தேரைக் கொண்டு நிறுத்துக்” என்றார். (கேளாய், திருத்தாஷ்டர் ராஜனே)! (21)

அர்ஜீனன் சொல்லுகிறார்:

“சமரை விரும்பி நிற்கும் இவர்களை நான் பார்க்க வேண்டும். இந்தப் போர்த் தொடக்கத்தில் என்னேடு போர் செய்யக் கடவோர் யாவர்? (22)

கெட்ட மதி கொண்ட தூர்யோதனனுக்குப் பிர்தி செய்யும் வண்ணம் இங்கு போர் செய்யத் திரண்டு நிற்போரை நான் காண வேண்டும்” என்றார். (23)

ஸஞ்ஜீயன் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார் -

(கேளாய்) பரத நாட்டரசே, இங்ஙனம் பார்த்த னுரைத்து கேட்ட கண்ணன் மிகவும் மேன்மை கொண்ட அத்தேரை இரண்டு படைகளுக்குமிடையே கொண்டு நிறுத்தின். (24)

பீஷ்மனுக்கும் துரோணனுக்கும் மற்றெல்லா வெந்தருக்கு மெதிரே தேரை நிறுத்திக் கொண்டு:— “பார்த்தா! இங்கு கூடி நிற்கும் கொரவரைப் பார்!” என்றார். (25)

அங்கு பார்த்தன் தன்னுடைய தந்தையரும், பாட்டன்மாரும், குருக்களும், மாதுலரும், அண்ணன் தம்பிகளும், மக்களும், பேரரும், தோழர்களும் நிற்பது கண்டான். (26)

அங்ஙனமே மாமன்மாரும், நண்பர்களும், உறவினரெல்லாரும், இரண்டு படைகளிலும் நிற்கக்கண்டு. குந்தி மகனுகிய அப்பார்த்தன். (27)

மிகவும் இரக்கமுற்றவனுய்த் துயருடன் சொல்லுகிறார் “கண்ணு, போர் செய்ய வேண்டி இங்கு திரண்டு நிற்கும் சுற்றத்தாரைக் கண்டு, (28)

என் அவயவங்கள் சோர்கின்றன, என் வாய் உலர்கிறது. என் னுடம்பு நடுங்குகின்றது, மயிர் சிவிர்க்கிறது. (29)

“காண்டவம் கையிலிருந்து நழுவுகிறது, உடம்பில் எரிச்சல் உண்டாகிறது” என்னால் நிற்க முடியவில்லை. என் மனம் சமூல் கிள்றது. (30)

காண்டவம் என்பது அர்ஜூனனுடைய வில்லின் பெயர்.

சேவகா, விபார்தமான சகுணங்களும் பல காண்கிறேன். போரிலே சுற்றத்தார்களை மடிப்பதில் எனக்கு நன்மை தோண்றவில்லை. (31)

கண்ணு, நான் வெற்றியை விரும்புகிலேன்; ராஜ்யத்தையும் இன்பங்களையும் வேண்டுகிலேன், கோவிந்தா, நமக்கு ராஜ்யத்தால் ஆவதென்? இன்பங்களால் ஆவதென்? உயிர்வாழ்க்கையாலேனு மாவதென்னே? (32)

யாவர் பொருட்டு, நாம் ராஜ்யத்தையும் போகங்களையும் இன்பங்களையும் விரும்புகிறோமா, அவர்கள் உயிரையும் செல்வங்களையும் துறந்தோராய் இங்கு வந்து நிற்கிறார்கள். (33)

குருக்களும், தந்தையரும், மக்களும், பாட்டன்மாரும், மாமன் மாரும், பேரரும், மைத்துணரும், ஸம்பந்திகளும் (இங்குளர்) (34)

மதுஸாதனம், யான் கொல்லப்படினும் இவர்களைக் கொல்ல விரும்புகிலேன். மூவுகின் ஆட்சி பெறுதற் கெனினும் (இது செய்யேன்). பூமியிற் பொருட்டுச் செய்வேனு? (35)

ஐநார்தன! திருதராஷ்டரக் கூட்டத்தாரைக் கொன்று நாம் என்ன இன்பத்தை யடையப் போகிறோம்? இந்தப் பாதகரைக் கொல்வதனால் நம்மைப் பாவமே சாரும். (36)

ஆதவால், சுற்றத்தாராகிய திருதராஷ்டர வர்க்கத்தாரைக் கொல்வது நமக்குத் தகாது. மாதவா, பந்துக்களைக் கொள்றபின் நாம் இன்புற்றிருப்பதெப்படி? (37)

அவாவின் மிகுதியால் அறிவழிந்த இவர்கள் குலத்தையியப்ப தில் விளையும் தீங்கையும், நண்பருக்குச் சதி செய்வதிலுள்ள பாதகத் தையும் காண்கிலராயினும், (38)

ஐநார்தன, குல நாசத்தால் ஏற்படுங் குற்றத்தை யுணர்ந்த நாம் இப்பாவத்தினின்று விலகும் வழியறியா திருப்பதென்னே? (39)

குலநாசத்தால் என்றமுள்ள குலதர்மங்கள் அழிகின்றன. தர்மம் அழிவதனால் குல முழுவதையும் அதர்மம் சூழ்கின்றதன்றே? (40)

கண்ண, அதர்மம் குழ்வதனால் குலஸ்தர்கள் கெட்டுப் போகிறார்கள். வருஷ்னி குலத் தோன்றலே, மாதர் கெடுவதனால் வரணக் குழப்பமுண்டாகிறது. (41)

அக் குழப்பத்தால் குலத்தார்க்கும் அதனை அழித்தார்க்கும் நாசமேற்படுகிறது. இவர்களுடைய பிதிர்க்கள் பிண்டமும் நீருமின்றி வீழ்ச்சி பெறுகிறார்கள். (42)

வரணக் குழப்ப முண்டாகும்படி ஒலக் கேடர் செய்யும் இக் குற்றங்களால் ஜாதி தர்மங்களும் தொன்றுதொட்டுள்ள குல தர்மங்களும் எடுப்பட்டுப் போகின்றன. (43)

ஜநார்தன, குலதர்மங்கள் எடுப்பட்டுப் போன மனிதருக்கு எக்காலும் நரகத்தில் வாஸ மென்று கேள்விப்படுகிறோம். (44)

அந்தோ! அரசின்பத்தை விழைந்து ஈற்றறத்தாரைக் கொல்ல முற்படும் நாம் பெரிய பாவஞ் செய்யத் தலைப்பட்டோம்! (45)

ஏகழி லாயுத மில்லாமல், எதிர்க்காமல் நிற்குமென்னை இந்தத் திருதராஷ்டிரக் கூட்டத்தார் ஆயுதபாணிகளாய்ப் போரில் மடித்து விடினும் அது எனக்குப் பெரிய தனமையேயாம். (46)

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்:

செருக்களத்தில் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பார்த்தன் அம்புகளையும் வில்லையும் ஏறிந்து போட்டுத் துயரில் மூழ்கிய மனத்தானுய்த் தேர்ப் பித்தின் மேலுட்கார்ந்து கொண்டான். (47)

இங்ஙனம் உபநிஷத்தும் பிரம வித்தையும் யோக நாலும் ஹூ' க்ருஷ்ணாஜன ஸம்பாஷணையு மாகிய பூர்மத் பகவத் கிதையில் “அர்ஜுனன் துயரம்” என்ற முதலத்யாயம்.

இரண்டாம் அத்யாயம்

ஸாங்க்யயோகம்

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்-

அவ்வண்ணம் இரக்க மிஞ்சியவனைய் நீர் நிரம்பிய சோக வீழிகளுடன் வருந்திய அர்ஜுனனை நோக்கி மதுஸ்தனன் சொல்லுகிறான்:- (1)

பூந் பகவான் சொல்லுகிறான்-

இந்த முட்டுதலில் இவ்வள்ள சோர்வை நீ எங்கிருந்து பெற்றுய? இல்து ஆர்யருக்குத் தகாது. வானுலகைத் தடுப்பது; அபகீர்த்தி தருவது அர்ஜானு!

(2)

பார்த்தா, பேடித்தன்மை யடையாதே! இது நினக்குப் பொருந்தாது. இழிப்பட்ட மனத் தளர்ச்சியை நீக்கி எழுந்து நில்; பகைவரைச் சுடுவோனே!

(3)

அர்ஜானன் சொல்லுகிறான்-

மதுஸாதனை, பீஷ்மணையும் துரோணையும் போரில் அம்புகளால் எப்படி எதிர்ப்பேன்? இவர்கள் தொழுதற்குரியர்; பகைவரையழிப்போய்!

(4)

பெரியோராகிய குருக்களைக் கொல்லாமல், உலகத்தில் பிச்சையெடுத்துண்பதும் நன்று. பொருளை விரும்பும் குருக்களைக் கொன்று நாம் துயக்கும் இன்பங்கள் (ரத்தத்தில்) உதிரத்திற் கலந்தனவாம். (5)

மேலும், நாம் இவர்களை வெல்லுதல், இவர்கள் நம்மை வெல்லுதல்-இவற்றுள் எது நமக்கு மேன்மை யென்பது விளங்கவில்லை. எவரைக் கொன்றபின் நாம் உயிர் கொண்டு வாழ விரும்போமோ, அத்தகைய திருதராஷ்ட்ரக் கூட்டத்தார் சமர் முனையில் வந்து நிற்கிறார்கள்.

(6)

சிறுமையாகிய குறையால் இயல்பழிந்தவனும். அறமின்ன தென்றுணராமல் மயங்கிய அறிவுடன், யான் உன்னைக் கேட்கிறேன். எது நன்றென்பதை எனக்கு நிச்சயப்படுத்திச் சொல்லுக, நான் உன் சிடன், உன்னையே சரணம் எனப் புகுந்தே ன். கட்டளை தருக.

(7)

பூமியின்மேல் நிகரில்லாத செல்வமுடைய ராஜ்யம் பெறினும், அன்றி வானேர் மிசை ஆட்சி பெறினும் புலன்களை அடக்கும் இயல்புடைய இந்தத் துயர் எம்மை விட்டு நீங்கும் என்று தொன்றவில்லை.

(8)

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்-

பகைவரைக் கொளுத்தும் பார்த்தன் அன்று பக்நிரை காக்கும் பகவனை நோக்கிப் “போரினைப் புரியேன்” என்று வாய் புதைத் திருந்தான்.

(9)

பாரதா, அப்பொது கண்ணகை புன்னகை பூத்து இரண்டு படைகளுக்கும் நடுவே துயருற்று நின்ற பார்த்தனை நோக்கி இவ்வசனம் உரைக்கின்றன.

(10)

ஸ்ரீ பகவான் கூறுகிறான் -

துயர்ப்படத் தகாதார் பொருட்டுத் துயர்ப் படுகின்றாய், ஞான உரைகளும் உரைக்கின்றாய். இறந்தார்க்கேனும், இருந்தார்க்கேனும் துயர்கொளார் அறிஞர்.

(11)

இதன் முன் எக்காலத்திலும் நான் இல்லாதிருந்திலேன். நீயும் இங்குள்ள வேந்தர் யாவும் இப்படியே. இனி நாம் என்றைக்கும் இல்லாமல் போகமாட்டோம்.

(12)

ஆத்மாவுக்கு இவ்வுடலில் எங்ஙனம் பிள்ளைப்பராயமும், இளமையும், மூப்பும் தோன்றுகின்றனவோ அங்ஙனமே மற்றெல்லாம் சரீரப் பிறப்புத் தோன்றுகிறது. தீரன் அதில் கலங்கமாட்டான்.

(13)

குந்தியின் மகனே, குளிரையும் வெப்பத்தையும், இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் தரும் இயற்கையின் தீண்டுதல்கள் தோன்றி மறையும் இயல்புடையன, என்றுமிருப்பன வல்ல பாரதா, அவற்றைப் பொறுத்துக்கொள்.

(14)

யாவன் இவற்றால் துயர்ப்படான், இன்பமும் துன்பமும் நிகரெனக் கொள்வான், அந்தத் தீரன், சாகாதிருக்கத் தகுவான்.

(15)

இல்லாதது உண்மையாகாது, உள்ளது இல்லாததாகாது. உண்மையறிவார் இவை இரண்டுக்கும் உள்ள வேற்றுமை உணர்வார்.

(16)

இவ்வுலகம் முழுவதிலும் பரந்து நிற்கும் பொருள் அறிவற்றது என அறி, கேடற்றது, இதனை அழித்தல் யார்க்கும் இயலாது.

(17)

ஆத்மா சரதன், அழிவற்றவன், அளவிடத்தகாதான் எனினும் அவனுடைய வடிவங்கள் இறுதியுடையன என்பார். ஆதலால், பாரதா, பேரர் செய்.

(18)

இவன் கொல்வான் என்று நினைப்போனும், கொல்லப்படுவான் என நினைப்போனும் - இருவரும் அறியாதார். இவன் கொல்வதுமில்லை, கொலையுண்பதுமில்லை.

(19)

இவன் பிறப்பதுமில்லை; எக்காலத்திலும் இறப்பதுமில்லை. இவன் ஒருமூறை இருந்து பின்னர் இல்லாது போவதுமில்லை. இவன் பிறப்

பற்றுன்; அனவரதன்; இவன் சாகுவதன்; பழையோன். உடம்பு கொல்லப்படுகையில் இவன் கொல்லப்படான். (20)

இப்பொருள் அழிவற்றது, பிறப்பற்றது, என்றும் உளது. இங்ஙனம் உணர்வான் கொல்வதெவனை? கொல்விப்பது எவனை? (21)

நெந்த துணிகளைக் கழுத்தி ஏறிந்து விட்டு, மனிதன் புதிய துணி கள் கொள்ளுமாறு போல, ஆத்மா நெந்த உடல்களைக் களைந்து புதியனவற்றை எய்துகிறுன். (22)

இவனை ஆயுதங்கள் வெட்டமாட்டா; தீ எரிக்காது, நீர் இவனை நனைக்காது, காற்று உலர்த்தாது. (23)

பிளத்தற்றரியவன், எரித்தற்கும், நனைத்தற்கும், உலர்த்துதற்கும் அரியவன், நித்யன், எங்கும் நிறைந்தவன், உறுதி உடையான். அசையாதான், என்றும் இருப்பான். (24)

தெளிதற்கரியான், சிந்தனைக்கரியான், மாறுதல் இல்லாதான் என்ப! ஆதலால் இவனை இங்ஙனம் அறிந்து நீ துயர்ப்படாதிருக்கக் கூடவாய். (25)

அன்றி நீ இவனை நித்தமும் பிறந்து நித்தமும் மடிவான் என்று கருதினால், அப்போதும் பெருந்தோன் உடையாய், நீ இவன் பொருட்டுத் துயருறல் தகாது. (26)

பிறத்தவன் சாவது உறுதி எனில், செத்தவன் பிறப்பது உறுதி எனில் இந்த விலக்கொண்ச செய்திக்கு நீ அழுங்குதல் தகுதி அன்று. (27)

பாரதா, உயிர்களின் ஆரம்பம் தெளிவில்லை. நடுநினைமை தெளி வடையது; இவற்றின் இறுதியும் தெளிவில்லை. இதில் துயர்ப்படுவது என்னே? (28)

இந்த ஆத்மாவை வியப்பென ஒருவன் காண்கிறுன், வியப்பென ஒருவன் சொல்கிறுன், வியப்பென ஒருவன் கேட்கிறுன், கேட்கினும், இதனை அறிவான் எவனுமில்லை. (29)

பாரதா, எல்லாருடம் பிழுள்ள இந்த ஆத்மா - கொல்லமுடியாத வன், ஆதலால் நீ எந்த உயிரின் பொருட்டும் வருந்துதல் வேண்டா. (30)

ஸ்வதர்மத்தைக் கருதியும் நீ நடுங்குதல் இசையாது. அறப்போரைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஒரு நாள்மை மன்னர்க்கில்லை. (31)

தானே வந்தெய்துவது; திறந்து கிடக்கும் பொன்னுலக வாயில் போன்றது. இத்தகைய போர் கிடைக்கப் பெறும் மன்னர் இன்ப முடையார்.

(32)

அன்றி நீ இந்தத் தர்ம யுத்தத்தை நடாத்தாமல் விடுவாயானால், அதனால் ஸ்வதர்மத்தையும் கீர்த்தியையும் கொன்று பாவத்தை அடைவாய்.

(33)

உலகத்தார் உனக்கு மாருத வசையும் உரைப்பார்கள். புகழ் கொண்டோன் பின்னரெய்தும் அபகிர்த்தி மரணத்திலும் கொடித் தலை ரே?

(34)

நீ அச்சத்தால் போரை விட்டு விலகியதாக மகாரதர் கருதுவார்கள். அவர்களுடைய நன்கு மதிப்பைப் பெற்ற நீ இதனால் சிறுமையடைவாய்.

(35)

உனக்கு வேண்டாதார் சொல்லத்தகாத வார்த்தைகள் பல சொல்லுவார்கள். உன் திறமையைப் பழிப்பார்கள். இதைக் காட்டி ஒம் அதிகமான துண்பம் எது?

(36)

கொல்லப்படினே வானுஸு எய்துவாய். வென்று ஸ் பூமி ஆள்வாய். ஆகலால் போர் செய்யத் துணிந்து நீ எழுந்து நில்.

(37)

இன்பம், துண்பம்; இழவு, பேறு; வெற்றி, தோல்வி; இவற்றை நிகிரென கொண்டு நீ போர்க்கு ஒருப்படுக. இவ்வணம் புரிந்தான் பாவமெய்தாய்.

(38)

இங்ஙனம் உனக்கு ஸாங்க்ய வழிப்படி புத்தி சொன்னேன். இனி யோக வழியால் சொல்லுகிறேன்; சேன், இந்தப் புத்தி கொண்டவன் கர்மத் தனைகளைச் சிதறி விடுவான்.

(39)

இதில் முயற்சிக்கு அழிவில்லை. இது வரம்பு மீறிய செய்கையும் அங்கு. இந்தத் தர்மத்தில் சிறிது இருப்பினும், அங்கு ஒருவனைப் பேரச்சத்தில் நின்று காப்பாற்றும்.

(40)

ஒருக்குலத் தோன்றலே; உறுதியடைய புத்தி இவ் உலகத்தில் ஒருமை உடையது. உறுதி இல்லாதோரின் மதி பல கிளைப்பட்டது. முடிவற்றது.

(41)

வேதங்களின் வெளி உரையில் மகிழ்வார் சிலர், பூக்களைப் போன்ற (அவங்காரச்) சொற்கள் பேசுகிறார்கள். தமது கொள்கையொழிய மற்றது பிழை என்கிறார்கள்.

(42)

இவர்கள் காமிகள்; சுவர்க்கத்தைப் பரமாகக் கொண்டார். பிறப்புக்கும் தொழிலுக்கும் பயன் வேண்டுவோர்; போகத்தையும் ஆடசியையும் வேண்டுவோர், பலவிதமான கிரியைகளைக் காட்டிப் பேசுகிறார்கள். (43)

இவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு மதிமயங்கி, போகத்திலும் ஆடசியிலும் பற்றுறவோருடைய நிச்சய புத்தி ஸமாதியில் நிலைப்பறுது. (44)

மூன்று குணங்களுக்குப்பட்டனவற்றைக் குறித்து வேதங்கள் பேசுகின்றன. அரஜானு! நீ மூன்று குணங்களையும் கடந்தோடுகூட.

* இருமைகளற்று எப்போதும் உண்மையில் நின்று, யோக ஷேஷம் களைக் கருதாமல், ஆத்மாவை வசப்படுத்தியவனுக்க. (45)

* இருமைகள் நன்மை - தீமை, ஒளி - இருள்; குளிர் - வெப்பம்; போன்ற இரட்டை நிலைகள்.

எங்கும் நீர் நிரம்பிய இடத்தில் ஒரு சிறு குட்டம் என்ன பொருளுடையது; அன்ன பொருளே ஞானமுடைய பிராமணனுக்கு வேதங்களு முடையன.

தொழில் செய்யத்தான் உனக் கதிகாரமுண்டு. அதன் பயன்களில் எப்போதுமே உனக் கதிகார பில்லை. செய்கையின் பயனைக் கருதாதே; தொழில் செய்யாமலுமிராதே. (46)

தனஞ்ஜயா, யோகத்தில் நின்று, பற்றை நீக்கி, வெற்றி தோல்வி களை நிக்கரெனக் கொண்டு தொழில்களைச் செய்க. நடுநிலையே யோக மெனப்படும். (47)

தனஞ்ஜயா *புத்தி யோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மம் நெடுந்தொலை தாழ்ந்தது. புத்தியைச் சரணடை, பயணக் கருதுவோர் வோபிகள். (48)

*புத்தியோகம் - புத்தியில் வயித்து நிற்றல்
கர்மம் - தொழில்

புத்தியுடையவன் இங்கு நற்செய்கை, தீசுசெய்கை இரண்டையும் துறக்கின்றான். ஆதலால், நீ யோகத்திலே பொருந்தி விடு. யோகம் செயல்களில் திறமையாம். (49)

புத்தியுடைய மேதாவிகள் செய்கையில் விளையும் பயனைத் துறந்து பிறவித் தளை நீங்கி ஆனந்தப் பதவி அடைகிறார்கள். (50)

உனது புத்தி மோஹக் குழப்பத்தைக் கடந்து செல்லுமாகில், அப்போது கேட்கப்போவது, கேட்கப்பட்டது என்ற இரண்டிலும் உனக்கு வேதனை ஏற்படாது. (51)

உனது புத்தி கேள்வியிலே கலக்க முறைதாய் உறுதி கொண்டு ஸமாதி நிலையில் அசையாது நிற்குமாயின் அப்போது யோகத்தை அடைவாய். (52)

உனது புத்தி கேள்வியிலே கலக்க முறைதாய் உறுதி கொண்டு ஸமாதி நிலையில் அசையாது நிற்குமாயின் அப்போது யோகத்தை அடைவாய். (53)

அர் ஜனன் சொல்லுகிறான் -

கேசவா, உறுதி கொண்ட அறிவுடன் ஸமாதியில் நிற்போன் எவ்வாறு பேசவான்? ஸ்திர புத்தியடையவன் என்ன சொல்வான்? எப்படி இருப்பான்? எதனை அடைவான்? (54)

ஶ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான் -

பார்த்தா, ஒருவன் தன் மனதில் எழும் விருப்பங்கள் அணைத்தையும் துறந்து தன்னிலே தான் மகிழ்ச்சி பெறுவானுயின், அப்போது ஸ்திர புத்தி உடையவன் என்று சொல்லப்படுகிறுன். (55)

துண்பங்களிலே மனம் கெடாதவனும் இன்பங்களிலே ஆவலற்றவனும், அச்சமும் சினமும் தவிர்ந்தானுயின் அம்முனி, மதியிலே உறுதி வாய்ந்தவனென்ப. (56)

எவன் நல்லதும் கெட்டதும் வருமிடத்தே எதனிலும் வீழ்ச்சியற்றவனும், ஆவலுறுவதும், பகைப்பதும் இன்றி இருப்பானே, அவனுடைய அறிவே நிலை கொண்டது. (57)

ஆமே தன் அவயங்களை இழுத்துக் கொள்வது போல் எப்புறத்தும் விஷய பதார்த்தங்களினின்றும் புலன்களை ஒருவன் மீட்கவல்லானுயின் அவனநிவே நிலை கொண்டது (58)

தம்மைக் கவராத ஜீவனிடமிருந்து விஷயங்கள் தாமே விளகிக்கொள்கின்றன. எனினும் அவற்றிடமுள்ள கவையை இவன் மறப்பதில்லை. பரம்பொருளைக் காண்பானுயில், அச்சவையும் தீர்ந்துவிடும். (59)

ஞந்தியின் மகனே, (தவ) முயற்சியடைய புருஷனிடத்திலே கூட இந்திரியங்கள் வரம்பு கடந்து செல்லுக்போது தம் முடன் மனத்தையும் வசீய வாரிச் செல்கின்றன. (60)

அவற்றை எல்லாம் நன்றாய் அடக்கி, யோகத்தில் அமர்த்தவனும் என்னையே பரமாகக் கொண்டு புலன்களை வசப்படுத்தி வைத்திருப்பவன் எவனே, அவனுடைய அறிவே நிலை கொண்டது. (61)

மனிதன் விஷயங்களைக் கருதும்போது அவற்றில் பற்றுதல் உண்டாகிறது. பற்றுதலால் விருப்பம் உண்டாகிறது. விருப்பத்தால் சினம் பிறக்கிறது. (62)

• சினத்தால் மயக்கம்; மயக்கத்தால் நினைவுத் தவறுதல்; நினைவுத் தவறுதலால் புத்தி நாசம்; புத்தி நாசத்தால் அழிகிறன். (63)

விழைதலும் பகைத்தலுமின்றித் தனக்கு வசப்பட்ட புலன்களுடன் விஷயங்களிலே ஊடாடுவோன்றுத் தன் விதிக்குத் தான் உட்பட்ட மனிதன் ஆறுதல் அடைகிறன். (64)

சாந்தி நிலையில் மனிதனுக்கு எல்லாத் துண்பங்களும் அழிகின் ரன். சித்தம் சாந்தி பெற்றபின் ஒருவனுடைய புத்தி விரைவிலே நிலைப்படுகிறது. (65)

யோகம் இல்லாதவனுக்குப் புத்தி இல்லை, யோகம் இல்லாதவனுக்கு மனோபாவனை இல்லை, மனோபாவனை இல்லாதவனுக்குச் சாந்தி இல்லை, சாந்தி இல்லாதவனுக்கு இன்பம் ஏது? (66)

இந்திரியங்கள் சலிக்கையில் ஒருவனுடைய மனமும், அவற்றைப் பின்பற்றிச் செல்லுமாயின், அம்மனம் கடவில் தொணியைக் காற்று மோதுவதுபோல் அறிவை மோதுகிறது. (67)

ஆதலால், பெருந்தோளாய், யாங்கனும் விஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களைக் கட்டவல்லான் எவ்வே அவன் அறிவே நிலை கொண்டது. (68)

எல்லா உயிர்களுக்கும் இரவாகிய நேரத்தில், (கண்ணைக் கட்டிய) முனி விழித்திருக்கிறார்கள். மற்ற உயிர்கள் விழித்திருக்கும் நேரம் எதுவோ அதுவே முனிக்கிரவு. (69)

கடவில் நீர் தெதாகுதிகள் வந்து விழுகையில் அது மேன்மேலும் நிரப்புதற்குரியதாய் அசையாதிலை கொண்டிருப்பது போலே, விருப்பங்கள் தன்னுள்ளே புகும்போதியல்லான் எவ்வே அவன் சாந்தி அடைகிறார்கள். விருப்பங்களை விரும்புவோன் அதனை அடையான். (70)

இச்சை அற்றுன் எல்லா இன்பங்களையும் துறந்தான். எனதென்பதற்குரை, யானென்பதற்குரை, அவனே சாந்தி நிலை அடைகிறார்கள் (71)

பார்த்தா, இது பிரம ஸ்திதி. இதை அடைந்தோன் பிறகு மயங்குவதில்லை. இறுதிக் காலத்திலேலும் இதில் நிலைகொள்வோன் பிரவ நிர்வாண மெய்துகிறார்கள். (72)

முன்றும் அத்யாயம்

கர்மயோகம்

அர்ஜுங்னன் சொல்லுகிறார்கள்-

ஐஞர்த்தன, செய்கையைக் காட்டிலும் புத்தியே சிறந்தது என்பது நின் கொள்கையாயின் இந்தக் கொடிய செய்கையில் என்னைப் புகுத்துவது என்னே, கேசவா? (1)

குழப்பமான பேச்சினால் என் புத்தியை மயங்கச் செய்கிறோம்.
ஆதலால் எது எனக்கு நன்மைதரும் என்பதை உறுதிப்படுத்தி ஒரே
வார்த்தையாகச் சொல். (2)

ஞீ பகவான் சொல்லுகிறேன்-

இவ்வுலகத்தில் இரண்டுவித நிஷ்டை முன்னர் என்னால் கூறப்
பட்டது. ஸாங்க்யர்களின் ஞானயோகத்தால் எய்துவது, யோகிக
வின் கர்மயோகத்தால் எய்துவது என. (3)

தொழில்களைத் தொடர்ந்காமலே இருப்பதனால் மனிதன் செய்
லற்ற நிலை அடைவதில்லை. துறவினாலேயே மனிதன் ஈடுபோற்றம்
பெற்றுவிட மாட்டான். (4)

எவ்வளம் ஒரு கணப் பொழுதேனும் செய்கையின்றி இருப்ப
தில்லை. இயற்கையில் விளையும் குணங்களை எல்லா உயிர்களையும்
அவசரமாகத் தொழில் புரிவிக்கின்றன. (5)

கர்மேந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு, ஆனால் இந்திரிய வீஷயங்
களை மன தால் ஸமரித்துக்கொண்டிருப்போன்றிய மூடாத்மா
பொய் ஒழுக்கமுட்டையவனென்று சொல்லப்படுகிறோன். (6)

அர்ஜானா, எவன் இந்திரியங்களை மனத்தால் கட்டுப்படுத்திக்
கொண்டு, கர்மேந்திரியங்களால் கர்ம யோகம் பண்ணுகிறானே
அவனே சிறந்தவன். (7)

விதிக்கப்பட்ட தொழிலை நீ செய். தொழில் தொழிலின்மையைக்
காட்டி ஒழும் சிறந்ததன்க்காரனா? தொழிலின்றியிருப்பதால் உடம்பைக்
கொண்டு செலுத்துதல் கூட உனக்கு இயலாமல் போய்விடும். (8)

வேள்வியின் பொருட்டென்று செய்யப்படுவது தவிர மற்றைத்
தொழில் மனிதருக்குத் தலையாகிறது. ஆதலால் குந்தி மகனே.
பற்றைக் களைந்து தொழில் செய்து கொண்டிரு. (9)

முன்பு பிரமதேவன் வேள்வியுடனே உயிர்க்குலத்தை ஒருமிக்கப்
படைத்துச் சொல்லினான்:-

“இதனால் பல்குவீர்கள், நீங்கள் விரும்பும் விருப்பங்களையெல்லாம்
உங்களுக்கு இது கறந்து தரும்”. (10)

இதனால் தேவர்களைக் கருதக் கடவீர்; அந்தத் தேவர் உங்களைக்
கருதக் கடவீர். (இங்கனம்) பரஸ்ப்ரமான பாவனை செய்வதனால்
உயர்ந்த நலத்தை எய்துவீர்கள். (11)

வேள்வியில் பாவனை செய்யப்பட்ட தேவர் உங்களுக்கு விரும்பிய யோகங்களையெல்லாம் தருவர். அவர்களுக்குக் கைம்மாறு செலுத்த மல் அவர்கள் கொடுப்பதை உண்போன் கள்ளனேயாவான். (12)

வேள்வியின் மிச்சத்தை உண்ணும் நல்லோர் எல்லாப் பாவங்களி னின்றும் விடுபடுகிறார்கள். தம் பொருட்டென்று மாத்திரமே உணவு சமைக்கும் பாவிகள் பாவத்தை உண்ணுகிறார்கள். (13)

அன்னத்தால் உயிர்கள் சமைகின்றன. மழையால் உணவு தோன்றுகிறது. மழை வேள்வியால் ஆகிறது. வேள்வி செய்கையினின்று பிறப்பது. (14)

செய்கை பிரம்மத்தினின்றும் பிறப்பது என்றனர். பிரமம் அமிர்தத்தில் தோன்றுவது. ஆதலால் எங்கும் நிறைந்த பிரமம் எப்போதும் வேள்வியில் நிலைபெற்றது. (15)

இங்ஙனம் சமூஹும் வட்டத்தை இவ்வுலகத்தில் பின்பற்றி ஒழுகா தோன் பாப வாழ்க்கை உடையான்; புலன்களிலே களித்தான்; பார்த்தா, அவன் வாழ்க்கை விழுலையாம். (16)

தன்னிலே தான் இன்புறுவான்; தன்னிலே தான் திருப்தியடை வான்; தன்னிலே தான் மகிழ்ந்திருப்பான்; அவனுக்குத் தொழி வில்லை. (17)

அவனுக்குச் செய்கையில் யாதொரு பயனுமில்லை; செயல்னிறி இருப்பதிலும் அவனுக்குப் பயனில்லை. எவ்விதம் பயனையும் கருதி அவன் எந்த உயிரையும் சார்ந்திருப்பதில்லை. (18)

ஆதலால் எப்போதும் பற்று நீங்கீச் செய்யத்தக்க தெர்மில்களைச் செய்து கொண்டிரு. பற்றில்லாமல் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கும் மனிதன் பரம்பொருளை எட்டுகிறான். (19)

ஜனகள் முதலியோர் செய்கையாலேயே ஏத்திப் பெற்றார்கள், உலக நன்மையைக் கருதியும் நீத் தொழில் புரிதல் தகும். (20)

எதனை யெதனை உயர்ந்தோன் செய்கிறானே அதனையே மற்ற மனிதர் பின்பற்றுகிறார்கள். அவன் எதைப் ப்ரமாணமாக்குகிறானே அதனையே உலகத்தார் தொடருகிறார்கள். (21)

பார்த்தா, மூன்று உலகத்திலும் எனக்கு யாதொரு கடமையும் இல்லை. நான் பெற்றிராத பேறுமில்லை. எனினும் நான் தொழிலிலே தான் இயங்குகின்றேன். (22)

நான் சோம்பில்லாமல் எப்போதும் தொழில் செய்து கொண் டிராவிடின் பார்த்தா, எல்லாப் பக்கங்களிலும் மனிதர் என் வழி யையே பின்பற்றுவார்கள். (23)

நான் தொழில் செய்யாவிட்டால் இந்த ஜனங்கள் எல்லாரும் அழிந்து போவார்கள். குழப்பத்தை நான் ஆக்கியோன் ஆவேன். இந்த மக்களை எல்லாம் கொல்வோன் ஆவேன். (24)

பார்தா, அறிவில்லாதார் செய்கையில் பற்றுடையோராய் எப்படித் தொழில் செய்கிறோ, அப்படியே அறிவுடையோன் பற்றை நீக்கி உலக நன்மையை நாடித் தொழில் செய்ய வேண்டும். (25)

அறிவுடையோன் தொழிலில் பற்றுதல் கொண்ட அஞ்ஞானிக ரூக்குப் புத்தி பேதம் விளைவிக்கக்கூடாது, அவன் யோகத்தில் நின்று தொழில் செய்து எல்லாத் தொழில்களையும் கவர்ச்சியுடையனங்காக்க வேண்டும். (26)

எங்கும் தொழில்கள் இயற்கையின் குணங்களால் செய்யப்படு கின்றன. அஹங்காரத்தால் மயங்கியவன் “நான் செய்கிறேன்” என்று நினைக்கிறேன். (27)

குணம், செய்கை இவற்றினுடைய பிரிவுகளின் உண்மை அறிந் தோன் “குணங்கள் குணங்களில் இயலுகின்றன” என்று கருதிப் பற்றற்றிருப்பான். (28)

இயற்கையில் குணங்களால் மயங்கியவர்கள் குணங்களிலும் தொழில்களிலும் பற்றுதலடைகிறார்கள். தற்றறிவுடைய அந்த மந்தர் களை முழுதுணர்ந்த ஞானி உழல்விக்கக்கூடாது. (29)

எல்லாச் செய்கைகளையும் உள்ளறிவினால் எனக்கர்ப்பணமாகத் துறந்துவிட்டு, ஆசை நீங்கி, எனதென்பதற்று, மனக் காய்ச்சல் தீர்ந்த வனுய்ப் போர் செய்யக்கடவாய். (30)

என்னுடைய இந்த நித்யமான கொள்கையை எந்த மனிதர் சிரத்தை உடையோராய்ப் பொருமையின்றிப் பின்பற்றுகிறார்களோ அவர்களும் தொழில்களிலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். (31)

என்னுடைய இந்தக் கொள்கையை யாவர் பொருமையால் பின்பற்றுது விடுகிறார்களோ, எவ்வித ஞானமும் இல்லாத அம் மூடர்களை நாசம் அடைந்தோராகவே தெரிந்துகொள். (32)

ஞானம் உடையவன் கூடத் தன் இயற்கைக்குத் தக்கபடியே நடக்கிறார்கள். உயிர்கள் இயற்கைப்படி நடக்கின்றன. அடக்குதல் பயன்படாது.

(33)

இந்திரியத்துக்கு இந்திரிய விஷயத்தில் விருப்பு வெறுப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரண்டுக்கும் ஒருவன் வசப்படலாகாது. இவை இவனுக்கு வழித்தடைகளாம்.

(34)

நன்றாக் செய்யப்படும் பர தர்மத்தைக் காட்டிலும் குணமற்ற தெளினும் ஸ்வதர்மமே சிறந்தது. ஸ்வதர்மத்தில் இறந்து விட்டனும் நன்றேயாம். பரதர்மம் பயத்துக்கிடமானது.

(35)

அர்ஜூனன் சொல்லுகிறான்-

வருஷணி குலத்தோன்றலே, மனிதனுக்கு இச்சை இல்லாத போதும் அவனை வலியக் கொண்டு புகுத்துவது போல் தூண்டிப் பாவம் செய்விப்பது யாது?

(36)

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்-

அஃது விருப்பமும் சினமும்; ரஜோ குணத்தில் பிறப்பது; பேரழிவு செய்வது; பெரும் பாவம். இதனை இங்கு சத்துருவாகத் தெரிந்து கொள்.

(37)

புகையினால் தீ குழப்பட்டிருப்பது போலவும், கண்ணாடி அழுக்கால் மாகபடுவது போலவும் கர்ப்பத்தைக் கருப்பை குழந்திருப்பது போலவும் இது இவ்வுலகைச் சூழ்ந்திருக்கிறது.

(38)

குந்தியின் மகனே, விருப்பம் எனப்படும் இந் நிரப்பொன்றைத் தீ ஞானிக்கு நித்யப் பகையாம் ஞானத்தைச் சூழ்ந்து நிற்கிறது. (39)

இந்திரியங்களும், மனமும், புத்தியும் இதற்கு நிலைக்களன் என்பர். இவற்றால் இது ஞானத்தைச் சூழ்ந்து மனிதனை மயங்குவிக்கிறது. (40)

ஆதலால் பாரதரேரே, நீ தொடக்கத்தில் இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு ஞானத்தையும் விஞானத்தையும் அழுப்பதாகிய இந்தப் பாவத்தைக் கொன்றுவிடு.

(41)

இந்திரியங்களை உயர்வுடையன என்பர். அவற்றிலும் மனம் மேல், மனத்தைக் காட்டிலும் புத்தி மேல், புத்திக்கு மேலே அவன் (ஆத்மா).

(42)

இங்ஙனம் புத்திக்கு மேலான பொருளை உணர்ந்து, தன்னைத் தான் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளு வெல்லற்கரிய விருப்பமாம். பகையைக் கொல்லக் கடவாய், பெருந்தோன்றையாய். (43)

நான்காம் அத்யாயம்

நான்யோகம்

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறோன்-

இந்த அழிவற்ற யோகத்தை நான் முன்னர் விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன். விவஸ்வான் மனுவுக்குச் சொன்னான். மனு இகஷ்வாக ராஜனுக்குக் கூறினான். (1)

இவ்வாறு பரம்பரையாகக் கிடைத்த இதனை ராஜரிவிகள் உணர்த்திருந்தனர். பரந்தபா, அந்த யோகம் கால மிகுதியால் இவ்வுலகத்தில் இழக்கப்பட்டது. (2)

அந்தப் பழைய யோகத்தையே இன்று நான் உணக்குச் சொன்னேன்; நீ என் பக்தனும் தோழனும் என்பது கருதி. இது மிகவும் உயர்ந்த ரஹசியம். (3)

அர்ஜானன் சொல்லுகிறோன்-

உன் பிறப்புப் பிந்தியது; விவஸ்வானுடைய பிறப்பு முந்தியது. நீ இதை ஆகியில் சொன்னவனேன்று நான் தெரித்து கொள்வதெப்படி? (4)

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறோன்-

அர்ஜானா, எனக்குப் பல ஐஞ்மங்கள் கழிந்திருக்கின்றன. உணக்கும் அப்படியே. பரந்தபா, நான் அவற்றையெல்லாம் அறிவேன்; நீ அவற்றை அறிகிலை. (5)

பிறப்பற்றே னெனினும், அழிவற்றே னெனினும், உயிர்களுக்கெல்லாம் ஈசனே யெனினும், யான் எனது ப்ரக்ருதியில் நிலைபெற்று ஆத்ம மாயையால் பிறப்பெயிதுகிறேன். (6)

பாரதா, எப்போதும்போது தர்மம் அழிந்து போய் அதர்மம் எழுச்சி பெறுமோ அப்போது நான் என்னைப் பிறப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன். (7)

நல்லோரைக் காக்கவும், தீயன் செய்வோரை அழிக்கவும் அறத்தை நிலைநிறுத்தவும் நான் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன். (8)

எனது தெய்வத் தன்மை கொண்ட பிறப்பும் செய்கையும் இங்ஙனம் என்பதை உள்ளபடி உணர்வோன் உடலைத் துறங்க பின்னர் மறுபிறப் பெய்துவதில்லை. அர்ஜானு, அவன் என்னை எய்துகிறேன். (9)

விருப்பத்தையும், அச்சத்தையும் சினத்தையும் துறந்தோராய் என்மயமாய் என்னை அடைக்கலம் புகுந்து ஞானத் தவத்தால் தூய்மை பெற்று என்னியல் பெய்திடுநேர் பலர். (10)

யாவர் என்னை எங்களம் வேண்டுகிறார்களோ, அவர்களை நான் அங்ஙனமே சார்கிறேன். பார்த்தா, மனி தர் யாங்கனும் என் வழியையே பின்பற்றுகிறார்கள். (11)

தொழில்களில் வெற்றியை விரும்புவோர் இங்கு தேவதைகளைப் பூஜை செய்கிறார்கள். மனித உலகத்தில் தொழிலினின்றும் வெற்றி விரைவில் விளைவதன்கோரு? (12)

குணத்துக்கும் செய்கைக்கும் தக்கபடி நான் நான்கு வர்ணங்களைச் சமைத்தேன். செய்கை அற்றவனும் அழிவற்றவனும் ஆகிய யானே. அவற்றைச் செய்தோன் என்றுணர். (13)

என்னைக் கர்மங்கள் ஒட்டுவதில்லை. எனக்குக் கர்மப் பயனில் விருப்பம் இல்லை. இங்ஙனம் என்னை அறிவோன் கர்மங்களால் கட்டப்பட மாட்டான். (14)

முற்காலத்தில் முத்தியை வேண்டுகிறேனும், இதை யுணர்ந்து தொழிலே செய்தனர். ஆதலால் முன்னேர்கள் முன்பு செய்தபடி நீடியும் தொழிலையே செய்யக்கூடவாய். (15)

எது தொழில்; எது தொழில்லாதது; என்ற விஷயத்தில் ஞானிகளும் மயக்கமெய்துகிறார்கள். ஆதலால் உனக்குத் தொழி வியல்பை உணர்த்துகிறேன். இதை அறிவதனால் தீங்கினின்றும் விடுபடுவாய். (16)

தொழிலின் இயல்பும் தெரியவேண்டும்; தொழிற் கேட்டின் இயல்பும் தெரியவேண்டும்; தொழில் இன்மையின் இயல்பும் தெரியவேண்டும். கர்மத்தின் நடை மிகவும் குழந்தது. (17)

செய்கையில் செயலின்மையையும், செயலின்மையில் செய்கையையும், எவன் காணுகிறானே அவனே மனிதரில் அறிவுடையோன். அவன் எத்தொழில் செய்கையிலும் யோகத்தில் இருப்பான். (18)

எவனுடைய செய்கைத் தொடக்கங்கள் எல்லாம் விருப்ப நினைவு தவிர்ந்தனவோ, அவனுடைய செயல்கள் ஞானத்தீயால் எரிக்கப் பட்டனவாம், அவனே ஞானிகள். அறிவுடையோன் என்கிறார்கள். (19)

கர்மப் பயனிலே பற்றுக் களைந்தவனுய், எப்போதும் திருப்தி உடையோனுய், எதனிலும் கார்பற்று நிற்போன் செய்கை, செய்து கொண்டிருக்கையிலும் செயலற்றனவான். (20)

ஆசையற்றவனுய், சித்தத்தை யாத்மாவால் கட்டுப்படுத்தி, எவ்வித தானங்களும் வாங்குவதைத் துறந்து, வெறுமே சரிரத் தொழில் மாத்திரம் செய்து கொண்டிருப்போன் பாவத்தை அடைய மாட்டான். (21)

தானாக வந்தெத்தும் இலாபத்தில் சந்தோஷம் உறுவோனாகி, இருமைகளையும் கடந்து, பொருமையற்றவனுய், வெற்றி யிலும் தோல்வியிலும் ஸமநிலை பெற்றேன், தொழில் செய்தாலும் அதனால் கட்டுப்படுவதில்லை.

பற்றுதலகன்றுன்; விடுதலை கொண்டான்; ஞானத்தில் மதி நிலைக் கப் பெற்றுன்; வேள்வி எனக் கருதித் தொழில் புரிவான்;- அவனுடைய கர்மம் எல்லாம் தானே நழுவிப் போய்விடுகிறது. (23)

பிரமத்திற்கு அர்ப்பணமாக, பிரம ஆவியை, பிரமத் தீயில், பிரமத்தால் ஒமம் பண்ணுவோன்; பிரமத்தின் செய்கையில் ஸமாதானம் எய்தினான்; அவன் பிரமத்தை அடைவான். (24)

சில யோகிகள் தேவர்களுக்குச் செய்யப்படும் வேள்வியை வழி படுகிறார்கள். வேறு சிலர் பிரமத் தீயில் வேள்வியை ஆஹாதி செய்து வேட்கின்றன. (25)

வேறு சிலர் உட்கரணத்தை அடுக்குதலாகிய ஸம்யமம் என்ற தீயில் செவி முதலிய இந்திரியங்களை ஆஹாதி செய்கிறார்கள். வேறு சிலர் இந்திரியங்களாகிய தழல்களில் ஒலி முதலிய விஷயங்களைச் சொரிகிறார்கள். (26)

வேறு சிலர் ஞானத்தால் கொழுத்துண்ட தன்னுட்சி என்ற யோகத்தீயில் எல்லா இந்திரியச் செயல்களையும், உயிர்ச் சீசயல்களையும் ஒமம் பண்ணுகிறார்கள். (27)

விரதங்கள் நன்கு பாதுகாக்கும் முனிகளில் வேறுசிலர் திரவியத் தால் வேள்வி செய்வோர்; சிலர் தவத்தால் வேட்போர்; சிலர் யோகத்தால் வேட்போர்; சிலர் கல்வி யால் வேட்போர்; சிலர் ஞானத்தால் வேட்போர். (28)

இனி வேறு சிலர் ப்ராண்யாமத்தில் ஈடுபட்டவர்களாய், பிராணன், அபானன் என்ற வாயுக்களின் நடையைக் கட்டுப்படுத்தி அபானவாயுவில் ப்ராண வாயுவையும், ப்ராண வாயுவில் அபானத் தையும் ஆஹாதி பண்ணுகிறார்கள். (29)

வேறு சிலர் உணவை ஒழுங்குப்படுத்தி உயிரை உயிரில் ஆஹாதி செய்கிறார்கள். இவ்வளைவரும் வேள்வி நெறியுணர்ந்து வேள்வியால் பாஸமற்றுப் போயினார். (30)

வேள்வியில் மிஞ்சிய அழுதை உண்போர் என்றும் உளதாகிய பிரமத்தை எய்துகிறார்கள். வேள்வி செய்யாதோருக்கு இவ்வளைகம் இல்லை. அவர்களுக்குப் பரலோகம் ஏது, குருகுலத்தாரில் சிறந்தோய்? (31)

பிரமத்தின் முழுக்கத்தில் இங்னைம் பலவித வேள்விகள் விரித்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் தொழிலிலே பிறப்பன என்றுணர். இவ்வாறுணர்ந்தால் விடுதலை பெறுவாய். (32)

பரந்தபா, திரவியத்தைக் கொண்டு செய்யப்படும் வேள்வியைக் காட்டிலும், ஞானவேள்வி சிறந்தது. பார்த்தா, கர்மமெல்லாம் முற்றிலும், ஞானத்தில் முடிவு பெறுகிறது. (33)

அதனை வணக்கத்தாலும், குற்றத் தேவள்வியாலும், தொண்டுபரிவதாலும் அறிந்துகொள். உண்மை காணும் ஞானிகள் உனக்கு ஞானத்தை உபதேசிப்பார்கள். (34)

அந்த ஞானம் பெறுவதனால், பாண்டவா, நீ அப்பால் இவ்வித மயக்கம் எய்துமாட்டாய். இதனால் நீ எல்லா உயிர்களையும், மிச்சமின்றி நின் உள்ளே காண்பாய். அப்பால் அவற்றை என்னுள்ளே காண்பாய். (35)

பாவிகள் எல்லாரைக் காட்டிலும் நீ அதிக பாவியாய் இருந்தாலும், அப்பாவத்தை எல்லாம் ஞானத் தோணியால் கடந்து செல்வாய். (36)

நன்கு கொழுத்துண்ட தீ விறகுகளைச் சாம்பராக்கி விடுதல் போலவே, அர்ஜானு, ஞானத் தீ எல்லா விளைகளையும் சாம்பராக்கி விடும். (37)

ஞானத்தைப்போல் தூய்மை தரும் பொருள் இவ்வுகத்தில் வேறொதுவுமில்லை. யோகத்தில் நல்ல வித்தி அடைந்தவன் தானாகவே தக்க பருவத்தில் அதைத் தணக்குள் கிடைக்கப் பெறுகிறன். (38)

பிரமத்தைப் பரமாகக் கொண்டு, இந்திரியங்களைக் கட்டுப்படுத் தியவனும், சிரத்தை உடையோன், ஞானத்தை அடைகிறான். ஞானத்தை அடைந்த பின் விரைவிலே பரசாந்தி பெறுகிறான். (39)

அறிவும் சிரத்தையும் இன்றி ஜயத்தை இயல்பாகக் கொண்டோன் அழிந்து போகிறான். ஜயமுடையோனுக்கு இவ்வுலகும் இல்லை; மேலு வகுமில்லை; இன்பமுமில்லை. (40)

யோகத்தால் செய்கைகளைத் துறந்து, ஞானத்தால் ஜயத்தை அறுத்துத் தன்னைத் தான் ஆள்வோனே, தனஞ்ஜயா! கர்மங்கள் கட்டுப் படுத்த மாட்டா. (41)

அஞ்ஞானத்தால் தோன்றி நெஞ்சில் நிலைகொண்டிருக்கும், இங்க ஜயத்தைத் தன் ஞானவாளால் அறுத்து யோக நிலை கொள். பாரத, எழுந்து நில். (42)

ஜந்தாவது அத்யாயம்

ஸந்யாஸ்யோகம்

அர்ஜு-னன் சொல்லுகிறான்-

கண்ணு, செய்கைகளில் துறவைப் புகழ்ந்து பேசுகிறோய், பின்னர் அவற்றுடன் கலப்பதைப் புகழ்கிறோய், இவ்விரண்டில் எதுவொன்று சிறந்ததென்பதை நன்கு நிச்சயப்படுத்தி என்னிடம் சொல். (1)

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்-

துறவு, கர்மயோகம் இவ்விரண்டும் உயர்ந்த நலத்தைத் தருவன, இவற்றுள் கர்மத் துறவைக் காட்டிலும் கர்மயோகம் மேம்பட்டது. (2)

பகைத்தலும், விரும்புதலும் இல்லாதவனை நித்ய ஸந்யாசி என்று உரைக்கக் கடவாய் பெருந் தோன்றுடையாய், இருமை நீங்கி அவன் எளிதில் பந்தத்தினின்று விடுபடுகிறான். (3)

ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் வெவ்வேறு என்று சொல்வோர் குழந்தைகள். பண்டிதர் அங்கனம் கூரூர். இவற்றுள் யாதேனும் ஒன்றில் நன்கு நிலைபெற்றேன் இரண்டின் பயணையும் எய்துகிறான். (4)

ஸாங்க்யர் பெறும் நிலையையே யோகிகளும் பெறுகிறார்கள். ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் எவன் ஒன்றுக்க் காணப்பாரே அவனே காட்சியுடையான். (5)

பெருந்தோளாய், யோகம் இல்லாதவன் ஸந்யாஸம் பெறுதல் கஷ்டம். யோகத்திற் பொருந்திய முனி விரைவில் பிரமத்தை அடைகிறான். (6)

யோகத்திலே மருவித் தூய்மை உற்றோன்; தன்னைத் தான் வென்றோன்; இந்திரியங்களின்மீது வெற்றி கொண்டோன்; எல்லா உயிர்களும் தானேயானவன் - அவன் தொழில் செய்து கொண்டிருப்பினும் அதில் ஒட்டுவதில்லை. (7)

உள்ளமை அறிந்த யோகி; “நான் எதனையும் செய்வதில்லை” - என்றென்னக் கடவான். காண்கினும், கேட்கினும், தீண்டினும், மோப்பினும், உண்பினும், நடப்பினும், உயிர்ப்பினும், உறங்கினும். (8)

புலம்பினும், விடினும், வாங்கினும் இமைகளைத் திறப்பினும், முடினும், - எதிலும், “இந்திரியங்கள் தம்முடைய வீஷயங்களில் சலிக்கின்றன” என்று கருதியிருக்கக் கடவான். (9)

செய்கைகளையெல்லாம் பிரமத்தில் சார்த்தி விட்டுப் பற்றுதலை நீக்கி, எவன் தொழில் செய்கிறானே அவன் நீரில் தாமரை இலை போல், பாவத்தால் திண்டல் பெறுவதில்லை. (10)

யோகிகள் பற்றுதலைக் களைந்து, ஆத்ம சுத்தியின் பொருட்டாக உடம்பாலும், மனத்தாலும், புத்தியாலும், அன்றி வெறுமே இந்திரியங்களாலும் தொழில் செய்வார். (11)

யோகத்தில் பொருந்தியவன், கர்மப் பயணைத் துறந்து, நில்லைக்குரிய சாந்தியை அடைகிறான். யோகத்தில் இணங்காதோன் விருப்பத்திற்கு வசமாய்ப் பயனிலே பற்றுதல் கொண்டு தளைப்படுகிறான். (12)

தன்னை வசங்கொண்ட ஆத்மா எல்லாக் கர்மங்களையும் மனதால் துறந்து எதனையும் செய்வதும் இன்றிச் செய்விப்பதுவும் இன்றி, ஒன்பது வாயில் கொண்ட உடற் கோட்டையில் இன்புற்றிருக்கிறான். (13)

செய்தூத் தலைமை; செய்கை; சேய்கைப் பயன் பெறுதல்; இவற்றுள் எதனையும் கடவுள் மனிதனுக்குத் தரவில்லை. இயற்கையே இயல் பெறுகிறது. (14)

எவனையும் பாவி அல்லது நற் செய்கை உடையோன் என்று கடவுள் ஏற்பதில்லை. அஞ்ஞானத்தால், ஞானம் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் ஐந்துக்கள் மயக்கம் எய்துகின்றன. (15)

அந்த அஞ்சுானத்தை ஆத்ம ஞானத்தினால் அழித்தவர்களுடைய
ஞானம் ஸஹர்யணப் போன்றதாய்ப் பரம்பொருளை ஒளியுறக் காட்டு
கிறது. (16)

பிரமத்தில் புத்தியை நாட்டி அதுவே தாமாய் அதில் நிஷ்டை
எய்தி, அதில் ஈடுபட்டோர் தம்முடைய பாவங்கள் எல்லாம் நன்கு
கழுவப் பெற்றோராய் மீளாப் பதமடைகிறார்கள். (17)

கல்வியும், விநயமும் நன்கு கற்ற பிராமணன் இடத்திலும்,
பசுவினிடத்தும், யானையினிடத்தும், நாயினிடத்தும், நாயைத் தின்னும்
புலையனிடத்தும் பண்டிதர் ஸமப் பார்வை உடையோர். (18)

மனம் ஸம நிலையில் நிற்கப் பெற்றேர் இவ்வுலகத்திலேயே
இயற்கையை வெல்லேர் ஆவர். பிரமம் மாச்சற்று. ஸமநிலை உற்றது.
ஆதலால் அவர்கள் பிரமத்தில் நிலைபெறுகிறார்கள். (19)

விரும்பிய பொருளைப் பெறும்போது களிக்காளாளன்; பிரிய
ஸற்றுதைப் பெறும்போது துயர்ப்படாள்; பிரமஞானி ஸ்திர புத்தி
யுடையோனுய், மயக்கம் நீங்கி, பிரமத்தில் நிலை பெறுகிறான். (20)

புறத்தின்டுதல்களில் பற்றுதல் கொள்ளாமலே, தனக்குள்ளே இன்
பத்தைக் காண்போன் பிரம யோகத்தில் பொருந்தி அழியாத இன்
பத்தை எய்துகிறான். (21)

புறத் தின்டுதல்களில் தோன்றும் இன்பங்கள் துண்பத்திற்குக்
காரணங்களாம். அவை தொடக்கமும் இறுதியும் உடையன. குந்தி
மகனே! அறிவுடையோன் அவற்றில் களியுறுவதில்லை. (22)

சரிர நீங்கு முன்னர் இவ்வுலகிலேயே விருப்பத்தாலும் சினத்
தாலும் விளையும் வேகத்தை எவன் பொறுக்க வல்லானே அந்த
மனிதன் யோகி, அவன் இன்பமுடையோன். (23)

தனக்குள்ளே இன்பமுடையவனுய், உள்ளே மகிழ்ச்சி காண்பவ
னுய், உள்ளே ஒளி பெற்றவனுகிய, யோகி தானே பிரமமாய், பிரம
நிர்வாணம் அடைகிறான். (24)

*இருமைகளை வெட்டிவிட்டுத் தம்மைத் தாம் கட்டுப்படுத்தி
எல்லா உயிர்களுக்கும் இனியது செய்வதில் மகிழ்ச்சி எய்தும் ரீவிகள்
பாவங்கள் ஒழிந்து பிரம நிர்வாணம் அடைகிறார்கள். (25)

*இருமைகள்:- நன்மை, தீவை; குளிர், குடு; இன்பம், துண்பம்;
என எல்லாப் பொருள்களையும் பற்றி நிற்கும் இரட்டை நிலைகள்

விருப்பமும், சினமும் தவிர்ந்து சித்தத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, ஆத்மநானிகளாகிய முனிகளுக்குப் பிரமநிர்வாணம் அருகிலுள்ளது. (26)

புறத் தீண்டுதல்களை அகற்றிப் புருவங்களுக்கு இடையே விழிகளை நிறுத்தி முக்கினுள்ளே இயங்கும் பிராண்வாயுவையும் அபாள வாயுவையும் சமனுகச் செய்துகொண்டு; (27)

புலன்களை, மனத்தை, மதியையும் கட்டி
விடுதலை இலக்கெனக் கொண்டு
விருப்பமும், அச்சமும், சினமுந் தவிர்ந்தான்,
முக்தனே யாவான் முனி. (28)

வெள்வியும் தவழும் மிசைவோன் யானே
உலகுகட் கெல்லாம் ஒருபேரரசன்;
எல்லா உயிர்கட்கு நண்பன்; - யானென்று
அறிவான் அமைதி அறிவான். (29)

ஆரும் அத்யாயம்

அத்யாதம் யோகம்

பகவான் சொல்லுகிறோன்-

செய்கையின் பயனில் சார்பின்றிச் செய்யத்தக்கது செய்வோன் துறவி. அவனே யோகி. தீவளர்க்காதவனும் கிரியை செய்யாதவனும் அவையாகார. (1)

பாண்டவா, எதனை ஸந்யாஸ மென்கிறுர்களோ, அதுவே யோக மென்றறி. தன் கோட்பாடுகளைத் துறக்காத எவனும் யோகியாக மாட்டான். (2)

யோக நிலையில் ஏற விரும்பும் யோகிக்குத் தொழிலே கருவி யாக்க கூறப்படுகிறது. அந்தநிலையில் ஏறியபின் அவனுக்குச் சாந்தம் கருவியாகிறது. (3)

ஓருவன் எல்லாக் கோட்பாடுகளையும் துறந்து விட்டுப் புலன்களி வேனும் செயல்களிலேனும் பற்றுதவின்றியிருப்பானுமின், அப்போதவன் “யோக நிலையில் ஏறியவன்” என்று சொல்லப்படுகிறீர். (4)

தன்னைத்தான் உயர்த்திக் கொள்க. தன்னைத் தன்னால் இழி வறுத்த வேண்டா. தனக்குத் தானே நண்பன்; தனக்குத் தானே பகைவன். (5)

தன்னைத்தான் வென்றவனே தனக்குத் தான் நண்பன். தன்னைத் தான் வெல்லாதான் தனக்குத் தான் பகைவன் போற் கேடு சூழ கிறுன். (6)

தன்னை வென்று ஆறுதலெய்தியவனிடத்தே சிதோவுணங்களிலும், ஸாக ஆக்கங்களிலும், மானுபமானங்களிலும் ஸம நிலைப்பட்ட பரமாத்மா விளங்குகிறது. (7)

*ஞானத்திலும் விஞ்ஞானத்திலும் திருப்தி கொண்டவனும், மலை முடியில் நிற்பான் போன்று, யுவன்களை வென்று, ஓட்டையும், கல்லை யும், பொன்னையும் ஒன்று போலவே காணும் யோகியே யோகநிலை யுற்றுனைப்படுவான். (8)

*ஞானமென்பது கடவுளியலைப் பற்றிய அறிவு. விஞ்ஞானமென்பது உலகவியலைப் பற்றியது.

அன்பர், நட்டார், பகைவர், ஏதிலர், நடுவர், எதிரிகள், சுற்றுத்தார், நல்லேரர், தீயோர், எல்லோரிடத்தும் ஸம புத்தியுடையோன் மேலோனுவான். (9)

மறைவிடத்தில் இருந்து கொண்டு, தனியனும் உள்ளத்தைக் கட்டி, ஆசையைத் துறந்து, ஏற்பது நீக்கி எப்போதும் ஆத்மாவில் யோகமுறக் கடவான். (10)

சுத்தமான இடத்தில் அதிக உயரமில்லாமலும், அதிகத் தாழ் வில்லாமலும், துணி, மான்தோல், தரீப்பை இவற்றின்மீது தனக் கோருறுதியான ஆஸனம் சமைத்துக்கொண்டு, (11)

அங்கு மனதை ஒருமுகமாக்கி, உள்ளத்தையும், புலச் செயல்களையும் நன்கு கட்டுப்படுத்தி, ஆஸனத்தமர்ந்து ஆத்மா நன்கு தூய்மையடையும்படி யோகத்திலே பொருந்தக் கடவான். (12)

உடம்பையும், தலையையும், கழுத்தையும் ஸமமாக அசைவின்றி வைத்துக் கொண்டு, உறுதி சான்றவனும், மூக்கு நுனியைப் பார்த்துக் கொண்டு திசைகளை நோக்காமல், (13)

நன்கு சாந்தமெய்தியவனும், அச்சத்தைப் போக்கி, பிரமச்சாரி விரதத்தில் தீலைகொண்டு, மனதை வசப்படுத்தி, என்னிடத்தே சித்தத்தை இசைத்து, எனக்கீடுபட்டு யோகத்திலிருக்கக் கடவான். (14)

இங்களை எப்போதும் மனதைக் கட்டுப்படுத்தி ஆத்மாவில் யோக முற்றிருக்கும் யோகி என்பால் நிலைபெற்றதாகிய மிகச் சிறந்த விடுதலையிலுள்ள ஆறுதலையறிவான். (15)

மிகைபட உண்போனுக்கு யோகமில்லை; உணவற்றேனுக்கும் ஏகாந்த நிலை எம்தாது. மிகுதியாக உறங்குவோனுக்குமில்லை. அர்ஜானு! மிகுதியாக விழிப்போனுக்கும் அஃதில்லை. (16)

ஓழுங்குக்குப்பட்ட உணவும், விளையாட்டுமுடையோனும், விளைகளில் ஓழுங்குக்குப்பட்ட நடைகளுடையவனும் உறக்கத்திலும், விழிப்பிலும் ஓழுங்குக்குப்பட்டானாயின். அவனுடைய யோகம் துயரை அழிக்கிறது. (17)

உள்ளாம் கட்டுக் கடங்கித் தனதுள்ளேயே நிலைபெற, ஒருவன் எந்த விருப்பத்திலும் வீழ்ச்சியற்றானாயின். யோக முற்று சென்னப் படுவான். (18)

சித்தத்தைக் கட்டி ஆத்ம யோகத்தில் கலந்து நிற்கும் யோகிக் கும் காற்றில்லாத இடத்தில் அசைவின்றி நிற்கும் விளக்கை (முன்னோர்) உவமையாகக் காட்டினார். (19)

எங்கு சித்தம் யோக ஓழுக்கத்தில் பிடிப்புற்று ஆறுதலெய்துமோ; எங்கு ஆத்மாவினால் ஆத்மாவையறிந்து ஒருவன் ஆத்மாவில் மகிழ்ச்சியடைகிறானே; (20)

புத்தியால் தீண்டத்தக்கதும் புலன்களைக் கடந்து நிற்பதுமாகிய பேரின்பத்தை எங்கு காண்பாரே; எங்கு நிலை பெறுவதால் இவன் உன்மையினின்றும் வழுவுவதில்லையோ. (21)

எதனையெய்திய பின் அதைக்காட்டிலும் பெரிய ஸாபம் வேறி ருப்பதாகக் கருதமாட்டாரே; எங்கு நிலை பெறுவதாய்ப் பெரிய துக்கத்தாலும் சலிப்பெய்த மாட்டாரே; (22)

அந்நிலையே துண்பத்துடன் கலத்தலை விடுதலாகிய யோகநிலையென்றுணர். உள்ளத்தில் ஏக்கமின்றி, உறுதியுடன் அந்த யோகத்தை ஒருவன் பற்றி நிற்கக் கடவான். (23)

*ஸங்கற்பத்தினின்றும் எழும் எல்லா விருப்பங்களையும் விச்சமரத் துறந்துவிட்டு, எல்லாப் பக்கங்களிலும் மனதால் இந்திரியக் குழாத்தைக் கட்டுப்படுத்தி:

(24)

*ஸங்கற்பம் - மனத் தீர்மானம்

துணிந்த மதியுடன் மனதை ஆத்மாவில் நிறுத்தி மெல்ல ஆறுதல் பெறக் கடவான். எதற்கும் கவலையுருதிருக்கக் கடவான். (25)

எங்கெங்கே மனம் சஞ்சலமாய் உறுதியின்றி உழலுகிறதோ,
அங்கங்கே அதைக் கட்டுப்படுத்தி ஆத்மாவுக்கு வசமாக்கிக் கொள்க.
(26)

மனம் சாந்தமாய், ரஜோ குணம் ஆறி, மாசு நீங்கிப் பிரமமே
யாகிய இந்த யோகிக்கு மிகச் சிறந்த இன்பம் கிடைக்கிறது. (27)

குற்றங்களைப் போக்கி இங்ஙனம் எப்போதும் ஆத்மாவில் கலப்
புற்றிருப்பானையின், அந்த யோகி பிரமத்தைத் தொடுவதாகிய
மிகவுயர்ந்த இன்பத்தை எளிதில் துய்க்கிறான். (28)

யோகத்தில் கலந்தவன் எங்கும் ஸமப்பார்வை யுடையவனைய்,
எல்லா உயிர்களிடத்தும் தானிருப்பதையும் தன்னுள் எல்லா
உயிர்களுமிருப்பதையும் காணுகிறான். (29)

எவன் எங்கும் என்னைக் காண்கிறானே, எல்லாப் பொருள்களை
யும் என்னிடத்தே காண்கிறானே, அவனுக்கு நான் அழியமாட்டேன்;
எனக்கவன் அழியமாட்டான். (30)

ஒருமையில் நிலைகொண்டவனைய், எல்லா உயிர்களினிடத்திலு
முள்ள என்னைத் தொழுவோன் யாங்நனும் சென்றபோதிலும்,
அந்த யோகி என்னுள்ளேயே இயலுகிறான். (31)

இன்பமாயினும், துன்பமாயினும், எதிலும் ஆத்ம ஸமத்வம்
பற்றி ஸமப் பார்வை செலுத்துவானையின், அவன் பரமயோகியாகக்
கருதப்படுவான். (32)

அர்ஜானன் சொல்லுகிறான்-

மதுஸுதநா, இங்ஙனம் நீ ஸமத்வத்தால் ஏற்படுவதாகச்
சொல்லிய யோகம் ஸ்திரமான நிலையுடையதாக எனக்குத் தோன்ற
வில்லை; எனது சஞ்சலத் தன்மையால். (33)

கண்ணு, மனம் சஞ்சலமுடையது; தவறுமியல்பினது; வலியது;
உரலுடையது. அதைக் கட்டுப்படுத்துதல் காற்றைக் கட்டுவதுபேர்ஸ்
மிகவும் கஸ்டமான செய்கையென்று நான் மதிக்கிறேன். (34)

பகவான் சொல்லுகிறான்-

பெருந்தோளாய், மனம் கட்டுத்தற்கரிதுதான். சலனமுடையது
தான்; ஐயமில்லை. ஆனால், குந்தியின் மகனே! அதை வழக்கத்தா
லும், விருப்பின்மையாலும் கட்டிவிடலாம். (35)

தன்னைக் கட்டாதவன் யோகமெய்துதல் அரிதென்று நான் கருது
கின்றேன். தன்னைக் கட்டியவன் முயற்சியாலும், உபாயத்தாலும்
அதனை எஃத வல்லான் (36)

அர்ஜானன் சொல்லுகிறோன் -

நம்பிக்கையுடையோடென்னினும், தன்னைக் கட்டாமையால்
யோகத்தினின்றும் மனம் வழுவியவன் யோகத்தில் தோற்றுப் போய்,
அப்பால் என்ன கதியடைகிறோன். கண்ணா? (37)

ஒரு வேளை அவன் இரண்டுங் கெட்டவனுய், உடைந்த மேகம்
போல் அழிகிறானா? பெருந்தோளாய், உறுதியற்றவனுய். பிரம
நெறியிலே குழப்பமெய்திய மூடன் யாதாகிறோன? (38)

கண்ணா! எனக்குள்ள இந்த ஐயத்தை நீ அறுத்துவிடுக. நின்னை
யன்றி இந்த ஐயத்தை யறுப்போர் வேறெவருமிலர். (39)

பகவான் சொல்லுகிறோன் -

பார்த்தா, அவனுக்கு இவ்வுலகத்திலும், மேலுலகத்திலும் அழிவில்லை; மகனே, நன்மை செய்வோன் எவனும் கெட்ட கதியடைய மாட்டான். (40)

யோகத்தில் தஷ்ரியவன் புள்ளியம் செய்வோரின் உலகங்களை
யெய்தி அங்கு கணக்கில்லாத வருஷங்கள் வாழ்ந்து தூய்மையுடைய
செலவர்களின் வீட்டில் பிறக்கிறோன. (41)

அல்லது, புத்திமான்களாகிய யோகிகளின் குலத்திலேயே பிறக்கிறோன். இவ்வுலகில் இது போன்ற பிறவியெய்துதல் மிகவும் அரிது. (42)

அங்கே அவன் பூர்வ சரீரத்துக்குரிய புத்தியைப் பெறுகிறோன்.
குருநந்தன, அப்பால் அவன் மறுபடியும் வெற்றிக்கு முயற்சி செய்கிறோன. (43)

பண்ணைப் பழக்கத்தால் அவன் தன் வசமின்றியும் இழுக்கப்படு
கிறோன். யோகத்தை அறிய வேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலேயே ஒருவன்
இலியுலகத்தைக் கடந்து சென்றுகிறோன. (44)

பாவம் நீங்கியவனுய், ஊன்றி முயல்வாணோயின், யோகி பல
பிறவிகளின் உயர்ந்த வெற்றியாகிய பரகத்தை அப்போதனை
கிறோன். (45)

தவஞ் செய்வோரைக் காட்டிலும் யோகி சிறந்தோன். ஞானிக
ளிலும் அவன் சிறந்தோனாகக் கருதப்படுகிறோன். கர்மிகளிலும் அவன்
சிறந்தோன். ஆதலால், அர்ஜான, யோகியாகுக. (46)

மற்றந்த யோகிகளெல்லாரிலும் எவ்வளருவன் அந்தராத்மா
வில் என்னைப் புகுத்தி என்னை நம்பிக்கையுடன் போற்றுகிறாரே,
அவன் மிக மேலான யோகி யென்ப தென்னுடைய கொள்கை. (47)

ஏழாம் அத்யாயம்

ஞான யோகம்

பகவான் சொல்லுகிறான்-

பார்த்தா, என் பாவிசைந்த மனத்தினாலே, என்னைச் சார்ந்து,
யோகத்திலே அமர்ந்தாலேய், என்னை முழுதும் உணருமாறு சொல்லக்
கேளாய், (1)

ஞானத்தையும் விஞ்ஞானத்தையும் ஸம்பூர்ணமாக உணக்குச்
சொல்லுகிறேன். இதை அறிந்தால் பிறகு நீ அறிய வேண்டியது
மிக்க தொன்றில்லை. (2)

பல்லாயிர மனிதரில் ஒருவன் எத்தி பெற முயல்கிறான். முயற்சி
டுடைய வித்தர் பலரில் ஒருவன் என்னை உள்ளபடி அறிகிறான். (3)

மன், நீர், தீ, காற்று, வான், மனம், மதி, *அஹங்காரம்
இவ்வெட்டு வகையாக என் இயற்கை பிரிந்து கொள்ள ருகிறது.

*அஹங்காரம் - எல்லாச் சேதன உயிர்களுக்குமுள்ள “நான்” என்ற
கொள்கை. (4)

இது என் கீழியற்கை. இதனின்றும் வேறுபட்டதாகிய என்மே
யியற்கையை அறி. அதுவே உயிராவது. பெருந்தோளாய், அதனால்
இவ்வுலகு தரிக்கப்படுகிறது. (5)

எல்லா உயிர்களுக்கும் அது காரணமென்றுணர். அதனால் நான்
உலக முழுமைக்கும் ஆக்கமும் அழிவுமாவேன். (6)

தனஞ்ஜையா, என்னைக் காட்டி ஒரும் உயர்ந்த பொருள் வேறொதுவு
மில்லை. நானில் மணிகளைப்போல் இவ்வையகமெல்லாம் என்மீது
கோக்கப்பட்டது, (7)

நான் நீரில் சுவை குந்தி மகனே, நான் நூயிற்றிலும் திங்களி
லும் ஒளி; எல்லா வேதங்களிலும் நான் பிரணவம். வானில் ஒளி
நான்; ஆண் மக்களிடத்து நான் ஆண்மை. (8)

மண்ணில் தூய நாற்றமும், தீயீல் கடரும் யான், எல்லா உயிர்களிலும் உயிர்ப்பு நான்; தவஞ் செய்வோரின் தவம் யான். (9)

எல்லா உயிர்களுக்கும் நான் ஸநாதனமாகிய விதைசெயன்றுணர். பார்த்தா, புத்தியுடையோரின் புத்தி நான். ஒளியுடையோரின் ஒளி நான். (10)

எல்லோரிடத்தே விருப்பமும் விழைவுந் தீர்ந்த வளிமை நான். பாரதரேரே, உயிர்களிடத்து நான் கடமை தவருத விருப்ப மாவேன். (11)

ஸத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களைச் சார்ந்த மனநிலைகளொல்லாம் என்னிடத்தே பிறந்தன. அவை என்னுள் இருக்கின்றன. நான் அவற்றுள் இல்லை. (12)

இந்த மூன்று குணங்களாலாகிய எண்ணங்களால் உலகத்தாரெல் லோரும் மயங்கிப் போய் இவற்றினும் மேலாய் அழியாத இயல்பு கொண்ட என்னை உணராதிருக்கிறது. (13)

இந்த, குணமயமாகிய, எனது தேவமாயை கடத்தற்காரை என் ஜெய யாவர் சரணடைவாரோ, அவர்கள் இந்த மாயையைக் கட கின்றார்கள். (14)

தீமை செய்யும் மூடர், மனிதரில் கடைப்பட்டார், மரயையால் ஞானமழிந்தோர், அஸ்வரத் தன்மையைப் பற்றி நிற்போர், (இனை யோர்) என்னைச் சரண் புகார். (15)

நற்செய்கையுடைய மக்களில் நான்கு வகையார் என்னை வழிபடு கின்றனர். பாரதரேரே, துன்புற்றார், அறிவை விரும்புவோர்; பயணை வேண்டுவோர்; ஞானிகள் என. (16)

அவர்களில் நிதய யோகம் பூண்டு ஒரே பக்கு செலுத்தும் ஞானி சிறந்தவன், ஞானிக்கு நான் மிகவும் இனியவன்; அவன் எனக்கு மிகவும் இனியான். (17)

மேற் சொல்லிய யாவரும் நல்லாரே. எனில், ஞானியை நான் யானாகவே கொண்டுளேன். அவன் யோகத்தில் இசைந்து உத்தம கதியாகிய என்னைக் கடைப்பிடித்து நிற்கிறேன். (18)

பல பிறவிகளின் இறுதியில் ஞானவான் “எல்லாம் வாஸு தேவனே” என்று கருதி என்னை அடைக்கலமாகப் பற்றுகிறேன். அவ்வித மஹாத்மா கிடைத்தற்காரியவன். (19)

வெவ்வேறு விருப்பங்களால் கவரப்பட்ட அறிவினையுடையோர் தத்தம் இயற்கையால் கட்டுண்டு, வெவ்வேறு நியமங்களில் நிற்பாராய் அன்ய தேவதைகளை வழிபடுகின்றனர். (20)

எந்த எந்தப் பக்தன், நம்பிக்கையுடன், எந்த எந்த வடிவத்தை அரச்சிக்க விரும்புகிறானே, அவன்வனுடைய அசையாத நம்பிக்கைக் குத் தக்க வடிவத்தை நான் மேற்கொள்ளுகிறேன். (21)

அவன் அந்த நம்பிக்கையுடன் கலந்து அவ்வடிவத்தை ஆராதிக்க வேண்டுகிறேன். அதினின்றும் தான் விரும்பியனவற்றை எய்துகிறேன்; எனினும் அவற்றை வகுத்துக் கொடுப்போன் யானே. (22)

எனினும், அற்பமதியுடைய அன்னேர் எய்தும், பயன் இறுதி யுடைத்தாம். தேவர்களைத் தொழுவோர் தேவர்களை எய்துகின்றனர். என் அடியார் என்னையே எய்துகிறார்கள். (23)

மறைவும், வெளிப்பாடும் உடையோடுக் என்னை மதியற்றார்க்குதுகின்றனர். என் அழிவற்ற, உத்தமமாகிய பரநிலையை அன்னேர் அறிகில்லை. (24)

எல்லாவற்றுக்கும் ஒளியாகிய என்னை யோகமானை சூழ்வுகில்லை. பிறப்பும், கெடுமற்ற என்னை மூடவுலகம் அறியவில்லை. (25)

சென்றன, நிகழ்வன, வருவன ஆகிய உயிர்களை யெல்லாம் நான்றிவேன்; என்னையறிந்தோர் எவருமில்லர். (26)

விருப்பத்தாலும், பகை மயாலும் எழுந்த இருமைகளின் மயக்கத்தால், பாரதா, எல்லா உயிர்களும் மயங்கி விருகின்றன; பகைவரைச் சுடுவோய். (27)

எந்த ஜனங்கள் பாவந் தீர்ந்து புண்ணீயச் செயல்கள் செய்கின்றனரோ, அவர்கள் இருமைகளின் மயக்கந் தீர்ந்து திட்டிரதமுடையோராய் என்னை வழிபடுகின்றனர். (28)

முப்பினின்றும் மரணத்தினின்றும் விடுபடுமாறு என்னை வழிபட்டு முயற்சி செய்வோர் “அது” என்ற பிரமத்தையுணர்வார்; ஆத்ம ஞான முழுவதை தடிம உணர்வார்; செய்கையைத்தையுணர்வார். (29)

ஷத ஞானம், தேவ ஞானம், யாக ஞானம் இவற்றுடன் என்னை யாவர் இறுதிக் காலத்திலேனும் அறிவாரோ, யோகத்திற் பொருந்திய சித்தமுடைய அன்னேரே அறிஞர். (30)

எட்டாம் அத்யாயம்

அகார ப்ரஹ்ம யோகம்

ஆர்ஜானன் சொல்லுகிறான்-

அந்தப் பிரமம் எது? ஆத்ம ஞானம் யாது? புருஷாத்தம, கர்மமென்பது யாது? பூத ஞானம் யாது? தேவ ஞானம் என்பதென்னை? (1)

யாக ஞானம் என்பதென்னை? தம்மைந் தாம் கட்டியவர்களால் இறுதிக் காலத்திலேனும் இவ்வுலகத்தில் நீ அறியப்படுவதெங்கனவே? (2)

பகவான் சொல்லுகிறான்-

அழிவற்ற பரம்பெரருளே பிரமம். அதனியல்பை அறிதல் ஆத்ம ஞானமென்பதும். உயிர்த்தன்மையை விளைவிக்கும் இயற்கை கர்ம மெனப்படுகிறது. (3)

அழிவுபடும் இயற்கையைக் குறித்தது பூத ஞானம். புருஷைப் பற்றியது. தேவ ஞானம். உடம்பெடுத்தோறில் உயர்ந்தவனே, உடம்புக்குள் என்னையறிதல் யாக ஞானம். (4)

இறுதிக் காலத்தில் உடம்பைத் துறந்து எனது நினைவுடன் இறப்போன் எனதியல்பை எய்துவான். இதில் ஐயமில்லை. (5)

ஒருவன் முடிவில் எவ்விதத் தன்மையை நினைப்பாலேய் உடலித் துறக்கிறானாலே, அவன் எப்போதும் அத்தன்மையிலே கருத்துடையவரைய் அதனையே எய்துவான். (6)

ஆதலால், எல்லாக் காலங்களிலும் என்னை நினை; போரசெய். என்னிடத்தே மனத்தையும் புத்தியையும் அர்ப்பணம் செய்வதனால் என்னையே பெறுவாய். (7)

வேறிடஞ் செல்லாமே யோகம் பயிலும் சித்தத்துடன் சிந்தனை செய்து கொண்டிருப்போன் தேவஞ்சிய பரமாருஷனை அடைகிறான். (8)

கவியை, பழையோனை, ஆன்வோனை, அனுவைக் காட்டிலும் அனுவை எல்லாவற்றையும் தரிப்பவனை, என்னுதற்காரிய வடிவுடையோனை, இருஞக்கப்பால் கதிரோனது நிறங் கொண்டிருப்போனை, எவன் நினைக்கிறானாலே, (9)

இறுதிக் காலத்தில் அசைவற்ற மனத்துடன், புருங்களினிடையே உயிரை நஷ்டமேற்றி, பக்தியுடனும் யோக பலத்துடனும் எவன் நினைக்கிறான்.— அவன் அந்தக் கடவுளாகிய பரம புருஷன் அடைகிறான். (10)

எந்த நிலையே வேதமுணர்ந்தோர் அழிவற்றதென்பர்; விருப்பமற்ற முனிகள் எதனுட் புகுவார்; எதை விரும்பி பிரமசர்ய விரதம் காக்கப்படும்;— அந்த நிலையே உனக்குச் சருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். (11)

எல்லா வாயில்களையும் நன்கு கட்டி, மனதை உள்ளத்தில் நிறுத்தி, உயிரைத் தலையின் உச்சியில் நிலையறுத்தி யோக தாரணையில் உறுதி பெற்று; (12)

“ஓம்” என்ற ஒன்றை, பிரம எழுத்தை ஐபித்துக்கொண்டு என்னை ஸ்மரிப்பவனும் உட்மபைத் துறப்போன் பரமக்கி பெறுகின்றன. (13)

நித்ய யோகத்திசைந்து, பிரிது நினைப்பின்றி என்னை எப்போதும் எண்ணும் யோகிக்கு நான் எளிதில் அகப்படுவேன்; பார்த்தா. (14) என்னையடைந்து பரம வித்தி பெற்ற மஹாத்மாக்கள் மறுபடி நிலையற்றதும், துண்பத்தின் ஆவயமுமாகிய மறுபிறப்பையடைய மாட்டார். (15)

அர்ஜூானு, பிரமலோக முதலாக எல்லா உலகங்களும் மறுபிறப்புடையன. குந்தி மகனே! என்னையறிந்தவனுக்கு மறுபிறப்பில்லை. (16)

பிரமத்துக்கு ஆயிரம் யுகம் ஒரு பகல்; ஆயிரம் யுகம் ஓரிருவு. இதையறிந்தோரே இராப்பகவியல்பறிவார். (17)

‘அவ்யக்தம்’, அதாவது மறைவுபட்ட உலகத்தினின்றும் தோற்றுப் பொருள்கள் வெளிப்படுகின்றன. *இரவு வந்தவுடன் அந்த மறைவுலகத்துக்கே மீண்டும் கழிந்து விடுகின்றன. (18)

இந்த பூத்த தொகுதி ஆவியாகித் தன் வசமின்றியே *இரவு வந்தவுடன் அழிகிறது; பார்த்தா, *பகல் வந்தவுடன் அது மீண்டும் பிறக்கிறது. (19)

*இங்கு பகலும் இரவுமாவன மேற்கூறியபடி பிரமத்தின் பகவீரவுளாகிய யுக எவற்றங்கள்.

அவ்யக்தத்தினும் அவ்யக்தமாய் அதற்கப்பால் ஸநாதனபத மொன் நிருக்கிறது. எல்லா உயிர்களும் அழிக்கயில் அப்பதம் அழியாது. (20)

அவ்யக்தம் அழிவற்றதெனப்படும். அதனையே பரமகதியென்பர். எதை எப்தபின் மீளவில்லையோ, அதுவே என் பரமபதம். (21)

வேறிடஞ் செல்லாத பக்தியால், பார்த்தா, அந்தப் பரம புருஷன் எய்தப்படுவான். அவனுள்ளே எல்லாப் பொருள்களும் நிலைகொண்டன. அவன் இவ்வுலகமெங்கும் உள்ளுரப் பற்றிருக்கிறான். (22)

யோகிகள் எக்காலத்தில் இறப்பதால் மீளா நிலையும் மீனு நிலையும் பெறுவாரோ, அக்காலத்தைச் சொல்லுகிறேன். (23)

தி, ஒளி, பகல், சுக்லபகஷம், உத்தராயணத்தின் ஆறு மாஸங்கள்; இவற்றில் இறக்கும் பிரம ஞானிகள் பிரமத்தையடைகிறார்கள். (24)

புகை, இரவு, கிருஷ்ண பகஷம், தக்ஷணையணத்தின் ஆறு மாஸங்கள். இவற்றில் இறப்போர் சந்திரபெளியைப் பெற்றிருந்து மீனுகிறார்கள். (25)

உலகத்தில் இந்த ஒளி வழியும் இருள் வழியும் சாக்ஷதமாகக் கருதப்பட்டன. இவற்றுள் ஒன்றினால் மனிதன் மீளாப் பதம் பெறுவான். மற்றென்று மீனும் பதந்தருவது. (26)

இவ்வழிகளிரண்டையும் உணர்ந்தால் அப்பால் யோகி மயக்க முறுவதில்லை. ஆதலால் அர்ஜானே! எப்போதும் யோகத்தில் கலந்திரு. (27)

இதனையறிவதால் யோகி வேதங்களிலும் தவங்களிலும் தான்களிலும் காட்டிய தூய்மைப் பயணக் கடந்து, ஆதி நிலையாகிய பரநிலையை எய்துகிறான். (28)

ஓன்பதாம் அத்யாயம்

ராஜவித்யா ராஜரஹஸ்ய யோகம்

கடவுள் சொல்லுகிறான்-

அவையை யற்றவனுகிய உனக்கு இந்த அதிர ஹஸ்யமான ஞானத்தை விஞ்ஞானத்துடன் சொல்லுகிறேன். இதையறிவதால் தீமையிலிருந்து விடுபடுவாய். (1)

ராஜவித்தை ராஜரஹஸ்யம்; தூய்மை தகுவதில் மிகமாண்டது; கண்ணென்றிரே காண்டற்குரியது; அறத்துக் கிசைந்தது; செய்தற்கு மிக எளிது; அழிவற்றது. (2)

பகையைச் சுடுவோய். இவ்வறத்தில் நம்பிக்கையற்ற மனிதர் என்னை எய்தாமே மீட்டும் நரக ஸம்ஸாரப் பாதைகளில் மீளுகின்றனர். (3)

அவ்யக்த வடிவாய் நான் இவ்வுலக முழுமையும் சூழ்ந்திருக்கின்றேன். என்னிடத்தே பூதங்களெல்லாம் நிலைபெற்றன. அவற்றுட்பட்ட தன்று என் நிலை. (4)

மற்றொரு வகையால் நோக்குமிடத்தே பூதங்கள் என்னுள் நிற்பனவுமல்ல. என் ஈசுவர யோகத்தின் பெருமையை இங்கு பார், பூதங்களைத் தரிக்கிறேன். அவற்றுட்பட்டேன்லேன். என் ஆத்மாவில் பூத சிந்தனை இயல்கின்றது. (5)

எங்கும் இயல்வானும் பெரியானுமாகிய காற்று எப்படி எப்போதும் வானில் நிலை பெற்றிருக்கிறான்? அப்படியே பொருள்களெல்லாம் என்னுள் நிலைபெற்றனவென்று தெரிந்துகொள். (6)

குந்தி மகனே, கற்ப நாசத்தில் எல்லா உயிர்களும் என் இயல்பை எய்துகின்றன. மறுபடி கற்பத் தொடக்கத்தில் நான் அவற்றைப் படைக்கிறேன். (7)

என் சக்தியில் உறுதி கொண்டு மீட்டுமீட்டும் பூதத் தொகுதி முழுவதையும் என் வசமின்றி, சக்தி, அதாவது இயற்கையின் வசத் தால் நான் படைக்கிறேன். (8)

தனஞ்ஜயா, என்னை அத்தொழில்கள் தலையுறுத்தா, அவ் விளைகளினையே நான் மேற்பட்டான் போல் அமர்ந்திருக்கிறேன். (9)

என் மேற்பார்வையில் *சக்தி சராசர உலகங்களைப் பெறுகிறேன். குந்தி மகனே, இந்த ஹேதுவால் உலகம் சூழ்கிறது. (10)

*சக்தி, இயற்கை, பரக்ருதி (Nature) என்ற சொற்கள் ஒரே பொருளுடையன. அஃதே ஹேது அல்லது காரணம் என்றும் சொல்லப்படும். உலகத் தொற்றுத்துக்கு அதுவே காரண மாதங்களும் பிரமம் குணைத்த மாதையால் காரண மென்று சொல்லத் தகாத்தாலும் பிரமம் பரம பொருள்; ஸாக்ஷி.

மனுஷ சரீரந் தரித்த என்னை மூடர் புறக்கணிக்கிறார்கள். உயிர்களுக்க் கெல்லாம் உயர் தலைவன் நான் என்ற என் பரம நிலையை அவர்கள் அறிகிலர். (11)

வினாக்கலையோர், வினா செயலாளர், வினா நிவாளர், மதியற் றூர், மயக்கத்துக்கிடமான ராக்ஷஸ், அஸ்வர், மோஹினி சக்திகளைச் சார்ந்து நிற்கின்றனர். ராக்ஷஸ், அஸ்வர், மோஹினி சக்திகளாவன்; அவா, குருரம், மயக்கம் என்ற சித்த இயல்புகள். (12)

பார்த்தா, மஹாத்மாக்கள் தெய்விக இயல்பைக் கைக்கொண்டு டூத முதலும் கேடற்றவனுமாகிய என்னை வேறு மனமின்றி வழிபடுகிறார்கள். (13)

திட, விரதத்துடன் முயற்சி புரிங்காராய், எப்போதும் என்னைப் புகழ்வாராய், என்னைப் பக்தியால் வணங்குவோராய் நித்திய யோகிகள் உபாளிக்கிறார்கள். (14)

வேறு சிலர் ஞான வேள்வியால் வேட்பாராய், என்னை ஒருமையாகவும், பன்மையாகவும் பலவாருக எல்லா இடத்தும் வழிபடுகிறார்கள். (15)

நான் ஹநாமம்; நான் யாகம்; நான் “ஸ்வதா” என்ற வாழ்த் துரை; நான் மருந்து; நான் மந்த்ரம்; நான் நெய்; நான் தி; நான் ஆவி. (16)

இந்த உலகத்தில் அப்பன் நான். இதன் அம்மா நான். இதன் பாட்டன் நான். இதை அறியப்படு பொருள் நான். தாய்மை செய்வது நான்; ஒங்காரம் நான்; நான் ரிக்; நான் ஸாமம்; நான் யஜூஸ். (17)

இவ்வுலகத்தின் புகல்; இதனிறைவன்; இதன் கரி. இதனுறையுள்; இதன் சரண்; இதன் தோழன்; இதன் தொடக்கம். இதன் அழிவு; இதனிடம்; இதன் நிலை; இதன் அழியாத விதை; (18)

நான் வெப்பந் தருகிறேன்; மழையை நான் கட்டி விடுகிறேன்; நான் அதனைப் பெய்விக்கிறேன்.

நானே அமிர்தம்; நானே மரணம்.

அர்ஜூ! உள்ளதும் யான், இல்லதும் யான். (19)

ஸோம முண்டார்; பாவ மகன்றூர். முன்று வேத மறிந்தார்.

என்னை வேள்விகளால் வேட்டு வானுலகு தர வேண்டுகின்றனர். அவர்கள் புன்ய ஸ்தானமாகிய தேவேந்தர் லோகத்தை யெய்தி, வானுலகில் திவ்யமான தேவ போகங்களைத் துய்க்கிறார்கள். (20)

விரிவாகிய வானுவகத்திலே;

இள்புற்றுப் புண்ணியந் தீர்ந்தவுடன், மறுபடி அழிவுடைய
மனித உலகத்துக்குத் திரும்புகிறார்கள்.

இப்படி;

முன்று வேத முறைகளைத் தொழுவார் விருப்பங்களில் வீழ்ந்
தார் உழல்வார். (21)

வேறு நினைப்பின்றி என்னை வழிபடுவர் யாவரே, அந்த நித்ய
யோகிகளின் நன்மை, தீமையை நான் பொறுப்பேன். (22)

அயன் தேவதைகளை நம்பிக்கையுடன் தொழும் அன்பகும்,
குந்தியின் மகனே,

விழு வழுவி என்னையே தொழுகின்றார். (23)

நானே வேள்விகளி லெல்லாம் உணவுள்ளபவன், நானே தலைவன்,
என்னை மனிதர் உள்ளபடி அதியார். ஆதலால் நழுவி வீழ்வார். (24)

தேவ விரதிகள் தேவரை எய்துவார், பீதிர்களை நோற்பார்
பிதிர்களை யடைவார், பூதங்களைத் தொழுவார், பூதங்களை யடைவார்
என்னை வேட்போர் என்னை எய்துவார். (25)

இலையேனும், பூவேனும், கனியேனும், நீரேனும்; அன்புடனே
யெனக் களிப்பான் ஆயின்; முயற்சி யுடையான் அன்னவன் அன்புடன்
அளித்ததை உண்பேன் யான், (26)

நீ எது செய்யினும் எதனை நீ உண்பினும், எதை நீ ஹோமம்
பண்ணினும், எதனைக் கொடுத்தாலும், எத்தவத்தைச் செய்தாலும்
குந்தி மகனே,

கடவுளுக்கு அர்ப்பணமென்று செய், (27)

இங்ஙனம் மங்களம், ஸாமங்களமாகிய, பயன்களைத் தருவன
வாகிய கர்மத் தலைகளினின்றும் விடுபடுவாய்.

துறவெனும் யோகத் திசைந்து விடுதலை பெறுவாய். என்னையும்
பெறுவாய். (28)

நான் எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஸம்மானவன், எனக்குப் பகைவனு
மில்லை, நன்பனுமூல்லை. ஆனால் என்னை அன்புடன் தொழுவோர்.-
அன்னவர் என்னகத் தமர்ந்தார். அவரகத்து நான் உளோன். (29)

மிகவும் கொடிய நடையோனுமினும் பிறிது வழிபடாதே
எனை வழிபடுவோன் நல்லோ னென்றே கருதுக.

எனெனில்; நன்கு முயல்கின்றான் ஆதனின். (30)

அன்னவன் விரைவிலே அறவனுவான், நிதய சாந்தியு மெய்து
வான். குந்தி மகனே; குறிக்கொள்! என தன்பன், சாகமாட்டான்.
(31)

பாலிக்கொன்னைப் பணிவாராயினும், மாதரேனும் வைசியரேனும்
குத்திரரும் பரகதி பெறுவார். (32)

அப்படி யிருக்கத் தூய்மை யார்ந்த அந்தணரும் ராஜரிஷிகங்கும்
எனக் கண்பராயின் என்னே! ஆதலால்; நிலையற்றதும் இன்பமற்றது
மாகிய இவ்வுலகில் பிறவியெய்திய நீ என்னை வழிபடக் கடவாய். (33)

மனத்தை யெனக்காக்கின்று. பக்தி யெனக்காற்று. என்னைத்
தொழுக. எனைப் பரமாகக் கொள்க, இங்ஙன் மியற்றும் ஸப்பு
யோகத்தால் என்னையே எய்துவாய். (34)

பத்தாம் அத்யாயம்

விபூதி யோகம்

பகவான் சொல்லுகிறான் -

பெருந்தோனுடையாய், பின்னுமோர் முறை நான் சொல்ப புகும்
மிகவயர் சொல்லினைக் கேளாய்; நீயெனக் குந்தவன்; ஆதலால்,
நீனது நலம் வேண்டியிங்கதனை விளம்புவே னினக்கே. (1)

வரானவர் கணங்கவென் மஹிமையை உணரார்; பெருந்தகை
முனிவரு முனரார் யாங்கனும், வானேர்கட்கும் மஹிவிகட்கும்
ஆதி நானே. (2)

பிறப்பதில்லான்; தொடங்குதலிலாதான்; உலகின் பெருமுதல் -
என்றெனை யுணர்வோன் மானுடருள்ளே மயக்கந் தீர்ந்தான் பாவ
மனைத்தினும் விடுதலைப்பட்டான். (3)

மதியும், குானமும், மயக்கமின்மையும், பொறுத்தலும், வாய்மை
யும், அடக்கமும், அமைதியும், இன்பமும், துண்பமும், உண்மையும்,
இன்மையும், அச்சமும், அஞ்சாமையும்; (4)

துன்புறுத்தாமையும், நடுமையும், மகிழ்ச்சியும், ஈகையுந், தவழும், இகழும், புகழும் இங்கனம் பலபடுமியல்புக் கெள்வாம் என்னிடம் பெறுவன உயிர்கள். (5)

முன்னை மகரிஷிகள் எழுவரும் நான்கு மனுக்களும் மனத்தால் என்னியல்பெய்தினர். அவர்களுடைய மரபினரே இம்மக்களெல்லாரும். (6)

இத்தகைத் தாரும் என நு பெருமையையும் யோகந்தனையும் உள்ளவா றணர்வோள் அசைவிலா யோகத்தமர்வான். இதிலோர் ஐயமில்லை. (7)

நான் அனைத்திற்கும் தொடக்கம். என்னிடமிருந்தே எல்லாம் இயலும். இங்கன முனர்ந்த புலவர் என்னை அன்புடன் தொழுவார். (8)

அகத்தினை யென்பால் வைத்து; உயிரை யென்னுள்ளே புகுத்தி; ஒருவரை யொருவர் உணர்விப்பாராய், எக்காலுந் தம்முள் எனைக் குறித் தியம்புவார்; அன்னேர் மகிழ்ச்சியும் இன்பழும் அடைவார். (9)

எப்போதும் யோகத் திருப்பாராகி அன்புடன் என்னை வழிபடும் அன்னேர்க்கு யான் “புத்தி யோகம்” அளிப்பேன். இதனால் எனையவர் எய்துவார். (10)

அன்னவர்க்கிரங்கி யான் அவரிடை அஞ்சானத்தால் தோன்று மிருளைத் தொலைப்பேன்; அன்னவராத்ம இயல்பு யானுகி ஒளியடை ஞான விளக்கால். (11)

அர்ஜூனன் சொல்லுகிறான்-

நீயே பறப் பிரமம், நீயே பர வீடு, தூ ய் தை ம யணத்தினுஞ் சிறப்புடைத் தூய்மை நீ, நின்னையே “நிதய புருஷ” னென்றும் ஆதிதேவ னென்றும், பிறப் பிலா னென்றும், இறைமைக் கடவு னொன்றும்; (12)

முனிவரெல்லாரும் மொழிகிறூர்; தேவரிஷி நா ரத ஞ மங்ஙனே நவில்கிறூர்; அலிதரும் தேவலரும் வியாஸரும் அங்கனமே செப்புகிறூர். இங்கு நீ நேரே யெனக்கணத் யுரைக்கின்றூய். (13)

கேசவா, நினது *கிளாவி யனைத்தையும் மெய்யெனக் கொஞ்சடேள். பகவனே, விண்ணவரும் அஸ்வரும் நின் விளக்கத்தையறிவாரோ? (14)

*கிளாவி - சொல்.

புருஷோத்தமா, உன்னை நியே அறிவாய். பூதங்களானாய்! பூதத் தலைவனே, தேவ தேவா; வையத் திறைவா! (15)

எந்த மஹிமைகளால் நீ இவ்வுலகங்களைச் சூழ்ந்து நிற்கிறோய், அந்த நின் மஹிமைகள் தேவத்தன்மை யுடையன். அவற்றை எனக்கு மிச்சமின்றி உணர்த்த வேண்டுகிறேன். (16)

யோகி! எப்போதும் உனையே சிந்தித்து நின்னை யுணருமா ரெங்கனே? பகவனே! எவ்வெப் படிகளில் நின்னை யான் கருதல் வேண்டும்? (17)

ஐநார்த்தனு, நின் யோகத்தையும் பெருமையையும் விரித்து மற்றொரு முறை சொல்க. அயிர்தம் போன்ற நின் சொற்கள் எனக்குத் தெவிட்டலீலை. (18)

பகவான் சொல்லுகிறேன் -

அச்ச! என் ஆத்மப் பெருமைகள் தேவத்தன்மை உடையனவே. அவற்றுள் பிரதானமானவற்றை நினைக்குச் சொல்லுகிறேன். எனது விஸ்தாரத்துக்கு முடிவில்லை. (19)

அர்ஜானு,

உயிர்களைத்தின் உள்ளே நிற்கும் ஆத்மா நான். அவ்வியர்களின் ஆதி நான். இடையும் அவற்றின் இறுதியும் யானே. (20)

ஆதித்யர்களில் நான் விஷ்ணு; ஒளிகளில் நான் கதிர் சான்றாரியு; காற்றுக்களில் மரிசி; நகூத்திரங்களில் சந்திரன். (21)

வேதங்களில் யான் ஸாம வேதம்; தேவரில் இந்திரன்; புவனங்களில் மனம் யான்; (22)

உயிர்களிடத்தே உணர்வு நான்; ருத்ரர்களில் நான் சங்கரன்; இயக்கர், அரக்கருள் யான் குபேரன். வஸாக்களில் நான் தீ; மலைகளில் மேரு. (23)

பார்த்தா.

புரோஹிதர்களில் தலைவனுகிய ப்ரகுஹஸ்பதி நானே யென்றுணர். படைத்தலைவரில் நான் கந்தன். நீர் நிலைகளில் நான் கடல். (24)

மஹரிஷிகளில் நான் பிருகு; வாக்குகளில் நான் “ஓம்”; யக்ஞங்களில் நான் ஜபயக்ஞம்; ஸ்தாவரங்களில் நான் ஹமாலயம். (25)

மரங்களைன் ததிலும் நான் அரச மரம்; தேவரிஷிகளில் நான் நாரதன்; கந்தர்வருள்ளே நான் சித்ரரதன்; வித்தர்களில் நான் கபிலமுனி. (26)

குதிரைகளி னிடையே நான் அமிர்தத்தில் பிறந்த உச்சை சிரவமென்றுணர். யானைகளில் என்னை ஜராவத மென்றும், மனிதரில் அரசனென்றும் அறி. (27)

ஆயுதங்களில் நான் வஜ்ரம்; பசுக்களில் நான் காமதேனு, பிறப்பிப்போரில் நான் மன்மதன், பாம்புகளில் நான் வாஸுகி. (28)

நாகர்களினிடை நான் அநந்தன்; நீர் வாழ்வொரில் நான் வருணன், பிதிர்களில் நான் அர்யமான்; தும்மைக் கட்டினவர்களில் நான் யமன். (29)

அஸூரரில் ப்ரஹலாதன் யான்; இயங்குவனவற்றில் காலம் யான்; விலங்குகளில் சிங்கம்; பறவைகளில் கருடன். (30)

தூயமை செய்வனவற் றுள்ளே காற்று நான்; படை தரிததோ றில் நான் ராமன்; மீன்களில் நான் சரு; ஆருகளில் கங்கை நான். (31)

படைப்புக்களின் ஆதியும் அந்தமும் நான். அர்ஜூன, வீத்தைகளில் நான் அத்யாத்ம வித்தை. பேசுகோரிடையே நான் பேச்சு. (32)

எழுத்துக்களில் நான் அகரம்; புணர்ப்புக்களில் இரட்டைப்புணர்ப்பு; நான் அழிவற்ற காலம். எப்பாரி சத்தும் சுமப் போன் யானே. (33)

எல்லாவற்றையும் அழிக்கும் மரணம் நான். எதிர்காலப் பொருள்களின் பிறப்பு நான். பெண்களிடத்து நான் கீர்த்தி; திரு; வாக்கு; நினைவு; மேதை; ஸ்திதி; பொறை. (34)

அங்ஙனமே ஸாமங்களில் நான் ப்ருஹதி “ஸாமம்” என்ற பெரிய ஸாமம். சந்தங்களில் நான் காயத்திரி; மாஸங்களில் நான் மார்கழி; பருவங்களில் மலர் கான்ற இளவேனில். (35)

வஞ்சகளின் குது நான்; ஒளியுடையோரின் ஒளி நான்; நான் வெற்றி; நான் நிச்சயம்; உண்மையுடையோரின் உண்மை நான். (36)

வருஷ்ணி குலத்தாரில் நான் வாஸாதேவன்; பாண்டவர்களில் தனஞ்ஜயன்; முனிகளில் வ்யாஸன்; கவிகளில் சக்ரகவி. (37)

ஆள்வோரிடத்தே கோல் நான்; வெற்றியை விரும்புவாரிடத்தே நீதி நான்; ரஹஸ்யங்களில் நான் மெளனம்; ஞான முடையோரிடத்தே நான் ஞானம். (38)

எல்லா உயிர்களிலும் வினை எதுவோ அது நான். அர்ஜானு! சரா சரங்களில் என்னையின்றியுள்ள பூதமொன்றில்லை. (39)

பார்த்தா, என் திவ்ய மஹிமைகளுக்கு முடிவில்லை. விஸ்தாரமான என் மஹிமைகளில் ஒருத்தேச மாத்திரமே உனக்குரைத்தேன். (40)

ஏதேது பெருமையுடைத்து; உண்மையுடைத்து; அழகுடைத்து; வலிமையுடைத்து; அதுவெல்லாம் என தொளியின் அம்சத்தில் பிறந்த தென்றுணர். (41)

அன்றி, இதைப் பலவாறுகத் தெரிவதில் உனக்குப் பயண யாது? எனது கலை யொன்றால் இவ்வையகத்தை நிலை நிறுத்தியுள்ளேன். (42)

॥

பதினெண்ணாம் அத்யாயம்

விசவரூப தர்சனம்

அர்ஜான் சொல்லுகிறான் -

என் மீதருள் பூண்டு, எனக்கிரங்கி, ஆத்ம ஞானமென்ற பரம ரதங்கையத்தை நீ எனக் குரைத்தது கேட்டு என் மயக்கம் தீர்ந்து போயிற்று. (1)

உயிர்களின் தோற்றத்தையும் அழிவையும் பற்றி விரிவுறக் கேட்டேன். தாமரையிதழ் போன்ற விழிகளையுடையாய், நீ கேட்றற பெருமையையுங் கேட்டேன். (2)

பரமேகவரா, புருஷோத்தமா, நின்னைப் பற்றி நீ எனக்குச் சொல்லியபடியே நின் ஈசவர ரூபத்தைக் காண விரும்புகிறேன். (3)

இறைவனே, யோகேகவரா, அதை நான் காணுதல் ஸாதியமென்று நீ கருதுவாயெனில், எனக்கு நின் அழிவற்ற ஆத்மாவைக் காட்டுக். (4)

பதவான் சொல்லுகிறான்-

பல நூருகவும், பல்ளாயிரமாகவும், வகை பல; நிறம் பல; அளவு பலவாகும். என் திவ்ய ரூபங்களைப் பார்! பார்த்தா. (5)

ஆதித்யர்களைப் பார்; வஸாக்களைப் பார்; அசவினி தேவரைப் பார்; மருத்துக்களைப் பார்; பாரதா, இதற்கு முன் கண்டிராத பல ஆச்சர்யங்களைப் பார். (6)

அர்ஜானு, இன்று, இங்கே, என்னுடைலில் சராசரமானவுகை முழு தும் ஒருங்கு நிற்பதைப் பார்; இன்னும் வேறு நீ எதைக் காண விரும்பினும் அதை இங்கு காண. (7)

உன்னுடைய இயற்கையான இக் கண்களால் என் ஜீப் பார்க்க முடியாது. உனக்கு ஞானக்கண் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய சகவர யோகத்தைப் பார். (8)

எங்கும் சொல்லுகிறான்-

அரசனே, இவ்வாறுரைத்துவிட்டு, அப்பால் பெரிய யோகத் தலைவரங்கிய ஹரி பார்த்தனாக்கு மிக உயர்ந்த தன் கடவுள் - வடி வைக் காட்டினான். (9)

(அவ்வடிவம்) பல வாய்களும் பல விழிகளுமுடையது. பல அந்புதக் காட்சிகளுடையது. பல தில்யாபரணங்கள் பூண்டது. பல தெய்விகப் படைகளேந்தியது. (10)

திவ்ய மாலைகளும் ஆடைகளும் புனைந்தது. திவ்ய நந்தங்கள் பூசியது. எல்லா வியப்புக்களும் சான்றது; எல்லையற்றது; எங்கும் முகங்களுடைய தேவருபம். (11)

வானத்தில் ஒருங்கே ஆயிரம் இரவிகள் எழுவராயின் அங்கு தோன்றும் ஒளியை அந்த மஹாத்மாவின் ஒளிக்கு நிகராகக் கூறலாம். (12)

அங்கு பல பகுதிப்பட்டதாய், வையக முழுதும், அந்தத் தேவ தேவனுடைய சரிரத்தில் ஒருங்குற்று நிற்பதை அப்போது பாண்டவள் கண்டான். (13)

அப்போது தனங்கும் பெருவியப்பெய்தி, மயிர் சிலிர் தது அக்கடவோ முடியால் வணங்கிக் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு சொல்லுகிறான். (14)

அர்ஜானன் சொல்லுகிறான்-

தேவனே, நின் உடலில் எல்லாத் தேவர்களையும் காண்கிறேன்.
பூத வகைகளின் தொகுதிகளைக் காண கி டே ரன். தாமரை மலரில்
வீற்றிருக்கும் ஈசனுகிய பிரமணையும், எல்லா ரிவிகளையும் தேவ ஸர்ப்
பங்களையும் இங்கு காண்கிறேன். (15)

பல தோனும், பல வயிறும், பல வாயும், பல விழிகளுமூடைய
எல்லையற்ற வடிவிலே நின்னை எங்கனும் காண்கிறேன். எல்லாவற்றுக்
கும் ஈசனே, எல்லாந் தன் வடிவாகக் கொண்டவனே, உனக்கு முடி
வெனும், இடையேனும், தொடக்கமேனும் காண்கிலேன். (16)

மகுடமும் தண்டும் *வலயமுந் தரித்தாய், ஒளித்திரளாகி யாங்க
னும் ஓளிர்வாய், தழல்படு தீயும் ஞாயிறும் போல அளவிடற்
கரியாய். ஆகு நினைக் காண்கிறேன். (17)

*வலயம் - சக்கரம்.

அழிவிலாய்; அறிதற் குரியனவற்றில் மிகவுஞ் சிறந்தாய்;
வையத்தின் உயர்தனி உறையுளாவாய்; கேட்டுவாய்; என்று மியல்
அறத்தினைக் காப்பாய்; “ஸநாதன புருஷன்” நீ யெனக் கொண்
டேன். (18)

ஆதியும் நடுவும் அந்தமு மில்லாய், வரம்பிளா விறுவினை; கணக்கிலாத்
தோளினை; ஞாயிறுந் திங்களு நயன மாக் கொண்டனை; எரியுங் கணல் போவியலு முதல்தினை; ஒளியால் முழுமை யுலகையுங்
கொளுத்துவாய்; இங்ஙன முன்னைக் காண்கிறேன். (19)

வானத்துக்கும் பூமிக்கும் நடுவேயுள்ள இடைவெளியும், எல்லாத்
திசைகளும் தின்னால் நிரம்புற் றிருக்கின்றன. உன்னுடைய அற்புத
மும் உக்ரமுமான இவ்வடிவத்தைக் கண்டு முன்றுவகங்களும் சோர்
வெய்துகின்றன. (20)

இந்த வானவர் கூட்டமெல்லாம் நின்னுள்ளே புகுகின்றது.
சிலர் அச்சமெய்தி நின்னைக் கைகூப்பிப் புகழ்கின்றனர். மஹரிவிக்
ஞம் வித்தர்களுமாகிய கூட்டத்தார் நின்னை வண்ணமயுடைய புக
முறைகள் சொல்லிப் புகழ்கின்றார். (21)

*ருத்ரர், ஆதிதயர், வஸாக்கள், ஸாத்யர், விசவேதேவர், அச
வினிதேவர், மருத்துக்கள், உஷ்மபர், கந்தரவர், யகூர், அஸூரர்,
வித்தர் இக்கூட்டத்தார்கள் பொல்லாரும் நின்னை வியப்புடன் நோக்கு
கின்றனர். (22)

*இங்கு கூறப்படும் ருத்ரர் முதலாயினேட் தேவ வகுப்புக்காலாவார்.

பெருந்தோளாய், பல வாய்களும், விழிகளும், பல சைகளும், பல கால்களும் பல வயிறுகளும், பல பயங்கரமான பற்களுமடைய நின் பெரு வடிவைக்கண்டு, உலக சுகள் நடுங்குகின்றன. யானும் அங்கனமே.

(23)

வாரைத் திண்டுவது, தழல்வது, பல வர்ணங்களுடையது, திறந்த ஊய்களும் கண்கின்ற விழிகளுமடையது, இனைய நின் வடிவத்தைக் கண்டு, விஷ்ணுவே! எனக்கு நிலைகொள்ளவில்லை, யான அமைதி காணவில்லை.

(24)

அஞ்ச தரும் பற்களை யடைத்தாய்! ஊழித் தீபோன்ற நின் முகங்களைக் கண்ட அளவிலே, எனக்குத் திசைகள் தெரியவில்லை; சாந்தி தோன்றவில்லை. தேவர்களின் தலைவனே; வையத்துக்குறை விடமாவாய்; அருள் செய்க.

(25)

இந்த த்ருதராஷ்ட்ரன் மக்களெல்லாரும் மற்ற அரசக் கூட்டத் தார்களுடன் நின்னுள்ளே (புகுகின்றனர்). பீஷ்மனும், துரோன் னும், ஸுதன் மகனுகிய இந்தக் கர்ணனும் நம்மடைய பக்கத்து முக்ய வீரர்களும்,

(26)

கொடிய பற்களையடைய பயங்கரமான நின் வாய்களில் விரை வுற்று வீழ்கின்றனர். சிலர் நின் பல்விடைகளில் அகப்பட்டுப் பொடி பட்ட தலையினராகக் காணப்படுன்றனர்.

(27)

பல ஆழுகளின் வெள்ளங்கள் கடலையே நோக்கி வந்து வீழ்வது போல் இந்த நரக லோக வீரர் நின் சுடர்களின்ற வாய்களில் வந்து வீழ்கின்றனர்.

(28)

விளக்குப் பூச்சிகள் மிகவும் விரைவுடனெய்தி எரிகின்ற விளக்கில் வீழ்ந்து நாசமுறுதல் போலே, உலகங்கள் மிகவும் விரைவுடன் நின் வாய்களில் வந்து விழுந்து, நாசமடைகின்றன.

(29)

கண்கின்ற நின் வாய்களால் எப்புறத்தும் எல்லா உலகங்களையும் மீ நக்குகிறோய். விஷ்ணு! நின் உக்ரமான சுடர்கள் தங் கதிர்களால் வைய முழுதையும் நிரப்பிச் சுடுகின்றன.

(30)

உகர ரூபந் தரித்த நீ யார்? எனக்குறரத்திடுக. தேவர்களிற் சிறந்தாய், நின்னை வணங்குகிறேன். அருள் புரி. ஆதியாகிய உண்ணை அறிய விரும்புகிறேன். இங்குனது தொழிலை அறிகிலேன்.

(31)

பகவான் சொல்லுகிறான்-

உலகத்தை அழிக்கத் தலைப்பட்ட காலமே நான் மனிதர்களை இங்கு கொல்லத் தொடங்கியுள்ளேன். இங்கு இருதிறந்துப் படைகளிலே நிற்கும் போராட்க எனைவரினும் உன்னைத் தனிர வேறு யாரும் மிஞ்சமாட்டார்கள். (32)

ஆதலால் நீ எழுந்து நில; புகழெழ்து; பகைவரை வென்று செறிய ராஜ்யத்தை ஆள்; நான் இவர்களை உற்கணவே கொள்ளுயிர் விட்டது. *இடக்கை வீரா, நீ வெளிக் காரணமாக மட்டும் நின்று, தொழில் செய். (33)

*இது பார்த்தன் பெயர்.

துரோணனையும், பீஷ்மணையும், ஜயத்ரதனையும், கர்ணனையும் மற்ற யுத்த வீரர்களையும் நான் கொள்ளுயிர் விட்டது. (வெளிப்படையாக) நீ கொல்; அஞ்சாதே; போர் செய்; செருக்களத்தில் நின் பகைவரை வென்வாய். (34)

ஸஞ்ஜையன் சொல்லுகிறான்-

கேசவன் சொல்லிய இவ்வார்த்தையைக் கேட்டுப் பார்த்தன் தன் மெய் நடுக்கத்துடன் அஞ்சலி புரிந்தான். மீண்டும் கண்ணனை நமல்காரம் பண்ணி அச்சத்துடன் வாய் குழறி வணங்கிச் சொல்லுகிறான். (35)

அர்ஜானன் சொல்லுகிறான்-

*ஹ் ரு வி கே சா, உன் பெருங்கீர்த்தியில் உலகங் களிப்பதும், இன்புறுவதும் பொருந்தும். சாக்ஷர்; அச்சமுற்றுத் திசைகளில் மறைகிறார்கள். வித்தக் குழாத்தினர் அனைவரும் உள்ளை வணங்குகிறார்கள். (36)

*இது கண்ணனின் பெயர்.

மஹாத்மாவே, நின்கூ எங்குமோ வணங்காதிருப்பார்? நீ ஆதி கர்த்தா. பிரமணிலும் சிறந்தாய். அநந்தா, தேவோசா, வையத்தின் உறைவிடமே, நீ அழிவற்ற பொருள்; நீ ஈத; நீ அஸத; நீ அவற்றைக் கடந்த பிரமம். (37)

நீ ஆதிதேவன்; தொல்லோன். நீ இந்த அகிலத்தின் பரம நிலையம். நீ அறிவோன், நீ அறிபடுபொருள். நீ பரமபதம். அநந்தருபா, நீ இவ்வலகினில் பரந்து கிடக்கிறோய். (38)

நீ வாயு, யமன், அக்னி, வருணச், முப்பாட்டஞ்சிய பிரமன் நீ. நின்னை ஆயிரமுறை கும்பிடுகிறேன். மீட்டுமீட்டும் உனக்கு நமோ நம.

(39)

உன்னை முன்புறத்தே கும்பிடுகின்றேன்; உன்னைப் பின்புறத்தே கும்பிடுகின்றேன். எல்லாமாவாய்; உன்னை எப்புறத்தும் கும்பிடுகிறேன். நீ எல்லையற்ற வீர்யமுடையாய், அளவற்ற வளிமை யுடையாய், ஸர்வத்திலும் நிறைந்திருக்கிறோய்; ஆதலால் நீ ஸர்வன். (40)

இப்படிப்பட்ட நில் பெருமையை அறியாமல், நின்னைத் தோழ வென்று கருதித் தடிப்புற்று, “ஏ கண்ணே, ஏ யாதவா, ஏ தோழா” என்று தவறுதலாலேனும் அன்பாலேனும் நான் சொல்லியிருப்பதையும். (41)

விளையாட்டிலும், படுக்கையீலும், இருப்பிலும், உணவிலும், தனி யிடத்தெனும். அன்றி (மற்றவர் முன்னே) எனினும், நான் உனக்கு வேடிக்கையாகச் செய்திருக்கும் அவமதிப்புக்களையும் அவற்றையெல்லாம் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன். அளவற்றேய்! (42)

சராசரமாகிய இவ்வுலகத்திற்கு நீ தந்தையாவாய். இவ்வுலகத்தால் தொழுத் தக்கினை; மிகவும் சிறந்த குரு நீ. உனக்கு நிகர் யாருமில்லை. எனில் உனக்கு மேல் வேறு யாவர்? முன்றுலகங்களிலும் நின் பெருமை ஒப்பற்றது. (43)

ஆதலால், உடல் குணிய வணங்கி, நின்பால் அருள் கெட்கின்றேன். ஈசா, வேண்டுதற்குரியாய், மக்கினத் தந்தை போலும், தோழ ஸைத் தோழன் போலும், அன்பணை அன்பன் பேசலும். நீ என்னைப் பொறுத்தல் வேண்டும். (44)

இதற்கு முன் கானுததை இன்று கண்டு மகிழ்ச்சியிருக்கிறேன்; எனினும் என் மனம் அச்சத்தால் சோர்கிறது. தேவா, எனக்கு நின் முன்னை வடிவத்தைக் காட்டுக. தேவேசா, ஐகத்தின் நிலையமே, எனக்கருள் செய்க. (45)

முன் போலவே கிரீடமும்; தண்டும், கையில் சக்கரமுமாக நின்னைக் காண விரும்புகிறேன். அலில மூர்த்தியே, ஆயிரந் தோளாய், முன்னை நாற்றேள் வடிவினை எய்துக.

(46)

பகவான் சொல்லுகிறேன்—

அர்ஜான், யான் அருள் கொண்டு ஆத்ம யோகத்தால் எனது பர வடிவினை நினக்குக் காணப்பித்தேன். ஓளி மயமாய், அஜைத்துமாய்,

என்கூ யற்றாய், ஆதியாகிய இவ்வடிவை இதற்கு முன் உண்ணெத் தவிர வேறு யாரும் பார்த்தே கிடையாது. (47)

வேதங்களாலும், வேள்வியாலும், கல்விகளாலும் தானங்களாலும் கிரியைகளாலும், மனித உலகத்தில் என்னை இவ்வடிவத்தில் உண்ணையன்றி வேறு யாராலும் பார்க்க முடியாது. குருகுலத்தில் சிறந்த வீரா! (48)

இப்படிப்பட்ட என் கோர வடிவைக் கண்டு கலங்காதே; மயங்காதே. அச்சங் நீங்கி இன்புற்ற மனத்துடன் எனது முன்கூ வடிவத்தை நீ இதோ பார்! (49)

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்-

இங்ஙனம் வாலூதேவன் அர்ஜுனனிடம் கூறி மீண்டும் தன் பழைய வடிவத்தைக் காட்டினான் அந்த மஹாத்மா. மறுபடி தன் வடிவைமெய்தி அச்சமுற்றிருந்த பார்த்தனை ஆறுதல் கொள்ளச் செய்தான். (50)

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்-

ஐங்கர்த்தன, நினது தன்மை பொருந்திய இம்மானுட வடிவத்தைக் கண்டு இப்போது யான் அமைதியுற்றேன். என் உணர்வு மீண்டது; இயற்கை நிலை யெய்தினேன். (51)

பகவான் சொல்லுகிறான்-

காண்பதற்கிய என் வடிவத்தை இங்கு கண்டனை. தேவர்கள் கூட இவ்வடிவத்தைக் காண எப்போதும் விரும்பி நிற்கிறார்கள். (52)

என்னை நீ கண்டபடி, இவ்விதமாக, வேதங்களாலும், தவத்தாலும், தானத்தாலும், வேள்வியாலும் என்னைக் கானுதல் இயலாது. (53)

பிறிதிடஞ் செல்லாத பக்தியால் மாத்திரமே என்னை இவ்விதமாக அறிதலும், உள்ளபடி கானுதலும், என்னுட் புகுதலும் இயலும். (54)

என் தொழில் செய்வான்; எனதை தலைக் கொண்டோன்; என் மூடைய அடியான்; பற்றெலாம் இற்றுன்; எவ்வுயிரிடத்தும் பகைமையிலாதான் யாவனே? பாண்டவா, அவனைனை எய்துவான். (55)

பண்ணிரண்டாம் அத்யாயம்

பக்தி யோகம்

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான் -

இங்கும் எப்போதும் யோகத்தமர்ந்து நினைவு வழிபடும் தொன்டர்களா, அல்லது நாசமற்ற “அவ்யக்த” வஸ்துவை வழி படுவோரா, இவ்விரு திறத்தோரில் யோக ஞானத்தில் மேம்பட்டார்யாவர? (1)

பகவான் சொல்லுகிறான் -

என்னிடத்தே மனத்தைச் செலுத்தி நித்ய யோகிகளாய், உயர்ந்த நம்பிக்கையுடன் என்னை வழிபடுவோர் யாவர்? அவர்களே யோகத் திற் சிறந்தோரென நான் அருதுகிறேன். (2)

இனி, அழிவற்றதும், குறிப்பற்றதும், அவ்யக்தமும் (தெளிவற்றதும்), எங்கும் நிறைந்ததும், கருதொன்றத்தும், நிலையற்றதும், அசை வற்றதும், உறுதிகொண்டதுமாகிய பொருளை யாவர் வழிபடுகின்றனரோ; (3)

இந்திரியக் குழாத்தை நன்கு கட்டுப்படுத்தி எங்கும் ஸம புத்தியடையோராய், எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை விரும்புவோராகிய அவர்களும் என்னையே அடைகிறார்கள். (4)

ஆனால் “அவ்யக்தத்தில்” மனமிடுபட்டோர்க்குத் தொல்லையதிகம், உடம்பெடுத்தோர் “அவ்யக்த” நெறி யெய்துதல் மிகவும் கஷ்டம். (5)

எல்லாத் தொழில்களையும் எனக்கெனத் துறந்து, என்னைப் பரமாகக் கொண்டு, பிறழாத யோகத்தால் என்னை நினைத்து வழி படுவோர் யாவர்? (6)

என்பால் அறிவைப் புகுத்திய அன்னேரை நான் மரண ஸம் ஸாரக் கடவினின்றும் விரைவில் தூக்கிவிடுவேன். (7)

மனதை என்பால் நிறுத்து;

மதியை என்னுட்புகுத்து;

இனி நீ என்னுள்ளே உறைவாய்;

ஐயமில்லை.

(8)

என்னிடம் ஸ்திரமாக நின் சித்தத்தைச் செலுத்த நின்னால் முடியாதென்றால், பழகிப் பழகி என்னையடைய விரும்பு. (9)

பழகுவதிலும் நீ திறமையற்றவனுயின், என் பொருட்டுத் தொழில் செய்வதை மேலாகக் கொண்டிரு. என் பொருட்டுத் தொழில்கள் செய்து கொண்டிருப்பதனாலும் வித்தி பெறுவாய். (10)

இதுவும் நின்னால் செய்யக் கூடவில்லை யென்றால், என்னுடன் வலித்திருப்பதை வழியாகக் கொண்டு, தன்னைத் தாண் கட்டுப்படுத்தி. எல்லாச் செயல்களின் பயண்களையும் துறந்து விடு. (11)

பழக்கத்தைக் காட்டிலும் ஞானம் சிறந்தது. ஞானத்தைக் காட்டிலும் தியானம் சிறந்தது, தியானத்தைக் காட்டிலும் செய்கைப் பயண்களைத் துறந்து விடுதல் மேம்பட்டது. அத் துறவைக் காட்டிலும் சாந்தி உயர்ந்தது. (12)

எவ்வியிரயும் பகைத்தவின்றி; அவற்றிடம் நட்பும் கருணையும் உடையவனும் யானென்பதும் எனதென்பதும் நீங்கி; இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் நிகராகக் கொண்டு, பொறுமை யுடையவனும், (13)

எப்போதும் மகிழ்ச்சி யுடையவனுய்த் தன்னைக் கட்டி, திட நிச்சய முடையவனும், என்னிடத்தே மனத்தையும் மதியையும் அர்ப்பணம் செய்து, என் தொண்டலைகிய யோகி - எனக்கிணியவன். (14)

எவ்வை உலகத்தார் வெறுப்பதில்லையோ, உலகத்தாரை எவன் வெறுப்பதில்லையோ, களியாலும்; அச்சத்தாலும்; சினத்தாலும் விளையும் கொதிப்புக்களினின்றும் எவன் விடுபட்டானே அவனே எனக்கிணியவன். (15)

எதனையும் எதிர்பார்த்தவின்றித் தூயோனும், திறமுடையோ னுய்ப் பற்றுத் தற்றவனும், கவலை நீங்கியவனும், எல்லா ஆரம்பங்களையுந் துறந்து என்னிடம் பக்கி செய்வோனே எனக் கிணியவன். (16)

களித்தலும், பகைத்தலும், துயர்ப்படுதலும் அவாவுறுதலுமின்றி, நன்மையையுந் தீமையையுந் துறந்த தொண்டனே எனக்கிணியவன். (17)

பகைவனிடத்தும், நன்பனிடத்தும், மானத்திலும், அவமானத்திலும், குளிரிலும், வெப்பத்திலும், இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் ஸமப்பட்டான், பற்று விட்டான். (18)

புக்கழையும் இகழையும் நிகராகக் கொண்ட மௌனி யாது வரினும் அதில் மகிழ்ச்சி யுறுவான்; குறியற்றான்; ஸ்திர புத்தியுடையான்; இத்தகைய பக்தன் எனக்கிணியவன். (19)

இந்தத் தர்மருபமான அமிர்தத்தை யான் சொல்லியபடி வழி
படுவோர், நம்பிக்கையுடையோர், என்னை முதலாகக் கொண்டோர்,
அத்தகைய பக்தர் எனக்கு மிகவுமினியர். (20)

பதின்மூன்றும் அத்யாயம்

கௌத்ர - கௌத்ரக்ஞ விபாகம்

அர்ஜானன் சொல்லுகிறஞ்-

*ப்ரக்ருதி, புருஷன்; கௌத்ரக்ஞன்; நூனம், ஞேயம், என்னு மிவற்றை
அறிய விரும்புகிறேன். (1)

*கௌத்ரம் - இடம்; கௌத்ரக்ஞன் - இடத்தை அறிவோன், பரக்
ருதி - இயற்கை; புருஷன் - ஆத்மா; நூனம் - அறிவு; ஞேயம் - அறி
யப்படு பொருள்.

பகவான் சொல்லுகிறஞ்-

குந்தி மகனே, இந்த உடம்பு கௌத்ர மென்று சொல்லப்படுகிறது.
இதனை அறிந்து நிற்போனே கௌத்ரக்ஞ என்று பரம ஞானிகள்
சொல்லுகிறார்கள். (2)

பாரதா, எல்லா கௌத்ரங்களிலும் கௌத்ரக்ஞன் நானே யென்
றுணார். கௌத்ரமும் கௌத்ரக்ஞனும் எவை யென்ற நியுஞ் நூனமே
உண்ணமயான நூன் மென்பது என் கொள்கை.

அந்த கௌத்ர மென்பது யாது? எவ்வகைப்பட்டது? என்ன மாறு
தல்களுடையது? எங்கிருந்து வந்தது? கௌத்ரக்ஞன் யார்? அவன்
பெருமை எப்படிப்பட்டது? இவற்றை நான் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்,
கேள். (4)

அது (கௌத்ரம்) ரிஷிகளால் பல வகைகளிலே பல வேறு சந்தங்
களில் பாடப்பட்டது. ஊறும் நிறைந்தனவும், நல்ல நிச்சயமுடையன
வாகிய ப்ரம ஸுத்ர பதங்களில் இசைக்கப்பட்டது. (5)

மஹா பூதங்கள்; அஹங்காரம், புத்தி; அவ்யக்தம்; பதினேரிந்
திரியங்கள்; இந்திரிய நிலங்கள் ஐந்து; (6)

வேட்கை; பகைமை; இளபம்; துண்பம்; உடம்பு; உணர்வு; உள்
எத்துறுதி; இவையே கௌத்ரமும் அதன் வேறுபாடுகளுமா மென
உணக்குச் சுருக்கிக் காட்டினேன். (7)

கர்வமின்மை; டம்பமின்மை; ஹிமஸல் செய்யானமை; பொறுமை;
நேரமை; ஆசாரியனை வழிபடுதல்; தூய்மை; ஸ்திரத் தன்மை; தன்னைக்
கட்டுதல். (8)

இந்திரிய வீஷயங்களில் விருப்பமின்மை; அஹங்காரமில்லாமை;
பிறப்பு, இறப்பு, நரை, நோய், துக்கம், தோஷம், இவற்றின் கண்
இசைந்த காட்சி யுடைமை; (9)

பற்றின்மை; மகனை யும், மணவியையும், வீட்டையும் தன்
நுடைமையெனக் கருதாமை; விரும்பியனவும் விரும்பாதனங்கும், எய்து
மிடத்தே ஸமசித்தமுடைமை. (10)

பிறழ்ச்சியற்ற யோகத்துடன் என்னிடம் தவறுதவின்றிச் செலுத்
தப்படும் பக்தி; தனியிடங்களை மேவுதல்; ஜனக் கூட்டத்தில் விருப்ப
மின்மை. (11)

ஆத்ம ஞானத்தில் எப்போதும் நழுவாமை; தத்வ ஞானத்தில்
பொருளுணர்வு; - இவை ஞான மென்ப்படும். இவற்றினின்றும் வேறு
பட்டது அஞ்ஞானம். (12)

ஞேயம் எது வெள்பதைச் சொல்லுகிறேன். அதை அறிந்தால்
நீ சாகாமல் இருப்பாய். அநாதியாகிய பரப்ரமம், அதை ‘ஸத்’ தென்
பதுமில்லை, ‘அஸத்’ தென்பதுமில்லை. (13)

அது எங்கும் கைகால்களுடையது; எங்கும் கண்ணும் தலையும்
வாயுமுடையது; எங்கும் செவியுடையது; உலகத்தில் எதனையும்
குழந்து நிற்பது. (14)

எல்லா இந்திரிய குணங்களும் வாய்ந் தொளிரவது; எல்லா
இந்திரியங்களுக்கும் புறம்பானது; பற்றில்லாதது; அனைத்தையும்
பொறுப்பது; குணமற்றது; குணங்களைத் துய்ப்பது. (15)

பூதங்களுக்கு உள்ளும் புறமுமாவது; அசரமும் சரமுமாவது;
நுண்மையால் அறிவதரிது; தூரமானது; அருகிலிருப்பது. (16)

உயிர்களில் பிரிவுபட்டு நில்லாமல் பிரிவுபட்டதுபோல் நிற்பது.
அதுவே பூதங்களைத் தாங்குவ தென்றறி; அவற்றை உண்பது;
பிறப்பிப்பது. (17)

ஒளிகளுக்கெல்லாம் அஃதொளி. இருளினும் உயர்ந்ததென்ப.
அதுவே ஞானம்; ஞேயம்; ஞானத்தால் எய்தப்படு பொருள். எல்லா
வற்றின் அகத்திலும் அமர்ந்தது. (18)

இங்ஙனம் கேஷத்ரம், ஞானம், நேயம் என்பவற்றைச் சுருக்க மாகச் சொன்னேன். என் பக்தன் இதையறிந்து எனது தன்மையை அடைகிறேன். (19)

ப்ரக்ருதி, புருஷன் இவ்விரண்டும் அநாதி யென்றுள்ளர். வேறு பாடுகளும், குணங்களும் ப்ரக்ருதியிலே பிறப்பன வென்றுள்ளர். (20)

ார்ய காரணங்களை ஆக்கும் ஹேது ப்ரக்ருதி யென்பர். ஸாக்துக்கங்களை உணரும் ஹேது புருஷனென்பர். (21)

புருஷன் ப்ரக்ருதியில் நின்றுகொண்டு, ப்ரக்ருதியினிடம் பிறக்கும் குணங்களைத் துய்க்கிறோன். குணங்களினிடம் இவனுக்குள்ள பற்றுதலே இவன் நல்லனவும் தீயனவுமாகிய ஜன்மங்களில் பிறப்பதற்குக் காரணமாகிறது. (22)

மேற்பார்ப்போன், அனுமதி தருவோன், சுமப்பான், உண்பான், மஹேஸரன் - இங்ஙனம் உடம்பிலுள்ள பரம புருஷன் பரமாத்மா வென்றே சொல்லப்படுகிறேன். (23)

இங்ஙனம் புருஷையும், ப்ரக்ருதியையும், அதன் குணங்களையும் மறிந்தோன் எல்லா நெறிகளிலும் இயங்குவா எனவினும் அவனுக்கு மறுபிறப்பில்லை. (24)

சிலர் ஆத்மாவில் ஆத்மாவால் ஆத்மாவை அறிகிறார்கள். பிறர் ஸாங்க்ய யோகத்தால் அறிகிறார்கள். பிறர் கர்ம யோகத்தால். (25)

இங்ஙன மறியாத மற்றைப் பிறர் அன்னியரிட மிருந்து பெற்ற சுருதிகளை வழிபடுகிறார்கள். அவர்களும் அந்தச் சுருதிகளின்படி ஒழுகுவாராயின் மரணத்தை வெல்வார். (26)

பரதக் காளையே, ஸ்தாவரமாயினும் ஜங்கமமாயினும் ஒருயிர் பிறக்குமாயின், அது கேஷத்ரமும், கேஷத்ரக்ஞனும் சேர்ந்தமையால் பிறந்த தென்றறி. (27)

எல்லாப் பூதங்களிலும் ஸமமாக நிற்போன் பரமேசவரன். அழிவன் வற்றில் அவன் அழியான். அவனைக் காணபோனே காட்சி யுண்டயான். (28)

எங்கும் ஸமானமாக ஈசன் நிற்பது காண்பான், தன்னைத்தான் துண்பப்படுத்திக் கொள்ளமாட்டான். அதனால் பரகதி அடைகிறேன். (29)

எங்கும் தொழில்கள் இயற்கையாலேயே செய்யப்படுகின்றன.
ஆதலால் தான் கர்த்தா இல்லை யென்று கான்பானே காட்டி
யுடையான். (30)

பல வகைப்பட்ட பூதங்கள் ஒரே ஆதார முடையன என்பதை
அறிவானுயின், அப்போது, அதனின்றும் விள்தாரமான ப்ரமத்தை
அடைகிறோன். (31)

ஆதியின்மையால், குணமின்மையால், இந்தப் பரமாத்மா கேடற்
ருன். இவன் உடம்பிலிருந்தாலும் செயலற்றான்; பற்றற்றான். (32)

எங்கு மிருந்தாலும் ஆகாசம் தன் நுண்மையால் பற்றற்ற
நிற்பது போல், உடம்பில் ஆத்மா எங்கனு மிருந்தாலும் பற்றற்றுவ
தில்லை. (33)

வைர்யன் ஒருவனும், இவ்வுலக முழுவதையும் எங்கனம் ஒளி
ஏற்றச் செய்கிறான். அதுபோல் கேஷ்டரத்தை யுடையோன் கேஷ்டர்
முழுவதையும் ஒளியுற்றச் செய்கிறான். (34)

நான்க் கண்ணுல் இவ்வாறு கேஷ்டரத்துக்கும் கேஷ்டரக்ஞனுக்கு
முன்ன வேற்றுமையை அநிவோர் பூத ப்ரக்குதியில் விடுதலை
பெற்றுப் பரம்பொருளை அடைகின்றனர். (35)

பதினூன்காம் அத்தியாயம்

முன்று குணப் பாகுபாடு

பகவான் சொல்லுகிறான்-

நூனங்களை தி தி ஹும் மேலான பரம நூனத்தை உள்க்கு
மீட்டு முரைக்கிறேன். அதை யறிந்து முனிவ ரெல்லாரும் இல்
வுலகத்திலேயே ஈடேற்றம் பெற்றிருக்கிறார்கள். (1)

இந்த நூனத்தை யடைந்து அதனுல் என்னியல்பு பெற்றேர்,
படைப்புக் காலத்தில் பிறவார். ஊழியிலும் சாகமாட்டார். (2)

பெரிய பரப்ரமமே எனக்காதாரம். அதில் நான் கருத்தறிக்
கிறேன். பாரதா, எல்லா உபிரகாரம் அதிலேதான் பிறக்கின்றன. (3)

எல்லாக் கருக்களிலும் பிறக்கும் வடிவங்க ஓனைத்திற்கும்
ப்ரமமே பெரிய காரணம், நான் விவைத் தரும் பிதா. (4)

ஸ்தவம், ரஜஸ், தமஸ் இந்தக் குணங்கள் ப்ரக்ருதியில் எழுவன். பெருந்தோளாய், இவை உடம்பில் அழிவற்ற ஆத்மாவைப் பினிக்கின்றன. (5)

அவற்றுள்ளே ஸதவம் நிர்மலத் நன்மையால் ஒளி கொண்டது; நோவற்றது. பாவமற்றேயும், அது இன்பச் சேர்க்கையாலும் ஞானச் சேர்க்கையாலும் கட்டுப்படுத்துவது. (6)

ரஜோ குணம் விருப்ப இயல்புடையது; அவாவின் சேர்க்கையால் பிறப்பது. குந்தி மகனே, அது ஆத்மாவைத் தொழிற் சேர்க்கையால் கட்டுகிறது. (7)

தமோகுணம் அஞ்ஞானத்தில் பிறப்பதென்றுணர். (இதுவே) எல்லா ஜீவர்களையும் மயங்கச் செய்வது. தவறுதலாலும், சோம்பராலும், உறக்கத்தாலும் அது கட்டுப்படுத்துகிறது. பாரதா! (8)

ஸதவம் இஸ்பத்திலே பற்றுதல் விளைவிக்கிறது. பாரதா, ரஜோ குணம் செய்கையில் பற்றுறுத்துகிறது. தமோகுணம் ஞானத்தைச் சூழ்ந்து (ஜீவனை) மயக்கத்தில் பினிக்கிறது. (9)

பாரதா, (சிலவேளை) ரஜோ குணத்தையும், தமோ குணத்தையும் அடக்கி ஸதவம் இயல்கிறது. (சிலவேளை) ஸதவத்தையும், தமோ குணத்தையும் அடக்கி ரஜோ குணம் நிற்கிறது. அங்குனமே ஸதவத்தையும் ரஜோ குணத்தையும் அடக்கித் தமஸ் மிஞ்சுகிறது. (10)

இந்த உடம்பில் எல்லா வாயில்களும் ஞான ஒளி பிறக்கு மாயின், அப்போது ஸதவ குணம் வளர்ச்சி பெற்ற தன்றி யக்கடவாய். (11)

அவா, முயற்சி, தொழிலெடுப்பு, அமைதியின்மை, விருப்பம் இவை ரஜோ குணம் மிகுதிப்படுவதிலிருந்து தோன்றுகின்றன, பாரதர் காளையே! (12)

ஓளியின்மை, முயற்சியின்மை, தவறுதல், மயக்கம், இவை தமோ குணம் ஒங்குமிடத்தே பிறப்பன; ஞருகுலச் செல்வமே! (13)

ஸதவம் ஒங்கி நிற்கையிலே சரிசி இறப்பானுயின், மாசற்றன வாகிய உத்தம ஞானிகளின் உலகங்களை அடைகிறுன். (14)

ரஜோ குணத்தில் இறப்போன் கர்மப் பற்றுடையோரிடையே பிறக்கிறுன். அவ்வாறே தம ஸில் இறப்போன் மூட கர்ப்பங்களில் தோன்றுகிறுன். (15)

ஸத்வ இயல்புடைய நிர்மலத் தன்மையே நற்செய்கையின் பயன்பெறப்பார். ரஜோ குணத்தின் பயன் துன்பம். தமோ குணத்தின் பயன் அறிவின்மை. (16)

ஸத்வத்திலிருந்து ஞானம் பிறக்கிறது; ரஜோ குணத்தினின்று அவா; தமோ குணத்திலிருந்து தவறாதலும், மயக்கமும், அஞ்ஞானமும் தோன்றுகின்றன. (17)

ஸத்வ குணத்தில் நிற்போர் மேலேறுகிறார்கள். ரஜோ குணமுடையோர் இடையே நிற்கின்றார்கள். தாமஸர் மிகவும் இழிய குணங்களும் செயல்களுமுடையோராய்க் கீழே செல்வர். (18)

குணங்களைத் தவிர வேறு கர்த்தா இல்லை யென்பதைக் கண்டு குணங்களுக்கு மேலுள்ள பொருளையும் ஜீவன் அறிவானுமின் என் இயல்பை அறிவான். (19)

உடம்பிலே பிறக்கும் இந்த மூன்று குணங்களையுங் கடந்து பிறப்பு, சாவு, மூப்பு, வருத்தம் என்பனவற்றினின்றும் விடுபட்டோன் அமிர்த நிலை யடைகிறான். (20)

அர்ஜூனன் சொல்லுகிறான் -

இறைவனே, மூன்று குணங்களையுங் கடந்தோன் என்ன அடையாளங்க ஞடையவன்? எங்ஙனம் ஒழுகுவான்? இந்த மூன்று குணங்களையும் அவன் எங்ஙனம் கடக்கிறான்? (21)

கடவுள் சொல்லுகிறான் -

ஓளி, தொழில், மயக்கம் இவை தோன்றும்போ திவற்றைப் பகைத்திடான். நீங்கியபோ திவற்றை விரும்பான். (22)

புறக்கணித்தான் போலே யிருப்பான்; குணங்களால் சலிப்படையான்; “குணங்கள் கழல்கின்றன” என்றென்னி அசைவற்று நிற்பான். (23)

துன்பத்தையும் இன்பத்தையும் நிகராகக் கொண்டோன்; தன் விலையில் நிற்பான்; ஓட்டடையும், கல்லையும், பொன்னையும் நிகராகக் காண்பான்; இனியவரிடத்தும் இன்னதாரிடத்தும் ஸமானமாக நடக்குந் தீரன்; இகழ்ச்சியையும், புகழ்ச்சியையும் நிகராகக் கணிப்பான். (24)

மானத்தையும் அவமானத்தையும் நிகராகக் கருதுவான்; நண்பரிடத்தும் பகைவரிடத்தும் நடுநிலைமை பூண்டான்; எல்லா விதத் தொழிலெடுப்புக்களையுந் துறந்தான் - அவனே குணங்களைக் கடந்தவென்று சொல்லப்படுகிறான். (25)

வேறுபாடில்லாத பக்கி யோகத்தால் என்னை வழிபடுவோ னும் குணங்களைக் கடந்து பரமத் தன்மை பெறத் தகுவான். (26)

சாவும் கேடுமற்ற பரமத்துக்கு நானே நிலைக்களன். என்றும் இயலும் அறத்துக்கும் தனிமையின்பத்துக்கும் நானே இடம். (27)

பதினைந்தாம் அத்யாயம்

புருஷாத்தம யோகம்

கடவுள் சொல்லுகிறோன்-

*அவ்யக்தம் மேலே வேர்களும் கீழ் கீளைகளுமுடையதோர் அரசு மரத்தைப் போன்ற தெண்பர். அதன் இலைகளே வேதங்கள்; அதை அறிவோனே வேதமறிவோன். (1)

*அவ்யக்தம் - ஜகத்தின் தெளிவுபடாத உள்ளிலை.

அதன் கிளைகள் குணங்களால் ஒங்கி விஷயத் தனிர்களுடன், கீழும் மேலும் பரந்து கிடக்கின்றன. அதன் வேர்கள் கீழ் நோக்கிப் பல்கி மனித உலகத்தில் கர்மத் தொடுப்புக்களாகின்றன. (2)

ஆதலால் இவ்வகத்தில் இதற்கு வடிவம் காணப்படுவதில்லை. முடிவும், ஆதியும், நிலைகளானும் புலப்படுவதில்லை: நன்கூண்றிய வேருடைய இந்த அரசு மரத்தைப் பற்றின்மை யென்னும் வலிய வாளால் வெட்டி யெறிந்து விட்டு: (3)

அப்பால், ஒருவன் புகுந்தோர் மீன்வதற்ற பதவியைப் பெறலாம் (அப்பத முடையோனை) எவனிடமிருந்து ஆதித் தொழில் பொழி வற்றதோ. அந்த ஆதி புருஷைச் சார்ந்து நிற்கிறேன். (4)

செருக்கும் மயக்கமுற்றேர்; சார்புக் குற்றங்களை யெல்லாம் வென்றேர்; ஆத்ம ஞானத்தில் எப்போதும் நிற்போர்; விருப்பங்களி னின்றும் நீங்கியோர்; ஸக, துக்கக் குறிப்புக்களையுடைய இரட்டை களினின்று விடுபட்டோர்; மடமையற்றேர்;-இன்னேர் அந்த நாச மற்ற பதத்தை எய்துகின்றனர். (5)

அதற்கு ஸ்ரீராணும், சந்திரனும், தீயும் ஒளியேற்றுவதில்லை. எதனை யெய்தியோர் மீன்வதில்லையோ. அதுவே என் பரமபதம். (6)

எனதம்சமே ஜீவ லோகத்தில் என்றுமள்ள ஜீவங்கி இயற்கையிலுள்ளனவாகிய மன துட்பட்ட ஆரிந்திரியங்களையும் கவர்கிறது. (7)

கந்தங்களைக் காற்றுத் தோய்வினால் பற்றிச் செல்வது போல், ஈசுவரன் யாதேனுமோ ரூடிலை எய்துங் காலத்தும் விடுங் காலத்தும் இந்த இந்திரியங்களைப் பற்றிச் செல்லுகிறோன். (8)

கேட்டல், காண்டல், தீண்டுதல், கவை, மோப்பு, மனம் இவற் றில் நிலைகொண்டு ஜீவன் விஷயங்களைத் தொடர்ந்து நடக்கிறோன். (9)

அவன் புறப்படுகையிலும், நிற்கையிலும், உண்ணுவையிலும் குணங்களைச் சார்ந்திருக்கையிலும் அவனை மூடர் காண்பதில்லை. ஞான விழியுடையோர் காண்கின்றனர். (10)

முயற்சியுடைய யோகிளன் இவனைத் தம்முள்ளேயே காண்கின்றனர். முயற்சி யுடையோராயினும் தம்மைத் தாம் சமைக்காத அஞ்ஞானிகள் அவனைக் காண்கில்லை. (11)

ஸமர்யனிடமிருந்து உலக முழுமைக்கும் சூடர் கொளுத்தும் ஒளி யும், சந்திரனிடத்துள்ளதும், தீயிலுள்ளதும் - அவ்வொளி யெல்லாம் என்னுடையதே யென்றுணர். (12)

நான் பூமியுட் புகுந்து உயிர்களை வீர்யத்தால் தாங்குகிறேன். ரஸ வடிவமுள்ள ஸோமமாகிப் பூண்டுகளை யெல்லாம் வளர்க்கிறேன். (13)

நானே *வைசவாநரனுய், உயிர்களின் உடல்களைச் சார்ந்திருக்கிறேன். பிராணன், அபான் என்ற ஊதுக்களுடன் கூடி நால் வகைப்பட்ட அன்றத்தை ஜீர்ணமாக்குகிறேன். (14)

*வைசவாநரன் - எல்லா நரரிடத்துமுள்ள கடவுள்.

எல்லாருடைய அகத்திலும் நான் புகுந்திருக்கிறேன். நினைவும், ஞானமும், இவற்றின் நீக்கமும் என்னிடமிருந்து பிறக்கின்றன. எல்லாத் தேசங்களிலும் அறியப்படு பொருள் யான்; வேதாந்தத்தை ஆக்கியோன் யான்; வேதமுனர்ந்தோன் யானே. (15)

உலகத்தில் இரண்டு வகைப் புருஷர்கள். *அக்ஷர புருஷன், கஷ்டர புருஷன் என. கஷ்டர புருஷன் என்பது எல்லா உயிர்களையும் குறிக்கும். கூடல்தனே அக்ஷர புருஷன். (16)

*கஷ்டரம் - அழிவது: அக்ஷரம் - அழியாதது; கூடல்தன் - சிகரத்தி லுள்ளோன் மாறுதலுற்றேன்.

இவரில் வேறுபட்டோன் உத்தம புருஷன், அவனே பரமாத்மா எனப்படுவோன். அவன் மூன்றுலகுகளினுட் புகுந்து அவற்றைத் தரிக்கிறேன்; கேடற்ற ஈசுவரன். (17)

நான் அழிவு கடந்தோனுதலாலும், அக்ஷர புருஷீனைக் காட்டிலும் சிறந்தோனுதலாலும் உலகத்தாராலும் வேதங்களாலும் புருஷாத்தம னென்று கூறப்படுகிறேன். (18)

மட்டமே தீர்ந்தவனைய்; எவன் யானே புருஷாத்தம னென்பதை அறிவானே, அவனே எல்லாமறிந்தோன். அவன் என்னை எல்லாத் தன்மையாலும் வழிபடுகிறேன். (19)

குந்ற மற்றொரு இங்ஙனம் மிகவும் ரஹஸ்யமான இந்த சாஸ்திரத்தை உனக்குரைத்தேன். பாரதா, இதை யுணர்ந்தோன் புத்திமா னோன். அவனே செய்யத் தக்கது செய்தான். (20)

பதினாறும் அத்யாயம்

* தேவ ஸம்பத்தும், அஸ்ர ஸம்பத்தும்

பகவான் சொல்லுகிறேன்—

அஞ்சாமை; உள்ளத் தூய்மை; நூன யோகத்தில் உறுதி; ஈகை; தன்னடக்கம்; வேள்வி; வேதங் கற்றல்; தவம்; நேர்மை. (1)

கொல்லாமை; வாய்மை; சினவாமை; துறவு; ஆறுதல்; வண்மை; ஜீவ தயை; அவாவின்மை; மென்மை; நானுடைமை; சவியாமை. (2)

ஓவிய; பொறை; உறுதி; சுத்தம்; துரோகமின்மை; - இவை தைவ ஸம்பத்தை எய்தியவனிடம் ஏற்படுகின்றன; பாரதா! (3)

டம்பம், இறுமாப்பு, கர்வம், சினம், கடுமை, அஞ்ஞானம் - இவை அஸ்ர ஸம்பத்தை எய்தியவனிடம் காணப்படுகின்றன; பார்த்தா! (4)

தேவ ஸம்பத்தால் விடுதலையுண்டாம். அஸ்ர ஸம்பத்தால் பந்தமேற்படும். பாண்டவா, தேவ ஸம்பத்தை எய்திவிட்டாய்; துயரப்படாதே. (5)

இவ்வகுத்தில் உயிர்ப் படைப்பு இரண்டு வகைப்படும். - தேவ இயல் கொண்டது, அஸ்ர இயல் கொண்டது. தேவ இயல் கொண்டதை விரித்துச் சொன்னேன். பார்த்தா, அஸ்ர இயல் கொண்டதைச் சொல்லுகிறேன். (6)

அல்லாரத் தன்மை கொண்டோர் தொழிலியல்பையும் விட்டியல் பையும் அறியார். தூய்மையேனும், ஒழுக்கமேனும், வாய்மையேனும், அவர்களிடம் காணப்படுவதில்லை. (7)

அவர்கள் இவ்வுலகம் உண்மையற்ற தென்றும், நிலையற்ற தென்றும், கடவுளர்த் தென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது தொடர்பின்றிப் பிறந்ததென்றும் வெறுமே காமத்தை ஹேதுவாக உடையதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். (8)

இந்தக் காட்சியில் நிலைபெற்று அற்ப புத்தியடைய அந்த நஷ்டாத்மாக்கள் உலகத் துக்குத் திங்கு ஆழ்வோராய் அதன் நாசத்துக்காகக் கொடிய தொழில் செய்கின்றனர். (9)

நிரப்பவொன்னாத காமத்தைச் சார்ந்து, டம்பழும், கர்வழும், மதழும் பொருந்தியவராய், மயக்கத்தால் பொய்க் கொள்கை களைக் கொண்டு அசத்த நிச்சயங்க ஞடையோராய்த் தொழில் புரிகிறார்கள். (10)

ப்ரளய மட்டுந் தீராத என்னைற்ற கவலைகளிற் பொருந்தி, விருப்பங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதில் ஈடுபட்டோராய், “உண்மையே இவ்வளவுதான்” என்ற நிச்சயமுடையராய், (11)

நூற்றுக் கணக்கான ஆசைக் கயிறுகளால் கட்டுண்டு; காமத்துக் கும், சினத்துக்கும் ஆட்பட்டோராய்க் காம போகத்துக்காக அநியாயஞ் செய்து பொருட் குவைகள் சேர்க்க விரும்புகிறார்கள். (12)

“இன்று இன்ன ஸாபமடைந்தேன்; இன்ன மனோரதத்தை இனி எய் து வேன்; இன்னவையுடையேன்; இன்ன பொருளை இனிப் பெறுவேன்; (13)

இன்ன பகைவரைக் கொன்றுவிட்டேன்; இனி மற்றவர்களைக் கொல்வேன். நான் ஆள்வோன்; நான் போகி; நான் வித்தன்; நான் பலவான்; நான் ஸாக புருஷன்; (14)

நான் செல்வன்; இனப் பெருக்கமுடையோன்; எனக்கு நிகர் யாவருளார்? வேட்கிறேன்; கொடுப்பேன்; களிப்பேன்” என்ற அஞ் ஞானங்களால் மயங்கினார். (15)

பல சித்தங்களால் மருண்டோர், மோஹ வலையிலகப்பட்டோர், காம போகங்களில் பற்றுண்டோர், - இவர்கள் அசத்தமான நரகத் தில் விழுகிறார்கள். (16)

இவர்கள் தற்புகழ்ச்சி யடையோர், முரடர், செல்வச் செருக்கும் மதமுமடையோர்; டம்பத்துக்காக விதி தவறிப் பெயர் மாத்திரமான வேள்வி செய்கின்றனர். (17)

அஹங்காரத்தையும், பலத்தையும், செருக்கையும், விருப்பத்தையும், இந்தத்தையும் பற்றியவர்களாய், இன்னேர் தம் உடம்புகளிலும் பிற உடம்புகளிலும் உள்ள என்னைப் பகைக்கிறார்கள். (18)

இங்நனம் பகைக்கும் கொடியோரை, - உலகத்தில் எல்லாரிலும் கடைப்பட்ட இந்த அசுப மனிதரை - நான் எப்போதும் அஸராப் பிறப்புக்களில் ஏற்கிறேன். (19)

பிறப்புத் தோறும் அஸரக் கருக்களில் தோன்றும் இம் மூடர் என்னையெத்தாமலே யிகவும் கீழான கதியைச் சேர்கிறார்கள். குந்தி யின் மகனே! (20)

ஆத்ம நாசத்துக்கிடமான இம் மூன்று வாயில் சஞ்சையை துநரகம்:- (அஹங்காரன்) காமம், சினம், அவா. ஆதலால் இம் மூன்றையும் விடுக. (21)

இந்த மூன்று இருள் வாய்களினின்றும் விடுபட்டோன் தனக்குத் தான் நல்ந் தேடிக்கொள்ளுகிறான், அதல்ல பரகதி அடைகிறன். (22)

சாஸ்தர விதியை மீறி, விருப்பத்தால் தொழில் புரிவோன் வித்தி பெறுன், அவன் இன்ப மெய்தான்; பரகதி யடையான். (23)

ஆதலால், எது செய்யத் தக்கது, எது செய்யத் தகாததென்று நிச்சயிப்பதில் நீ சாஸ்தரத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள். அதையறிந்து சாஸ்தர விதியால் கூறப்பட்ட தொழிலைச் செய்யக்கூடவாய். (24)

பதினேழாம் அத்யாயம் .

மூவகை நம்பிக்கை

அர்ஜு-னன் சொல்லுகிறான்-

கண்ணா! சாஸ்தர விதியை மீறி, ஆனாலும் நம்பிக்கையுடன் வேள்வி செய்வோருக்கு என்ன நிலை கிடைக்கிறது? ஒளி நிலையா? கிளர்ச்சி நிலையா? அல்லது இருள் நிலையா? (ஸத்வமா, ரஜஸா, தமஸா?) (1)

ப்கவான் சொல்லுகிறான்-

ஜீவர்களிடம் இயற்கையால் நம்பிக்கை மூன்று வகையாகத் தோன்றுகிறது; ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என. அதைக் கேள். (2)

பாரதா, யாவருக்கும் தத்தம் உள்ளியல்புக்கு ஒத்தபடியாகவே நம்பிக்கை அமைகிறது. மனிதன் *சிரத்தை மயமானவன். எவன் எந்தப் பொருளில் நம்பிக்கையுடையவனே அந்தப் பொருளே தான் கிறுன். (3)

*சிரத்தை - நம்பிக்கை.

ஒளியியல்புடையோர் வானவர்க்கு வேள்வி செய்கின்றனர். ரஜோ குணமுடையோர் யகுப்ரக்ஞக்கும், ராகுலருக்கும் வேள்வி செய்கின் ரூர்கள். மற்றத் தமோ குணமுடையோர் பிரேத, புத கணங்களுக்கு வேள்வி செய்கின்றனர். (4)

(கிலர்) சாஸ்தர நியமத்தை மீறி, டம்பழும் அஹங்காரமும் உடையோராய், விருப்பத்திலும் விழைவிலும் சார்புற்றவராய்க் கோரமான தவஞ் செய்கிறார்கள். (5)

இங்ஙனம் அறிவு கெட்டோராய்த் தம் உடம்பிலுள்ள பூதத் தொகுதிகளையும் அகத்திலுள்ள என்னையும் வருத்துகிறார்கள். இவர்கள் அஸார நிச்சயமுடையோர் என்றுணர். (6)

ஒவ்வொருவனுக்கும் பிரியமான உணவும் மூன்று வகைப்படுகிறது. வேள்வியும், தவழும், தானமும் அங்கனமே மும்முன்று வகைப்படுகின்றன. அவற்றின் வேற்றுமையைக் கேள். (7)

உயிர், சக்தி, பலம், நோயின்மை, இங்பம், பிரீதி, இவற்றை மிகுதிப்படுத்துவன்; சுவையடையன்; குழம்பாயின்; உறுதியடையன்; உளமுகந்தன்; இவ்வணவுகள், ஸத்வ குணமுடையோருக்குப் பிரியமானவை. (8)

கசப்பும், புளிப்பும், உப்பும், உறைப்பும் மிகுந்தன. அதிகச் சூடு கொண்டன; உலர்ந்தன; எரிச்சலுடையன்; இவ்வணவுகளை ரஜோ குணமுடையோர் விரும்புவர். இவை துங்பத்தையும், துப்பரையும், நோயையும் விடைப்பன. (9)

பழையது; சுவையற்று; அழுகியது; கெட்டுப் போனது; எச்சில்; அசுத்தம் - இத்தகைய உணவு தமோ குணமுடையோருக்குப் பிரியமானது. (10)

பயண விரும்பாதவர்களாய், வேள்வி புரிதல் கடமை என்று மனத்தேறி விதிகள் சொல்லியபடி இயற்றுவாரின் வேள்வி ஸத்வ குணமுடையது. (11)

பயணக் குறித்தெனினும், ஆடம்பரத்துக் கெனினும் செய்யப் படும் வேள்வி ராஜஸம் என்றுணர்; பாரதரிற் சிறந்தாய். (12)

விதி தலறியது; பிறர்க்குணவு தராதது; மந்திரமற்றது; தக்ஷிணை அற்றது; நம்பிக்கையின்றிச் செய்யப்படுவது; இத்தகைய வேள்வியைத் தாமஸம் என்பர். (13)

தேவர், அந்தணர், குருக்கள், அறிஞர் இவர்களுக்குப் பூஜை செய் தால்; தூய்மை; நேர்மை; பிரமசர்யம்; கொல்லாமை; இவை உடம் பைப் பற்றிய தவம் எனப்படும். (14)

சின்ததை விளைக்காததும், உண்மையுடையதும், இனிதும், நலங்குறுதியதும் ஆகிய சொல்லாமல் கல்விப் பயிற்சி; இவை வாக்குத் தவம் எனப்படும். (15)

மன அமைதி; மகிழ்ச்சி; மெளனம்; தன்னைக் கட்டுதல்; என்னத் தூய்மை; இவை மனத் தவம் எனப்படும். (16)

பயண விரும்பாத யோகிகளால் மேற்கூறிய மூன்று வகைகளிலும் உயர்ந்த நம்பிக்கையுடன் செய்யப்படும் தவம் ஸாத்விகம் எனப் படும். (17)

மதிப்பையும், பெருமையையும், பூஜையையும் நாடிச் செய்வதும், ஆடம்பரத்துக்காகச் செய்வதுமாகிய தவம் ராஜஸ மெனப்படும்; ஆக்து நிலையற்றது; உறுதியற்றது. (18)

மூடர் கொள்கையுடன் தன்னைத்தான் துணப்பப்படுத்திக் கொண்டு செய்வதும், பிறரைக் கெடுக்குமாறு செய்துவதுமாகிய தவம் தாமஸம் எனப்படும். (19)

கொடுத்தல் கடமை என்று கருதிக் கைம்மாறு வேண்டாமல் தகுந்த இடத்தையும், காலத்தையும், பாத்திரத்தையும் நோக்கிச் செய்யப்படும் தான்த்தையே ஸாத்விகம் என்பர். (20)

கைம்மாறு வேண்டியும் பயணக் கருதியும் கிளேசத்துடன் கொடுக் கப்படும் தான்த்தை ராஜஸ மென்பர். (21)

தகாத இடத்தில், தகாத காலத்தில், தகாதார்க்குச் செய்யப் படுவதும் மதிப்பின்றி இகழ்ச்சியுடன் செய்யப்படுவதுமாகிய தானம் தாமஸம் எனப்படும். (22)

‘ஓம் தத் ஸத்’ என்ற மும்மைப் பெயர் ப்ரமத்தைக் குறிப்ப தெள்பார். அதனால் முன்பு ப்ராமணங்களும், வேதங்களும், வேள்வி களும் வகுக்கப்பட்டன. (23)

ஆதலால், ப்ரமவாதிகள் விதிப்படி புரியும் வேள்வி, தவம், தானம் என்ற கிரியைகள் எப்போதும் ‘ஓம்’ என்று தொடங்கிச் செய்யப் படுகின்றன. (24)

“தத்” என்ற சொல்லை உச்சரித்துப் பயனிக் கருதாமல், பல வகைப்பட்ட வேள்வியும், தவமும், தான மு மா கிய கிரியைகள் மோகஷ்தை விரும்புவோரான் செய்யப்படுகின்றன. (25)

‘ஸத்’ என்ற சொல் உண்மையென்ற பொருளிலும் நண்மையென்ற பொருளிலும் வழங்கப்படுகிறது. பார்த்தா, புகழ்தற்குரிய செய்தையைக் குறிப்பதற்கும் “ஸத்” என்ற சொல் வழங்குகிறது. (26)

வேள்வி, தவம், தானம், இவற்றில் உறுதி நிலையும் “ஸத்” எனப் படுகிறது. ப்ரமத்தின் பொருட்டாகச் செய்யும் கர்மமும் “ஸத்” என்றே செல்லப்படும். (27)

ஆச்ரத்தையுடன் செய்யும் வேள்வியும், தானமும், தவமும், கர்மமும் “அஸத்” எனப்படும். பார்த்தா, அவை மறுமையிலும் பயன்படா, இம்மையிலும் பயன்படா. (28)

பதினெட்டாம் அத்யாயம்

ஸந்யாஸ யோகம்

ஆர்ஜு-னன் சொல்லுகிறான்—

உயர் புயத்தோய், கண்ணா, கேசியைக் கெங்கேரூய், *ஸந்யாஸத் தின் இயல்பையும், தியாகத்தின் இயல்பையும், பிரீத் துக் கேட்க விரும்புகிறேன். (1)

*ஸந்யாஸம் - தூறவு; த்யாகம் - விடுதல் (இவற்றின் விரி வான விளக்கத்தை அனுபந்தத்தில் காணக).

பகவான் சொல்லுகிறார்கள்-

விருப்பத்தால் செய்கையைக் குற்றம் போலே கருதி விட்டுவிட வேண்டுமென்கிறார்கள். எல்லா விதச் செயல்களின் பயன்களையுந் துறந்து விடுதல் தியாகமென்று ஞானிகள் கூறுவர். (2)

சில அறிஞர் செய்கையைக் குற்றம் போலே கருதி விட்டுவிட வேண்டுமென்கிறார்கள். வேறு சிலர் வேள்வி, தானம், தவம் என்ற செயல்களை விடக்கூடா தெளிகிறார்கள். (3)

பாரதரில் சிறந்தவனே, புருஷப் புலியே, தியாக விஷயத்தில் நான் நிச்சயத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். தியாகம் முன்று வகையாகக் கூறப்பட்டது, (4)

வேள்வி, தானம், தவம் என்ற செயல்களை விடக்கூடாது. அவற்றைச் செய்யவேண்டும். வேள்வியும், தானமும், தவமும் அறிவுடையோரைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றன. (5)

ஆனால், பாரத்தா, இச் செயல்களைக் கூட ஒட்டின்றியும், பயன்களை வேண்டாமலும் செய்யவேண்டு மென்பது என் உத்தமமான நிச்சயக் கொள்கை.

(6)

*நியமத்தின்படியுள்ள செய்கையைத் துறத்தல் தகாது. மதிமயக்கத்தால் அதனை விட்டுவிடுதல் தமோ குணத்தால் நேரவுதன்ப. (7)

*நியமம் - ஒழுங்கு; சட்டம் - சாஸ்த்ர விதி.

உடம்புக்கு வருத்தம் நேருமென்ற பயத்தால், ஒரு செய்கையைத் துண்பமாகக் கருதி அதனை விட்டுவிடுவோன் புரியும் தியாகம் ரஜோ குணத்தின் பாற்பட்டது. அதனால் அவன் தியாகப் பயனை அடையமாட்டான். (8)

நியமத்துக் கிணங்கிய செய்கையை, 'இது செய்தற்குரியது' என்னுமென்னத்தால் செய்து அதில் ஒட்டுதலையும் பயன் வேண்டலையும் ஒருவன் விட்டுவிடுவானாயின் அவனுடைய தியாகமே ஸாத் விக்கமெனப்படும். (9)

ஸத்வ குணத் திலி சை சந்து, மேதாவியாய், ஐயங்களையறுத்த தியாகி இன்பமற்ற செய்கையைப் பகைப்பதில்லை; இன்பமுடைய செய்கையில் நினசையுறுவதில்லை. (10)

நினசை - பற்றுதல்; ஒட்டுதல்; விருப்பம்.

(மேலும்) உடம்பெடுத்தவனால் செய்கைகளை முழுதுமே விட்டு விட முடியாது. எவன் செய்கைகளை பயனிட துறக்கிறானாலோ. அவனே தியாகி எனப்படுவான். (11)

*வேண்டப்படாதது, வேண்டப்படுவது, இரண்டும் கலப்பானது என மூன்று வகைப்பட்ட கர்மப் பயன்களைத் தியாகிகள்லாதோர் இறந்த பின்னர் எய்துகின்றனர். ஸந்யாசிகளுக்கு எங்கும் பயன் கிடைப்பதில்லை. (12)

*இந்த (18 - அத். 12 - சுலோ.) சுலோகத் தின் விளக்கம் அனுபந்தத்தில் காணக.

எல்லாச் செயல்களும் நிறைவேறுதற்குரிய காரணங்கள் ஸாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் ஐந்தாகக் கூறப்பட்டன. அவற்றை என்னிடம் கேட்டுணர்ந்த பெருந்தோளாய். (13)

இடம், தகர்த்தா, பலவிதக் +கரணங்கள், வெவவேறு வகைப் பட்ட செயல்முறைகள், குறியற்கை என ஐந்து. (14)

+கர்த்தா - தொழில் செய்வோன்

+கரணம்-கருவி

உட்கரணங்களாவன: மனம், புத்தி, சித்தம் அஹங்காரம்; புறக் கரணங்கள் புலன்களும் பூதக் கருவிகளுமாம்

குறியற்கை - தைவம்

மனிதன் உடம்பாலும், வாக்காலும், மனத்தாலும் எந்தச் செயலைத் தொடங்கினாலும், அது நியாயமாயினும், விபரீதமாயினும் இவ்வைந்துமே அச் செயலின் ஹேதுக்களாம். (15)

இங்ஙனமிருக்கையில் தனிப் பொருளாகிய ஆந்மாவைத் தொழில் செய்வோங்க எவன் ஏத்திக் குறைவால் காணுகிறானே, அந்த மூடன் காட்சியற்றவனே யாவான். (16)

நானென்னுங் கொள்கை தீர்ந்தான், பற்றுதல்களற்ற மதியுடையான், அவன் இவ்வுலகத்தாரை யெல்லாங் கொன்றபோதிலும் கொலையாளியாகான்; கட்டுப்படமாட்டான். (17)

அறிவு, அறியப்படுபொருள், அறிவோன் என இம் மூன்றும் செயல்களைத் தூண்டுவன. கருசி, செய்கை, கர்த்தா என கர்மத்தின் சமைப்பு மூன்று பகுதிப்பட்டது. (18)

குணங்களை யென்னுமிடத்தே, ஞானம், கர்மம், கர்த்தா
இவை குணபேதங்களால் முழுமூன்று வகைப்படும். அவற்றையும்
உள்ளபடி கேள். (19)

பிரிவுபட்டு நிற்கும் எல்லா உயிர்களிலும் பிரிவற்ற, நாசமற்ற,
ஒரே இயல்பைக் காணும் ஞானம் ஸாத்விகமென்றறி. (20)

உயிர்களைனத்திலும் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பல இயல்புகள்
இருப்பதாகப் பிரித்துக் காணும் ஞானம் ராஜஸ் மென்றுணர். (21)

காரணம் கருதாமல், யாதேனும் ஒற்றைக் காரியத்தை அணித்து
மாகக் கருதிப் பற்றுதலென்றுவதும், உண்மையிய லறியாததும்
அற்பத்தன்மை யுடையது மாகிய ஞானம் தாமஸ மென்று கூறப்
படும். (22)

பயன்களை வேண்டாதா மெருவன் பற்றுதலின்றி விருப்பு
வெறுப்பின்றிச் செய்யும் விதி தழுவிய செய்கை ஸாத்விக மெனப்
படும். (23)

விருப்பங்களுக்கு வசப்பட்டவனால், அல்லது அஹங்கார முடை
யவனால் செய்யப்படும் - மிகுந்த ஆயாஸத்துக் கிடமான செய்கை
ராஜஸ மெனப்படும். (24)

செய்கையின் பின் விளைவையும், அதனால் பிறருக்கு நேரக்கூடிய
நாசத்தையும், தன்பத்தையும், செய்வானது திறமையையும் கருதா
மல் அறிவின்மையால் தொடங்கப்படும் கர்மம் தாமஸ மெனப்படும்.
(25)

நசைகளற்றுன், நானென்ப தற்றுன். உறுதியுங் களிதரும்
ஊக்கமு முடையான் வெற்றி, தோல்வியில் வேறுபாடற்றுன். இங்ஙன
மாகித் தொழில்க ஸியற்றுவோன் ஓளி யியல்புடையா னென்ப. (26)

வேட்கை யுடையேரன், செய்கைப் பயன்களை விரும்புவோன்,
லோபி, இடர் செய்வோன், தாய்மையற்றேன், களிக்குங் துயிலுக்கும்
வசப்பட்டோன் - இவ்வண்ணமாகித் தொழில் செய்வோன் ரஜேர
குணத்தானென்பர். (27)

யோகநிலை பெறுதோன், அநாகரிகன், முரடன், வஞ்சகன்,
பொறுமை யுடையோன், சோம்பேறி, ஏக்கம் பிடித்தவன், காலத்தை
நீட்டித்துக்கொண்டே போவோன் - இவ்வண்ணமாகித் தொழில்
செய்வோன் தமோ குணமுடையோ னெனப்படுவான். (28)

குணவகையால் மூன்று விதமாகிய புத்தியின் வேற்றுமைகளையும் மன உறுதியின் வேற்றுமைகளையும் மிச்சமின்றிப் பகுதி துரைக்கின் ரேன்; தனஞ்ஜயா! கேள். (29)

தொழிலெல்லை, ஒழிவு யாது, செய்யத்தக்கது யாது, தங்கத்து யாது, அச்சமெல்லை, அஞ்சாமை யெல்லை, பந்தமெல்லை, விடுதலை யெல்லை, - என்பவற்றைப் பகுதி தறியும் புத்தியே, பார்த்தா, ஸாத்விக புத்தியாம். (30)

தர்மத்தையும், அதர்மத்தையும், கார்யத்தையும், அகார்யத்தையும் உள்ளபடி யறியாத புத்தி ராஜஸ மென்பபடும், பார்த்தா. (31)

பார்த்தா, இருளால் கவரப்பட்டதாய், அதர்மத்தைத் தர்ம மாகக் கருதுவதும் எல்லாப் பொருட்களையும் நெருக்கு மாரூகக் காண பது மாகிய புத்தி தாமஸ புத்தியாம். (32)

மனம், உயிர், புலன்கள், இவற்றின் செயல்களைப் பிறழ்ச்சி யில்லாத யோகத்துடன் தரிக்க வல்லதானிய மன உறுதியே ஸாத்விக மாவது, பார்த்தா. (33)

பார்த்தா, பற்றுதலுடையோன்றிப் பயன்களை விரும்புவோன் அறம்பொரு விண்பங்களைப் பேணுவதில் செலுத்தும் உறுதி ராஜஸ உறுதியாம். (34)

பார்த்தா, உறக்கத்தையும், அச்சத்தையும், துயரத்தையும், ஏக்கத்தையும், மதத்தையும் மாற்றத் திறமையில்லாத மூட உறுதி தமோ குணத்தைச் சார்ந்தது. (35)

பாரதர் காளையே, இப்போது மூன்று விதமாகிய இன்பங்களைச் சொல்லுகிறேன், கேள். எதனிலே ஒருவன் பயிலப் பயில உவகை மிகுதியறப் பெறுவானே, எதனில் துக்கநாச மெய்துவானே, (36)

எது தொடக்கத்தில் விழுத்தை யொத்ததாய், விளைவில் அயிர்த தத்தை யொப்ப மாறுவதோ, அந்த இன்பமே ஸாத்விகமாகும். அஃது தன் மதியின் விளக்கத்திலே பிறப்பது. (37)

விஷயங்களிலே புலன்களைப் பொருத்துவதனால், தொடக்கத்தில் அமுதைப் போலிருந்து விளைவின் நஞ்சு போன்றதாய் முடியும் இன்பம் ராஜஸம் என்பபடும். (38)

தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் ஒருங்கே ஆத்மாவுக்கு மயக்கம் விளைவிப்பதாய், உறக்கத்தினின்றும், சோம்பரினின்றும், தவறுதவி னின்றும் பிறக்கும் இன்பம் தாமஸ மென்று கருதப்படும். (39)

இயற்கையில் தோன்றும் இம்முன்று குணங்களினின்றும் விடுபட்ட உயிர் மண்ணுலகத்திலு மில்லை; வானுலகத்தில் தேவருள்ளேயுமில்லை. (40)

பரந்தபா; பிராமணர், சுத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், இவர்களுடைய தொழில்கள் அவரியல்பில் விளையும் குணங்களின்படி வகுப்புற்றனவாம். (41)

அக்கு கரணத்தை யடக்குதல், புறக்கரணத்தை யடக்குதல், தவாம் தூய்மை, பொறுமை, நேர்மை, ஞானம், கஸ்வி, ஆஸ்திகம், இவை இயல்பிலே தோன்றும் பிராமண கர்மங்களாம். (42)

சூரத்தனமை, ஒளி, உறுதி, திறமை, போரில் புறங்காட்டாமை, ஈகை, இறைமை, இவை இபற்கையிலே தோன்றும் சுத்திரிய கர்மங்களாம். (43)

உழவு, பசுக்காத்தல், வாணிகம், இவை இயற்கையிலேயே பிறக்கும் வைசிய கர்மங்களாம். தொன்று புரிதல் சூத்திரனுக்கு அவனியற்கையால் ஏற்பட்ட தொழில். (44)

தலைக்குத் தனக்குரிய கர்மத்தில் மகிழ்ச்சியுறும் மனிதன் ஈடேற்றம் பெறுகிறான். தனக்குரிய தொழிலில் இன்புறுவோன் எங்குவனம் வித்தியடைகிறுன்னபது சொல்லுகிறேன், கேள். (45)

உயிர்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாய், இவ்வையக மனைத்திலும் நிறைந்திருக்கும் கடவுளைத் தனக்குரிய கர்மத்தால் பூஜை செய்யும் மனிதன் ஈடேறுகிறான். (46)

சீரர்க்குரிய தர்மத்தை நன்கு செய்வதைக் காட்டிலும் தனக்குரிய தர்மத்தைக் குணமின்றிச் செய்தலும் தன்று. இபற்கையிலேற்பட்ட தொழிலைச் செய்வதனால் ஒருவன் பாவமடையாட்டான். (47)

குந்தி மகனே, இயல்பான தொழில் குறையுடையதாயினும், அதைக் கைவிடலாகாது. நீயைப் புகை சூழ்ந்திருப்பது போல், எல்லாத் தொழில்களையும் குறைகள் சூழ்ந்தே நிற்கின்றன. (48)

யாங்களும் வீழ்விலா மதியுடையோன்று, தன்னை வென்று, விருப்பந் தசீர்ந்து, பின்னர் செய்விலாப் பெரிதுயர்ந்த வெற்றியைத் துறவினால் எய்துவான். (49)

வித்தியடைந்தவன் எங்குவனம் ப்ரமத்தில் கலப்பதாகிய மிகச் சிறந்த ஞானநிலை யெய்துவானன்பதைக் கூறுகிறேன், கேள். (50)

தூய்மை பெற்ற புத்தியிடையவனும், உறுதியால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒளி முதலிய விஷயங்களைத் துறந்து, விருப்பு வெறுப்புக்களை ஏற்று விட்டு; (51)

தனியிடங்களை நாடுவோனும், ஆசைகள் குன்றி வாக்கையும், உடம்பையும், மனத்தையும் வென்று, தியான யோகத்தில் ஈடுபட்டு, எப்போதும் பற்றின்மையை நன்கு பற்றியவனும்; (52)

அஹங்காரம், வலிமை, செருக்கு, சாமம், சினம், இரத்தல் - இவற்றை விட்டு, *மமகாரம் நீங்கி, சாந்த நிலை கொண்டவன் ப்ரமாகத் தகுவான். (53)

*மமகாரம் - உடம்மயனர்ச்சி,

ப்ரமநிலை பெற்றேன்; ஆனந்தமுடையோன்; துயரற்றேன்; விருப்பற்றேன்; எல்லா உயிர்களையும் ஸமமாக நினைப்போன், உயர்ந்ததாகிய என் பக்தியை அடைகிறேன். (54)

யான் எவ்வளவுடையேன், யாவன், என் என்னையொருவன் உள்ள படி பக்தியாலேயே அறிகிறேன், என்னை உள்ளபடி அறிந்து கொண்ட பின்னர் “தத்” (அது) எனப்படும் ப்ரமத்தில் புகுவான். (55)

எல்லாத் தொழில்களையும் எப்போதும் செய்து கொண்டிருந்தாலும், என்னையே சார்பாகக் கொண்டோன் எனதருளால் அழிவற்ற நித்ய பதவியை எப்படுகிறேன். (56)

அறிவினால் செயல்களையெல்லாம் எனக்கெனத் துறந்து விட்டு என்னிடத்தே ஈடுபட்டு, புத்தி யோகத்தில் சார்புற்று, எப்போதும் என்னைச் சித்தத்தில் கொண்டிரு. (57)

என்னைச் சித்தத்தில் கொண்டிருப்போன் எல்லாத் தடைகளையும் எனதருளால் கடந்து செல்வான் அன்றி நீ அஹங்காரத்தால் இதனைக் கேளாது விடுவாயெனில் பெரிய நாசத்தை அடைவாய். (58)

நீ அஹங்காரத்திலகப்பட்டு “இனிப் போர் புரியேன்” என்று துணிவாயாயின்; நினது துணிவு பொய்மைப் பட்டுப்போம். இயற்கை உன்னைப் போரிற் பிணிக்கும். (59)

இயற்கையில் தோன்றிய ஸ்வகர்மத்தால் கட்டுங்டிருக்கும் நீ மயக்கத்தால் அதனைச் செய்ய விரும்பாயெனினும் தன் வசமின்றி யேனும் அதைச் செய்யலாவாய். (60)

அர்ஜானு, எல்லா உயிர்களுக்கும் ஈன் உள்ளத்தில் நிற்கிறுன் மாயையால் அவன் எல்லா உயிர்களையும் சுக்கரத்திலேற்றிச் சுழற்றுகிறுன். (61)

பாரதா, எல்லா வடிவங்களிலும் அவனையே சரணைய்து, அவனருால் பர சாந்தியாகிய நிதிய ஸ்தானத்தை எய்துவாய். (62)

இங்னம் ரஹஸ்யத்திலும் ரஹஸ்யமாகிய ஞானத்தை உனக் குரைத்தேன். இதனை முற்றிலும் ஆராய்ச்சி செய்து எப்படி இஷ்டமோ அப்படிச் செய். (63)

மீட்டுமொருமுறை எல்லாவற்றிலும் ஆழந்த ரஹஸ்யமாகிய எனது பரம வசனத்தைக் கேள். எனக்கு நீ திடமான நன்றான். ஆதலால் உனக்கு விதித்ததைச் சொல்லுகிறேன். (64)

உன் மனத்தை எனக்காக்குக, என் தொண்டஞகுக, எனக்கென வேள்வி செய்க, என்னையே வணங்குக, என்னை யெய்துவாய், உன்மை யிங்கே, உனக்கிது சுபத முரைக்கிறேன், நீ எனக்கினியை. (65)

எல்லா அறங்களையும் விட்டுவிட்டு என்னையே சரண் புகு, எல்லாப் பாவங்களினின்றும் நான் உண்ணை விடுவிக்கிறேன், ஆயரப் படாதே. (66)

இதை எப்போதும் தவ மில்லாதோனுக்கும், பக்தி யில்லாதோனுக்கும், கேட்க விரும்பாதோனுக்கும், என்பால் பொரும்புடையோனுக்கும் சொல்லாதே. (67)

இந்தப் பரம ரஹஸ்யத்தை என் பக்தர்களினின்டையே சொல்வோன் என்னிடத்தே பரம பக்தி செலுத்தி என்னையே எய்துவான், ஐயமில்லை. (68)

மானுடருள்ளே அவனைக் காட்டிலும் எனக்கினிமை செய்வோன் வேறில்லை. உலகத்தில் அவனைக் காட்டிலும் எனக்குகந்தவன் வேறொன்றுமாகான். (69)

நம்முடைய இந்தத் தர்மமயமான ஸம்பாஷனையை எவன் படிப் பானே அவன் செய்யும் அந்த ஞான யக்ஞத்தால் நான் திருப்பு பெறுவேன். இஃதென் கொள்கை. (70)

நம்புதல் கொண்டு பொருமை போக்கி - இதனைக் கேட்பது மட்டுமே செய்வானெனினும் அவனும் விடுதலையடைவான். அப்பால்; புள்ளியச் செயலினர் நன்றான் நல்லுலகங்க என்றுவான். (71)

பார்த்தா, சித்தத்தை எகாக்ரமாக்கி இதை நீ கேட்டு வந்த
னையா? தனஞ்ஜயா, உன் அஞ்ஞான மயக்கம் அழிந்ததா? (72)

அர்ஜூனன் சொல்லுகிறான் -

மயக்க மழிந்தது, நின்னருளாலே
அச்சதா, நான் நினைவடைத்தேன்.
ஐயம் விலகி நிற்கிறேன் - நீ
செய்யச் சொல்வது செய்வேன். (73)

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான் -

இப்படி நான் வாஸாதேவனுக்கும் மஹாத்மாவாகிய பார்த்த
ஆக்கும் நிகழ்ந்த அற்புதமான - புளகந் தரக்கூடிய - இந்த ஸம்பா
ஷ்ணையைக் கேட்டேன். (74)

யோகக் கடவுளாகிய கண்ணன் இந்தப் பரம ரஹஸ்யமான
யோகத்தைத் தான் நேராகவே சொல்லும்போது நான் அதை வ்யாஸ
ஞருளால் கேட்டேன். (75)

அரசனே, கேசவார்ஜூனரின் வியப்புக்குரிய இந்தப் புண்ய எம்
பாஷ்ணையை நினைத்து நினைத்து நான் மீட்டுமீட்டும் களிப்பெய்து
கிறேன். (76)

அரசனே, ஹரியின் மிகவும் அற்புதமான அந்த ருபத்தை நினைத்து
நினைத்து எனக்குப் பெரிய ஆச்சர்ய முண்டாகிறது. மீட்டுமீட்டும்
களிப்பெட்டிரேன். (77)

கண்ணன், யோகக் கடவுள், எங்குளான், வில்லினை யேந்திய விழ்யன்
தன்னெடும் அங்கு திருவும் ஆக்கமும் வெற்றியும் நிலை தவறுத-
நீதியும் நிற்கும். இஃதென் மதம். (78)

ஓம் தத் ராத்

பகவத்கீதை முற்றுப்பெற்றது.

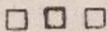
"Kriya yoga is the real "Fire - Rite" oft exta-lled in the Gita. The yogi casts his human belongings into a monotheistic bon fire consecrated to the unparalleled God"

Swami Paramahansa Yogananda
(Autobiography of a yogi)

தீரா சாஸ்திரத்தை எவ்வகுத சாஸ்திரம் (Universal Scriptures) என்றும் பொது நூல் என்றும் பகுருதற்குக் தக்க காரணங்கள் உண்டு. பகவத்கிதை இகம் பரம் இரண்டுக்கும் உரிய இடத்தை முறையாக வழங்குகிறது. உபநிடதங்களை யெல்லாம் பசு எனக் கொண்டால் கிதையை அவை தரும் பால் என்று பகரலாம்.

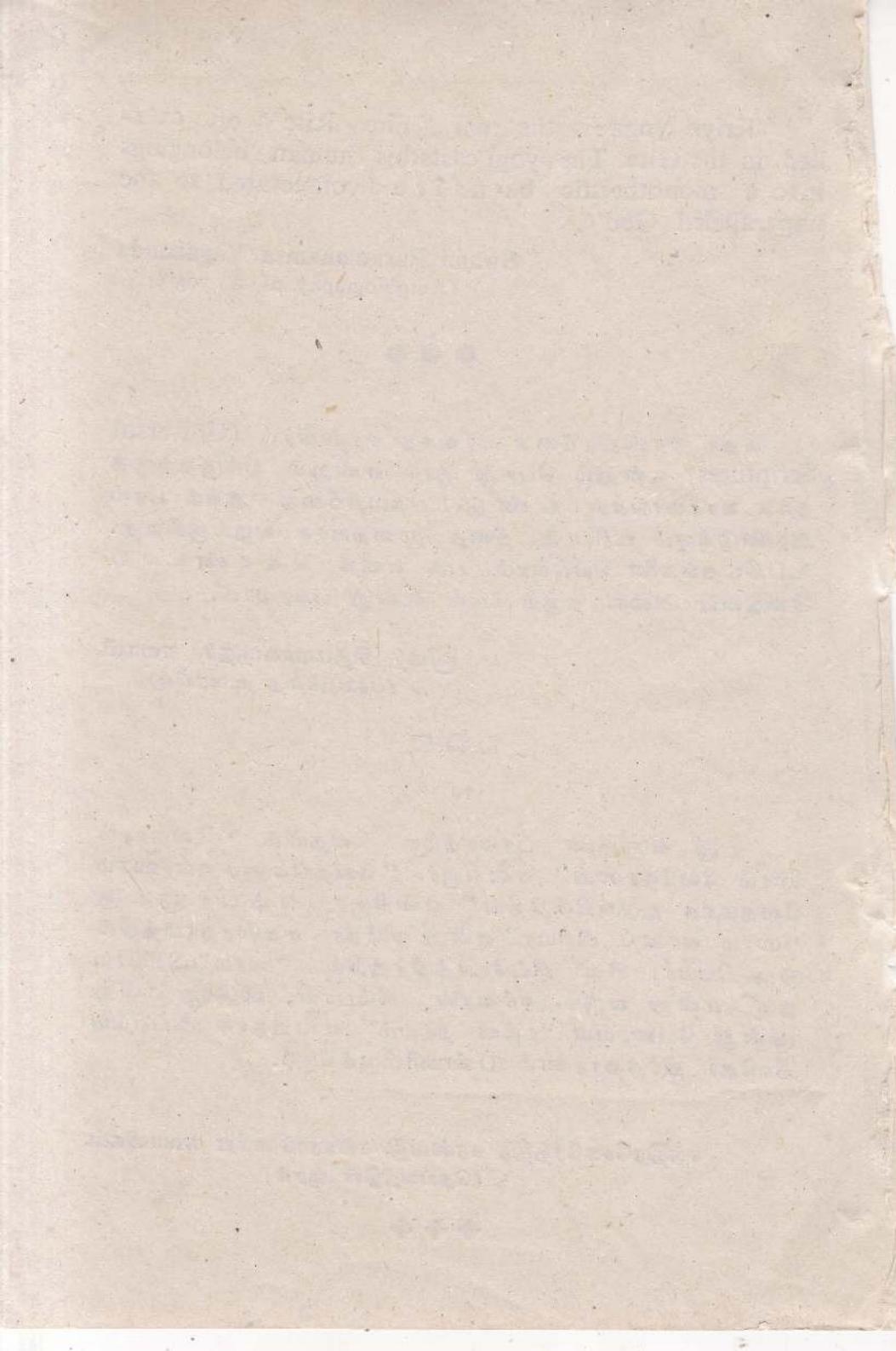
ஸ்ரீமத் சித்பவனாந்தக் கவாயி
(பகவத்கிதை உரையில்)

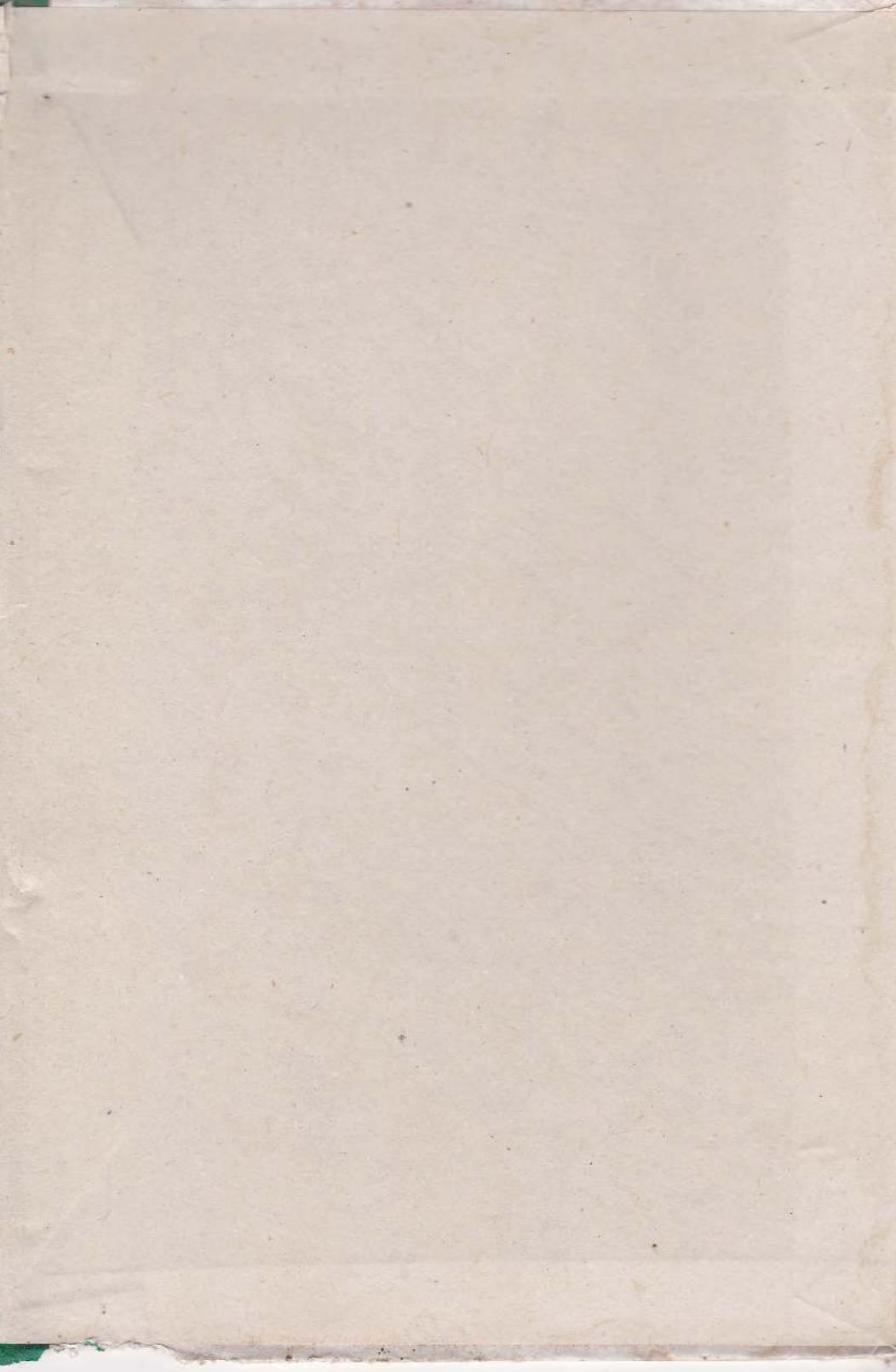

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா கிதையில் “வேதாரம் ஸாம வேதோஸ்மி” என்கிறோர். “வேதங்களுக்குள் ஸாம வேதமாக இருக்கின்றேன்” என்கிறோர். அம்பாளுக்கு “ஸாம காணப் பிரியா” என்று லவிதா சகஸ்ரநாமத்தில் ஒரு பெயர். சிவ அட்டோத்திரத்தில் “ஸாமப்பிரியாய நம்” என்று வரும். ஈச்வரன், அம்பாள், விஷ்ணு என்று மூன்று பேரையும் “ரத்ன த்ரயம்” என்பதாக அப்பற்ற தீவிதர் நிர்த்தாரணம் பண்ணியிருக்கிறார்.

நந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி சங்கராச்சாரிய கவாயிகள்
(தெய்வத்தின் குரு)

கர்மயோகி போல வாழ்ந்தவர் என்று நாம் கருதும் திரு. செல்லையா இராமலிங்கம், சட்டத்தரணி, மல்லாகம், அவர்கட்கும் இன்னும் உலகில் உள்ள அத்தனை ஞானியர்க்கும் யோகியர்க்கும் எங்கள் பணிவான சமர்ப்பணம்.

அன்னியின் குடும்பத்தினர்

“எந்தபோல மகாந்தாவலு, அந்தரிகி வந்தனுமலு”

மஹாத்மர் அச்சகம், ஏழாலை.